

Inleiding

Toen ik tien jaar geleden Nelly Astelli voor het eerst ontmoette, kon ik me in de verste verte niet voorstellen in welk avontuur ze mij ging meeslepen. Ik heb dankzij haar de beoefening van het wonderlijk charisma van de innerlijke genezing kunnen ontdekken. Ik ben uiteraard zelf de eerste geweest om daar de vruchten van te plukken, maar door met haar samen te werken heb ik ook geleerd om te bidden voor mensen die haar hulp vroegen in een moeilijke situatie.

Nelly beoefent dit charisma sedert 1974 langs vele persoonlijke ontmoetingen, sessies, Ignatiaanse retraites, zowel in Chili, in Latijns Amerika en in Europa.

Eind 1986 publiceerde zij haar eerste boek over innerlijke genezing “Redden wat verloren was” (“Sauver ce qui était perdu” Editions Saint-Paul). Toen reeds bad zij wat zij “het gebed over de negen maanden” noemde, en had ze de bedoeling om een boek te schrijven over de genezing van de kwetsuren ontvangen in de moederschoot.

Zij had reeds lang begrepen in welke mate de mens kan gewond raken vanaf het ogenblik van zijn ontvangen en gedurende heel zijn verblijf in de moederschoot, en dat al die verwondingen een welbepaalde invloed hebben op de ontwikkeling in de kinderjaren maar ook op zijn gedrag als volwassene. “Dit gebed is het mooiste gedeelte van deze dienst, zegt ze. Ik heb daardoor al zoveel genezingen zien gebeuren!”

Het is dus door het licht dat de Heer ons in het gebed gegeven heeft, dat we hebben kunnen ontdekken hoezeer een mens reeds pijnlijke situaties kan beleven vanaf zijn ontvangen tot aan de geboorte en ook in de kinderjaren.

Het volstaat dus aan de Heer te vragen om te komen herstellen al wat gewond is, wat verkeerd gelopen en verknoeid is, door het gebed van vergeving, het gebed van genezing van het geheugen en het intercessiegebed.

Het is dus duidelijk waarom Nelly Astelli erop aandringt voortdurend te blijven bidden dat God niet alleen de ziektes als dusdanig geneest, maar vooral de eigenlijke oorzaken ervan. Zij blijken immers het dieperliggend kwaad te zijn dat ons hele wezen beïnvloedt.

God wil ons hele wezen genezen: onze lichamelijke gaat hem evenzeer ter harte als onze geestelijke werkelijkheid. Hij weet goed dat er in zijn scheepsel slechts volmaakte harmonie kan bestaan als “lichaam, ziel en geest” (1 Th 5,23) deel hebben aan hetzelfde leven.

Wat Nelly met haar bediening beoogt, is vooral van geestelijke aard, zij speelt niet de genezer! Zij blijft altijd zeggen dat “God zijn volk wil genezen, dat de ergste ziekte erin bestaat niet te weten dat Hij ons liefheeft... dat de zware ziekte van deze tijd erin bestaat afgesneden te zijn van God.”

De mens kan pas ten volle genezen en tot eenheid komen, als hij de genezing aanvaardt die God hem aanbiedt. Aan elke traumatisering, aan elk lijden, aan elke verwerping, aan elke angst die beleefd werd in de moederschoot of in de eerste kinderjaren, beantwoordt een reactie in de geest, die meestal een of ander afweermecanisme in werking zet of die vlucht in angst, opstandigheid, haat enz., maar ook een reactie die ertoe leidt dat men het leven verwerpt of zich overgeeft aan de zonde.

Het begrip van de christelijke vrijheid, dat Nelly zo dierbaar is, is erg belangrijk om te kunnen doorzien waar zo vaak de wortel ligt van onze kwalen. Het menselijk wezen beschikt volgens haar over een “erfvrijheid” zou je kunnen zeggen, vanaf het eerste ogenblik van zijn bestaan. Deze vrijheid waarover dat minuscule wezentje beschikt om voor het leven te kiezen of voor de dood, de vrijheid om ja te zeggen aan Gods liefde en aan de liefde van zijn ouders of om zich terug te

plooien op zichzelf, om zijn hemelse Vader te aanvaarden of zijn bestaan als schepsel te weigeren, die vrijheid bestaat echt!

Er is nog veel gebed nodig en met behulp van een gezonde theologie moeten we nog lang nadenken over die vrijheid, om te begrijpen hoever zij reikt, in het bijzonder in verband met de erfzonde en haar gevolgen, in verband met de individuele zonde en met wat er van de ouders overgeërfd is als gevolg van hun zonden.

We hebben in elk geval de vrijheid om ons hart te openen voor de Geest die ons het leven, verzoening en genezing aanbiedt. Wij beschikken over deze fundamentele vrijheid van het gebed om het WOORD te ontvangen dat geneest en dat redt.

Door de talrijke vruchten die we ontvangen hebben door de dienst van de innerlijke genezing, mogen we zeggen dat we in de juiste richting werken en dat de Heer waarlijk zijn macht toont om zijn volk te genezen.

“Laten we God dus danken voor de grootsheid van de genade die hij ons overvloedig geschonken heeft in zijn welbeminde Zoon.”

A.SMETS, s.j.

Hoofdstuk 1

Door de Heilige Geest bewogen

Midden in de twintigste eeuw heeft de katholieke Kerk een nieuw Pinksteren ervaren waarvan de gevolgen vandaag nog steeds zichtbaar zijn in heel het universum.

Johannes de Doper heeft het voorspeld: *“Hij die na mij komt zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur.”* (Mat.3,11)

We hebben zowat overal gebedsgroepen zien ontstaan en vele christenen hebben mogen genieten van een vernieuwing van hun doopselgenade. Wie onder hen kon zeggen de Heilige Geest te hebben ontmoet in eigen persoon? Zij zouden zich vooraf nooit hebben durven voorstellen wat hij in hen kon verwezenlijken.

Er zijn ongetwijfeld nogal wat zaken die storend kunnen overkomen bij de charismatici: zij spreken en zingen op vreemde wijze, hun geestdrift is soms irriterend, sommigen onder hen hebben de verdomde gewoonte om voortdurend uit te roepen: “De Heer heeft mij gezegd...”

Nochtans is er, ondanks deze eigenaardigheden en voor sommigen bedenkelijke uitingsvormen, een weg ingeslagen die naar de diepte gaat. Vrij vlug was er sprake van genezing van kwetsuren, genezing van het geheugen, van vergiffenis en van innerlijke genezing. De meest ingrijpende ontdekking bij de katholieken was echter die van de levende Jezus. Hij leeft, de Zoon van de levende God: “Ik ben de God van Abraham, de God van Izaäk, de God van Jakob. Hij is geen God van doden, maar van levenden.” (Mat. 22,32)

Deze ontdekking leidde tot een andere die nog ingrijpender was, namelijk dat God zijn kinderen bemint met een heel concrete waarachtige liefde die iemands leven geheel kan omvormen en vullen.

Vanzelfsprekend kunnen wij als beperkte schepselen niet de volheid vatten van deze God die ons meer nabij is als een moeder haar kind. Het feit blijft dat hij van ons nieuwe schepselen wil maken en dat zijn werking ons oneindig te boven gaat en ons altijd zal blijven te boven gaan.

Maar wij willen altijd blijven proberen menselijke verklaringen te zoeken voor wat niet kan worden begrepen, dan door het gebed en het Woord van God, en wat we eenvoudig kunnen ontvangen in ons dagelijks leven.

God wil ons leven doordringen door de werking van de Heilige Geest.

Wat wil hij doen?

Hij wil orde scheppen in ons wezen, hij wil ons herstellen, ons genezen, hij wil ons doen herboren worden: het is zijn diepste verlangen als Schepper.

Men kan die genezing die God wil bewerken van verscheidene kanten benaderen, maar wat alleszins zeker is, - dat is het enige doel dat christenen die hun geloof beleven nastreven -, is “om te komen tot de volmaakte Man, tot de gehele omvang van de volheid van de Christus.” (Ef.4,13) “Laten wij dus geheel toegroeien naar hem die het Hoofd is, de Christus” (Ef. 4,15), maar wij zullen dat doel niet bereiken dan in het eeuwig leven.

Zich op de weg begeven van de innerlijke genezing, dat is op de eerste plaats de goddelijke pedagogie aanvaarden. Hij wil vandaag zijn kinderen opvoeden en hen doen begrijpen wat het betekent om “mede-erfgenamen te zijn met Christus”, hij wil hen binnenleiden in de geheimen van het Koninkrijk. Als hij dat niet zou doen, als hij zich niet zou toeleggen op dit restauratiewerk, zou dat neerkomen op “nieuwe wijn in oude zakken” (Mk.2,22)

Omdat ieder van zijn schepselen uniek is in zijn ogen, zal de Heer ook een unieke pedagogie gebruiken voor ieder van hen. Hij zal alles in hun leven herstellen vanaf het moment van de conceptie tot in de volwassenheid. Hij zelf neemt het initiatief tot genezing, wanneer hij dat wil voor ieder die daartoe bereid is. Het belangrijkste is dat hij de draad van onze gehele geschiedenis in zijn hand houdt.

Wij ervaren de grote moeilijkheid om ons door hem te laten doen. Het is niet eenvoudig om zich als mens helemaal te durven overgeven in Gods handen en om hem ten volle aan te nemen. Hij is nochtans onze Schepper en onze Vader en hij draagt zorg voor ons. Hij is echt de enige die ons in de diepte kan herstellen, zonder littekens na te laten die elk ogenblik weer kunnen opengaan.

Wij weten dat de maanden in de moederschoot en de eerste zes levensjaren het meest hun stempel drukken op een mensenleven. Dat spreekt vanzelf! Het kind is een onschuldig en ontvankelijk wezentje, kneedbaar als zachte was. Een kind gelooft alles en verzet zich nergens tegen zolang zijn vertrouwen geen geweld wordt aangedaan en zolang de liefde die men hem toedraagt, niet verraden wordt.

Maar vanaf het moment dat hij op een of andere manier gebruuskeerd wordt, bouwt hij een hele reeks afweermechanismen op en dan registreert hij die gebeurtenissen in zijn levensgeschiedenis op een misvormde manier. Als gevolg daarvan zal hij bij bepaalde gebeurtenissen die hij pijnlijk ervaart, bekoord worden om daarvoor verkeerde motivaties te zoeken en om foutieve keuzen te maken.

Jezus Christus nodigt ons uit om onze persoonlijke levensgeschiedenis te herlezen in zijn licht, en om samen met hem alle pijnlijke gebeurtenissen die ons leven getekend hebben, opnieuw te bekijken. Zij hebben immers onze manier om tegen de werkelijkheid aan te kijken erg beïnvloed: om precies te zijn onze wijze om te zien, te horen, te smaken, om te voelen en gewaar te worden, en ook ons psychisme en geestesleven. Dat is voor ons de enige manier om de waarachtige vrijheid te ervaren van de kinderen Gods.

Het spreekt vanzelf dat alle wegen die tot ware vrede en tot diepe vreugde leiden niet gespaard zullen blijven van moeilijkheden, van weerstanden, van angsten, van verraad en van misstappen. Wil God ons dan strikken voor hij ons wil toestaan ten volle in zijn licht te komen? Natuurlijk niet! Als er een valstrik lijkt te bestaan, zijn wij zelf degenen die hem hebben opgezet, met ons verstand, met onze wil, ons geheugen en onze emotionaliteit. Al deze vermogens zijn verblind en verlamd als gevolg van de erfzonde en van al wat ons verwond heeft.

De weg van innerlijke genezing die God ons wil doen doorlopen heeft dus niets buitengewoons, maar hij is noodzakelijk voor de diepgang van onze bekering. Ieder christen van deze tijd zou toegang moeten krijgen tot die weg, want het is waarlijk Gods eigen pedagogie die hij gekozen heeft om zijn volk te redden. Dankzij die weg kunnen we reeds in dit leven harmonie ervaren, wederzijdse verstandhouding en aanvaarding van de ander zoals hij is. Aldus zullen we beseffen dat de eeuwigheid van het Koninkrijk voor ons bestemd is.

Hoe verloopt dat gewoonlijk?

Iemand komt in een gebedsgroep en weet niet eens hoe hij moet bidden. Hij weet niets van de kracht van de sacramenten en beleeft geen echt christelijk engagement. Sommigen komen omdat ze horen zeggen hebben dat er genezingen gebeuren. Ze komen uit nieuwsgierigheid eens kijken

en hopen dat het lukt. Zij komen met hun eigen leed en zeggen tegen God: “Gij moet mij genezen.” Dat is manipulatie en zelfs chantage!

Het is waar dat je moet bidden en dat je hem veel moet vragen... maar we weten niet hoe hij zal handelen. Wij weten niet wat hij zal aanraken, niet de wijze waarop en ook niet wanneer. Het enige dat we zeker weten is dat God, alvorens te genezen, onze grondvesten wil verstevigen. Hij wil dat we eerst waarachtig leren bidden, dat we hem loven, dat we zijn Woord beluisteren en dat we radicaal voor hem kiezen.

Hij zal alle tijd nemen om ons volledig te herstellen. Zijn wij niet het meesterwerk van zijn handen? Heeft hij ons niet geschapen met grote nauwgezetheid en liefde? Het volstaat dat we met hem meewerken.

Omdat heel onze genezing in zijn handen ligt, neemt hij zelf het initiatief om een verwonding in onze levensgeschiedenis te kiezen die het eerst aan genezing toe is. Het staat hem vrij om eerst de verwondingen uit onze adolescentie te genezen en dan pas die van in de moederschoot. Hij kan ook beginnen bij onze conceptie om dan meteen over te gaan naar de verwondingen uit ons huwelijksleven.

Deze werking van God in ons leven kan ook een zekere destabilisatie in ons veroorzaken. Belangrijk is dat we trouw blijven aan het gebed en om te kunnen blijven rekenen op de hulp van een broer of een zus die blijft bidden voor onze innerlijke genezing. We kennen goed “de oude mens die ten gronde gaat aan zijn bedrieglijke begeerten”. Maar “de nieuwe mens die naar Gods beeld is geschapen in ware gerechtigheid en heiligheid” (Ef 4,22-24) kennen we nog niet! Het is dat wat ons in verwarring brengt!

De Heer nodigt ons elke dag opnieuw uit tot een waarachtig innerlijk avontuur. Hij nodigt ons uit om datgene aan te nemen dat we nog niet kennen en om ons te openen voor zijn liefde.

Wij zijn zwakke zondaars, maar door op zijn liefde te steunen, zijn we in staat om die zwakheid te aanvaarden, omdat we dan zullen ervaren hebben dat we een Verlosser hebben.

Het is uiteraard niet gemakkelijk om “op uittocht” te gaan zoals de Israëlieten die het land van hun slavernij verlieten om op weg te gaan naar het beloofde Land. Zoals het ook voor ons niet gemakkelijk is om alles achter te laten wat we bezitten of om al onze illusies te laten varen, waarvan we dachten dat die ons geluk zouden uitmaken volgens de waarden van de hedendaagse samenleving zoals: de eeuwige jeugd, schoonheid, rijkdom...

Het overkomt ons wel eens dat we zijn als een gedoofde lamp, dat we vastzitten op een straatje zonder einde, maar de Heer waakt over ons: hij zal ons ter hulp snellen en ons hart veranderen. De Heilige Geest zal zijn licht beginnen afwerpen op die gedeelten van ons leven die verborgen bleven in de duistere lagen van het onderbewustzijn. En dan blijken opeens vele van onze verlangens en onze neigingen de meest stiekeme vijanden te zijn.

Hoe is het mogelijk dat we in die mate gewond zijn geraakt? Het is een feit dat de meeste mensen in de verste verte geen vermoeden hebben van de diepte en de draagwijdte van hun verwondingen. Zij hebben nooit een of andere psychotherapeutische sessie gevolgd. Zij weten wel dat ze ergens onder lijden, maar hebben geen idee hoe ze er vanaf kunnen raken. Soms komen ze na vele omzwervingen in een gebedsgroep terecht, waar de gebedsvoorgangers hen voorstellen hun de handen op te leggen.

Het is aldus dat voor ons het avontuur van de innerlijke genezing is begonnen, door de Heer Jezus in gebed te vragen zijn vrede te geven aan deze gewonde mensen die hulp waren komen zoeken in de gebedsgroep.

In het begin hebben we vele lichamelijke genezingen meegemaakt die achteraf medisch bevestigd werden. We wisten toen nog niet dat deze genezingen op de eerste plaats tekens waren dat de

Heer aan het werk wilde zijn.

Maar hij wilde ons dieper binnenleiden in onze bekering en in het geloof, zowel wijzelf als de zieken voor wie wij baden. Deze lichamelijke genezingen waren het vertrekpunt van een ingrijpende transformatie die de Heer aan het voorbereiden was.

Als werkinstrumenten van genezing, beoogden wij in het begin een hele tijd alleen de lichamelijke genezing. Maar wat is er dan gebeurd? De meeste mensen die lichamenlijk genezing waren, kwamen na verloop van tijd niet meer terug en ze gingen niet verder naar de mis. Sommigen kwamen zelfs na een hele tijd weer terug, omdat ze opnieuw ziek geworden waren en nog erger dan voorheen.

Wat was daarvan de oorzaak? Deden wij het verkeerd? De Heer wilde ons nochtans niet ontmoedigen, hij wilde ons ertoe brengen om nog nauwer met hem samen te werken om zijn volk te genezen.

Het is ons toen duidelijk geworden dat we meestal baden voor de genezing van de symptomen van de ziekte of de kwalen, maar niet voor de genezing van de wortels, van de oorzaken ervan.

Waar wilde de Heer ons brengen op deze weg van de innerlijke genezing? Een ding was ons in elk geval duidelijk: dat de weg van genezing lang is en dat hij niet af is, dan bij onze verrijzenis, dan pas zal onze genezing volledig zijn.

Waar de Heer ons wilde toe brengen was de volgende stap: ons verzoenen met ons eigen verleden, helemaal zoals het is geweest, zelfs in die mate dat we hem onze persoonlijke geschiedenis kunnen aanbieden tot zijn verheerlijking.

Dan zal onze genezingsweg nog een hele tijd blijven doorgaan, maar dan zullen we zijn goddelijke pedagogie gaandeweg meer en meer begrijpen en aanvaarden, zoals ook de profeten, de apostelen en de heiligen hebben gedaan. Hij wil van ons zijn volk maken, een volk van heiligen. Hoe meer we beschikbaar zijn voor de werking van de Heilige Geest, hoe meer we ontvankelijk zullen worden voor Gods verlangen over ons.

We hebben het zopas gehad over de noodzaak om op zoek te gaan naar de wortel, naar de eigenlijke oorzaak van elke lichamelijke of andere kwaal om genezing te kunnen vinden. Naar het schijnt zijn 80% van alle functionele ziektes psychosomatisch. We moeten dus kunnen ontdekken in welke mate we zelf verantwoordelijk zijn voor al onze onbewuste keuzes die we gemaakt hebben voor de dood.

Om stilaan in dit soort overwegingen te kunnen groeien, lezen we volgend getuigenis: F. was 24 toen ze naar een genezingsretraite kwam. Ze leed aan een ongeneeslijke spierzwakte, myasthenie. Een woord van kennis zou het begin zijn van haar genezing. “De Heer toont me een klein meisje dat zich verbrandt met kokende olie. De Heer wil haar genezen.”

F. vertelt ons wat er gebeurd was: “Toen ik 1 jaar was, ben ik zwaar verbrand in het aangezicht en ter hoogte van de borst met kokende olie. Godzijdank heb ik in mijn gezicht en in mijn hals geen blijvende letsels overgehouden. Toen ik pas 23 jaar was, hebben de artsen vastgesteld dat ik leed aan een ongeneeslijke spierziekte, myasthenie. Volgens hun diagnose was deze ziekte veroorzaakt door de thymusklier die niet verschrompelde. Die klier situeert zich voor de luchtpijp en is verantwoordelijk voor de groei. In normale omstandigheden verschrompelt die klier vanaf vijftien of zestien jaar. Maar bij mij was dat niet het geval.

In de loop van deze retraite heeft de Heer mij getoond dat mijn ziekte ontstaan is op het ogenblik dat ik verbrand ben door die kokende olie. Ik heb er toen onbewust voor gekozen om niet meer te groeien, opdat ik nooit meer zoiets afschuwelijks zou moeten meemaken.

Er is nog een element waarmee we moeten rekening houden in de goddelijke genezing: de

geopenbaarde antropologie. Sint Paulus vergelijkt de structuur van de mens met een vaas uit klei die het licht bevat van de kennis van God (2Kor 4,6-7). Het lichaam en de ziel zijn die vaas uit klei, en de geest (de mogelijkheid van die vaas om een vloeistof of iets anders te bevatten) is het vermogen om de Heilige Geest binnen te laten.

We kunnen alleen maar met zekerheid bevestigen dat de diepste structuur van ons wezen een absolute eenheid is. Deze drie delen zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Door het doopsel worden wij “een nieuwe schepping”, en dat gebeurt opnieuw als we de genade van ons doopsel hernieuwen. Onze vermogens, onze gedragingen en heel onze psychische structuur moeten echter ook vernieuwd worden.

Doorheen de innerlijke genezing wil de Heer gans ons wezen harmoniseren en ons verzoenen met heel onze persoonlijke geschiedenis. Hij doet dat geleidelijk aan, want hij respecteert onze persoonlijkheid, onze opvoeding, onze sociale omgeving enz. Aldus voert hij ons langzaam binnen in het licht van de genade, die ons vertrouwd maakt met onze hemelse Vader.

Bij de innerlijke genezing moeten we ook nog rekening houden met een ander element dat tot de wezenlijke structuur van de mens behoort: het geheugen. Het is het vermogen om de gebeurtenissen die tot onze persoonlijke geschiedenis behoren, op te slaan.

In het algemeen wordt aangenomen dat het geheugen zich in de hersenen bevindt, maar het geheugen zit in ons hele wezen. Het is precies daarom dat innerlijke genezing soms zo moeizaam verloopt. We moeten immers rekening houden met de verschillende niveaus van dat geheugen: het gehoor, het gezicht, de smaak, de geur en de tastzin. In een zelfde kwetsuur kunnen twee of zelfs meer van deze niveaus verwond zijn. Alleen door het volhardend gebed geven we de Heer de gelegenheid ons te genezen.

Die genezing van het geheugen kan erg lang duren. De Heer heeft tijd nodig om ons de genade te geven ons gedrag te veranderen. Pas als we geconfronteerd worden met situaties die onze kwetsuren opnieuw naar de oppervlakte halen, of waarvan de omstandigheden dezelfde reacties zouden teweegbrengen, beseffen we hoe diep de Heer ons aan het genezen is. Lees het getuigenis van M.A.:

Ze had machteloos toegekeken toen haar broertje in het zwembad was gevallen. Zij was verlamd van schrik en om haar spanning kwijt te raken had ze slechts hysterisch gelachen. Toen de moeder dat lachen hoorde, liep ze de tuin in en kon haar zoontje nog net redden van de verdrinkingsdood.

Ze gaf haar een oorvijs en riep dat ze een stout meisje was dat er plezier in had haar broertje te zien verdrinken. De moeder sloot haar op in haar kamer totdat ze oordeelde dat ze er lang genoeg gezeten had om haar straf uit te boeten.

M.A. was op dat ogenblik vijf jaar en haar broertje drie. Ze had een afkeer van water, ze wilde nooit gaan zwemmen en had een grondige hekel aan haar broer.

Toen ze vijftientig was, toonde de Heer haar in een genezingsretraite deze wonde die al twintig jaar oud was, samen met het schuldbewustzijn waarmee haar familie haar al die tijd overladen had, en de verwonding van haar visueel, auditief en tactiel geheugen die deze gebeurtenis hadden opgeslagen.

Voor M.A. begon een langdurig gebed voor innerlijke genezing. Na zes maanden had ze opeens tot haar eigen verwondering zin om te gaan zwemmen. Haar verbazing werd nog groter toen ze opeens oog kreeg voor de kwaliteiten van haar broer die ze tevoren nooit had opgemerkt. Aldus begon in haar ook een proces van verzoening.

De genezing in de moederschoot

Er is al veel gesproken en geschreven over de genezing van het geheugen en de herinneringen. Maar het domein van de genezing in de moederschoot is nog eerder onbekend terrein.

Het belang van de ontwikkeling van de foetus in de negen maanden van de zwangerschap is geen nieuwigheid meer in de wereld van de geneeskunde en de psychiatrie.

We weten hoezeer het kind alles waarneemt in de moederschoot. Het denkt, het is in staat om te kiezen voor het leven of voor de dood.

In de universiteit van Harvard in Amerika heeft dokter René Van de Carr een prenatale dienst opgericht. Hij is daarmee begonnen, toen een van zijn patiënten hem vertelde dat zij en haar man reeds met hun kindje speelden lang voor de geboorte. Deze ouders tikten zachtjes op bepaalde plaatsen van de buik en het kind gaf van binnenuit respons op die tikjes.

Dokter Van de Carr nam dit verhaal ernstig en begon toen met een hele reeks onderzoeken en experimenten. Tegenwoordig komen er op die afdeling van Harvard al vele zwangere ouders met hun kind in wording!

Ze hebben bv. reeds kunnen aantonen dat deze kinderen blijk geven van een sterke intellectuele ontwikkeling, ze reageren beter, ze zijn minder agressief, ze zijn alerter en socialer ingesteld. Hun ontwikkeling is te vergelijken met die van een tweejarig kind. In heel dat ontwikkelingsproces in de moederschoot, blijkt dus ook het aandeel van de vader van groot belang voor de harmonieuze ontwikkeling van het kind.

Als deze menselijke experimenten al zo heilvol blijken, wat mogen we dan wel niet verwachten als we voor een kind gaan bidden vanaf het moment van zijn ontvangenis?

We kunnen zeggen dat er al vele “charismatische baby’s” zijn die op verbazingwekkende manier ontwikkelen. Bovendien zijn ze uitstekend gezond en opmerkelijk verstandig. Het is misschien alleen wat moeilijk om ermee om te gaan, want hun ouders die zo’n superbaby niet gewoon zijn, gedragen zich zoals gewoonlijk nogal bezitterig en overbeschermend.

Hoe kunnen we volwassenen helpen die zich door het leven slepen, die voortdurend vechten met de bekoring er een eind aan te maken, die het leven verwerpen of die voortdurend noodgedwongen hun woede onderdrukken omdat ze zich verplicht voelen verder te leven?

Er moet een begin worden gemaakt met een lange weg van gebed en we moeten de Heer vragen te tonen welke gebeurtenis in de moederschoot aan de oorsprong ligt van dat doodsverlangen.

God heeft de mens tot medeschepper gemaakt, maar zoals bij alle andere gaven van God, is de mens niet in staat de waarde van elk van die gaven naar waarde te schatten. Hij eigent zich die gave toe en hindert aldus Gods plan.

We moeten ons er weer van bewust worden dat God ons de verantwoordelijkheid heeft gegeven om te mogen meewerken met zijn scheppingsdaad. Aldus zullen er gezonde baby’s ontvangen worden, boordevol leven. Hun emotionaliteit zal dan niet gewond zijn als gevolg van een verwerping, van alcoholisme, van drugs, van geweld of van een mislukte abortus.

Vanaf het moment van onze ontvangenis, zijn we geconditioneerd door talrijke uiterlijke invloeden. De hartslag van de moeder is als een fontein van leven voor het kind. Het maakt alle verlangens van de moeder tot de zijne, al haar gedachten, maar het assimileert ook al wat in haar is aan verwerping, bezitterigheid, angst, vrees enz.

Al deze invloeden laten hun sporen na op de christelijke vrijheid waarover we beschikken vanaf de eerste ogenblikken van ons bestaan in de moederschoot.

De keuzes die we maken zijn heel reëel, zelfs al is ons bewustzijn op dat moment nog in een zeer

primair stadium.

We leggen hier ter verduidelijking het getuigenis voor van E.:

De moeder van E. gebruikte een volgens haar gynaecoloog erg betrouwbaar anticonceptiemiddel. Nochtans kwam de bevruchting toch tot stand en E. haar geboorte werd dan ook beschouwd als een “ongeluk”, een soort donderslag bij heldere hemel, die al de vooruitzichten van haar ouders hopeloos in de war stuurde.

E. begon te groeien in de moederschoot als een ongewenst kind, ze werd alleen getolereerd. Haar moeder voelde zichzelf slachtoffer, ze onderging de geboorte van dit kind als een soort vervloeking. Ze had op dat ogenblik al twee kinderen van zeven en vijf jaar oud. Zij en haar man wilden er geen meer.

Hoe reageert dan zo’n klein wezentje in de moederschoot? Hij gebruikt geweld: hij wordt verworpen, hij zal dus op zijn beurt ook verwerpen. Eerst zal hij weigeren geboren te worden, want hij voelt zich bedreigd. Hij zal bijvoorbeeld geboren worden met de navelstreng om de hals. Alleen de behendigheid en de vaardigheid van de gynaecoloog zullen hem dan kunnen redden. Na de geboorte zal zo’n kind zijn omgeving niet gemakkelijk maken.

Onmiddellijk na de geboorte weigert E. de borst: onmiskenbaar teken dat het kind zich verworpen voelt.

Dit is een typisch voorbeeld van wat we “de verwonding van het niet-zijn noemen”. Dit kind is niet alleen verworpen, en het weigert niet alleen het voedsel om te blijven leven, maar het geeft ook blijk van zijn weigering om te leven.

Mensen die lijden aan deze verwonding hebben eerst en vooral een probleem tegenover God. Het is tegen Hem dat ze vechten. Ze vragen hem onophoudelijk: “Waarom hebt ge mij geschapen? Ik heb u toch niet gevraagd te mogen leven?” Heel hun leven zoeken ze een reden om te leven, zij hebben op zich geen identiteit, ze voelen zich nergens thuis: ze zijn vaak agressief en verwerpen alles en iedereen uit schrik opnieuw verworpen te worden.

In elke verwerping, elke kwetsuur van in de moederschoot is het onze christelijke vrijheid die op het spel staat. In het volgende hoofdstuk gaan we proberen te ontdekken wat dat precies betekent.

Hoofdstuk 2

De christelijke vrijheid

We hebben hiervoor al gesproken over de geopenbaarde antropologie, waardoor we weten dat de mens bestaat uit lichaam, ziel en geest.

In de Bijbel wordt het centrum van de persoonlijkheid geplaatst in het hart van de mens. Het spreekt dus vanzelf dat het probleem van de menselijke vrijheid niet eenvoudig is.

De Bijbel nodigt ons uit om vooruitgang te maken in de “vrijheid van de kinderen Gods”. Deze vrijheid betekent veel meer dan de psychologische vrijheid, waardoor we kunnen kiezen tussen wit of zwart, tussen weggaan of ergens blijven. Als de vrijheid waartoe God ons geschapen heeft, niet méér zou zijn dan dat, zou dat slechts een zeer beperkte vrijheid zijn.

Wat wordt er dus bedoeld met de vrijheid van de kinderen Gods? Het is een vrijheid als christen, een volledige vrijheid die helemaal is ingebed in ons diepste wezen.

Laten we er eens bij stilstaan dat er in ons, als schepselen van God twee aspecten aanwezig zijn:

- Wij zijn geschapen naar Gods beeld en zijn gelijkenis, de vrijheid is een goddelijk attribuut. Als we dus zeggen niet vrij te zijn, komt dat erop neer dat we precies dat ontkennen wat ons het meest op God doet lijken.

- Jezus Christus is de Eerstgeborene. “Alles is door hem en voor hem geschapen” (Kol 1,16) Als mede-erfgenamen van het Koninkrijk hebben wij deel aan zijn vrijheid. “Als de Zoon u dus vrijmaakt, zult ge werkelijk vrij zijn.” (Joh 8,36). Met hem hebben we ook deel aan de liefde, de vrede, de kennis enz. De christelijke vrijheid is een ervaring die ieder van ons ten deel wordt, vanaf het ogenblik dat we tot de vreugdevolle ontdekking komen dat we volledig afhankelijk zijn van God, en die afhankelijkheid ten volle aanvaarden.

Naarmate we vooruitgaan op deze bekeringsweg die nooit ten einde is en als Christus waarlijk het centrum van ons leven wordt, groeit in ons het verlangen naar deze vrijheid die we nog niet kennen maar die we vermoeden.

Deze christelijke vrijheid zal openbloeien dankzij onze innerlijke genezing, de sacramenten, de aanbidding en dankzij het persoonlijk en het gemeenschappelijk gebed.

Waar we alleszins zeker van kunnen zijn is dat de Vader wil en ernaar verlangt dat wij over deze vrijheid beschikken, dezelfde vrijheid waarvan Jezus blijk gaf toen hij in Palestina leefde, in een constante relatie met anderen. Hij heeft deze vrijheid beleefd met groot respect en fijngevoeligheid voor ieder. Zo bleef hij vrij tegenover zijn vrienden, vrij tegenover de vrouwen die hem omringden en vrij tegenover de wereldlijke en religieuze overheden. Zijn enig referentiepunt was de wil van de Vader.

Waarin bestaat deze christelijke vrijheid?

In het boek Deuteronomium lezen we het volgende: “Ik houd u vandaag het leven en het geluk voor, maar ook de dood en het ongeluk... Leven en dood houd ik u voor, zegen en vloek. Kies dan het leven, dan zult gij met uw nakomelingen het leven bezitten.” (Deut. 30,15-19)

Een andere passage in Jezus Sirach zegt: “Hij heeft vanaf het begin toen hij de mens maakte, die mens aan zijn eigen beslissingen onderworpen. Wanneer gij wilt kunt gij de geboden onderhouden en het is ook verstandig te doen wat hem behaagt. Hij heeft vuur en water voor u

neergezet: gij kunt uw hand uitstrekken naar wat ge verkiest. Voor de mensen liggen het leven en de dood, en wat een mens behaagt, wordt hem gegeven.” (Sir 15,14-17).

De christelijke vrijheid bestaat erin voor het leven te kiezen, de allerkostbaarste gave die bestaat. Om ons te helpen die keuze te maken, heeft God ons de geboden gegeven, die wij niet mogen beschouwen als een juk waaronder we gebukt gaan, maar als blijken van liefde die het leven beschermen waarmee hij ons overlaadt.

Vanaf het ogenblik van onze ontvangenis in de moederschoot, staan we voortdurend voor deze tegenstrijdige keuze: leven - dood. De enige wijze om binnen te treden in Gods wil voor ons, is voortdurend de keuze te maken voor het leven. Vanaf het moment dat we kiezen voor de dood, leggen we onze vrijheid aan banden en worden we verbitterd, egoïstisch, teruggetrokken, gefrustreerd, gedeprimeerd en jaloers. We verbergen ons dan achter deze afweermechanismen die wij hebben opgetrokken, om ons te verdedigen tegen de anderen.

Als we in Gods handen zijn om het leven binnen te gaan, maken we in alle rust en kalmte gebruik van deze vrijheid, omdat we vanaf de allereerste ogenblikken van ons bestaan, de meesterwerken zijn van Gods schepping.

Als we daarentegen kiezen voor de dood en dus onafhankelijk van onze Schepper, vergissen we ons. Dan kiezen we voor het ongeluk en schaden de harmonie van het heelal.

God heeft het risico genomen om ons deel te laten hebben aan deze vrijheid. Hij wist dat we ze zouden misbruiken, maar in zijn onmetelijke liefde heeft hij ons vrije schepselen willen maken en geen marionetten.

Het is deze christelijke vrijheid die het Maria heeft mogelijk gemaakt de juiste keuze te maken; na Jezus is zij de meest volmaakte mens. Zij heeft een grote innerlijke vrijheid en kracht beleefd die nooit beperkt zijn geweest door complexen of verwondingen, noch door afweermechanismen of door de zonde.

De christelijke vrijheid is dus zoals we gezien hebben op de allereerste plaats het vermogen waarover de mens beschikt om voor het leven te kiezen, heel het leven dat erin bestaat om God te kennen en de enige weg die tot hem leidt: Jezus Christus. (Cfr. Joh 17,3)

Als de christelijke vrijheid waarachtig wordt beoefend, bestaat ze erin om voor Christus te kiezen en om elke dag opnieuw voor hem te kiezen. Het is ermee instemmen in de voetsporen van de Heer te gaan en hem trouw te blijven. Dan opent zich de weg van het leven en van de vrijheid, in het licht en de vrijheid van de kinderen Gods en helemaal volgens zijn wil.

Het kind kan al vanaf de eerste ogenblikken van zijn bestaan in de moederschoot kiezen voor de dood, of een beetje later, als hij zich bv. realiseert niet gewenst te zijn. Hij kan ook voor de dood kiezen als hij twee of drie jaar is, als hij zich bedreigd voelt door de komst van een broertje of een zusje, en minderwaardigheidsgevoelens ontwikkelt of als hij zich in teruggetrokkenheid terugplooit op zichzelf.

De keuzes voor de dood die gemaakt worden na de geboorte grijpen doorgaans niet even diep in als de eerste, maar de gevolgen ervan kunnen wel later aan het licht komen, doorheen depressies, anorexia of zelfmoordneigingen.

Hoofdstuk 3

De erfzonde

Van al de bomen in de tuin moogt ge vrij eten, maar van de boom van kennis van goed en kwaad moogt ge niet eten, want op de dag dat ge daarvan eet, moet ge sterven.”
(Gen. 2,16-17)

Zo luidt Gods gebod. Maar wat betekent het in verband met de gave van het leven?

Voor Gods welwillende liefde is de allereerste gave die van het leven. Als het leven inderdaad een gave is, dan zal de Vader alles in het werk stellen om dat leven te bewaren en te beschermen. Dan is dat goddelijk gebod niet alleen een teken van bescherming maar ook een blijk van liefde van de Schepper voor zijn schepsel.

In de Franse vertaling van de Bijbel (“Bible de Jérusalem”) staat een voetnoot bij dit vers: “De kennis die God zich voorbehoudt, is niet de alwetendheid of de morele onderscheiding, maar het vermogen om uit te maken wat goed is en wat verkeerd. Door het zich toe te eigenen, ontkent de mens zijn staat van schepsel. Deze hoogmoedige opstandigheid tegen God wordt hier uitgedrukt, doordat zijn verbod over de verboden vrucht hier overtreden wordt.

Wat zien we vaak gebeuren in de loop van ignatiaanse retraites? Dat de mens zijn statuut als schepsel niet aanvaardt. Het is nochtans onze basiswerkelijkheid: wij zijn geschapen wezens. Beseffen wij hier de gevolgen van de erfzonde?

Laten we luisteren naar volgend getuigenis:

“In het begin van de retraite voelde ik niets, ik ervaarde alleen een diepe eenzaamheid. Ik heb twee dagen strijd gevoerd met mezelf om iets van God gedaan te krijgen.

Tijdens het onderhoud met de begeleiders kreeg ik bijbelteksten. Ik voelde er niets bij, ik had de indruk in de woestijn te zijn, in een diepe duisternis.

Toen begon ik aan de Heer te vragen waarom ik me door hem niet liet raken. Ik las de teksten die ze me gegeven hadden en er gebeurde niets, totdat ik volgende passage uit Jesaja kreeg:

“Want Ik wist dat gij halsstarrig zijt, van ijzer zijn de pezen van uw nek, en uw voorhoofd is van koper. Ik had het u vooraf verkondigd, en vóór het gebeurde, heb ik het u laten horen. Gij kunt dus niet zeggen: ‘Mijn afgod heeft het gedaan, mijn beeld, mijn gietwerk heeft het zo beschikt.’

Gij hebt dit alles gehoord en gezien, zult gij het nu niet verkondigen? Van nu af laat Ik u nieuwe dingen horen, geheimen die u tot dusver onbekend waren. Nu eerst zijn zij geschapen en niet voorheen, en vóór de dag van heden hebt gij er niet van gehoord. Gij kunt dus niet zeggen: ‘Zie, ik wist het reeds.’

Waarlijk, gij hebt het gehoord noch geweten, waarlijk gij hebt voor dezen uw oren niet geopend, want Ik weet dat gij door en door trouweloos zijt, gij wordt rebels genoemd van de moederschoot af.

Omwille van mijn naam bedwing Ik mijn toorn, omwille van mijn eer houd Ik mij in en roei u niet uit. Zie, ik heb u gelouterd, zij het niet voor geld, en u beproefd in de smeltoven der ellende. Omwille van Mijzelf, omwille van Mijzelf zal Ik nu handelen, want mijn glorie, hoezeer ook geschonden, deel Ik met geen ander.” (Jes 48,4-11)

Toen realiseerde ik me opeens dat ik koppig en opstandig was vanaf de schoot van mijn moeder. Ik had mezelf gekozen, mijn ik was het idool dat alle ruimte in beslag nam; ik wou niemand

plaats geven, ik wou volkomen onafhankelijk zijn. Ik aanvaardde niet dat ik een schepsel was en ik wou God niet de eerste plaats geven. Zijn woord raakte me opeens: “Want mijn glorie deel ik met geen ander.”

Ik ging naar bed maar kon de slaap niet vatten, ik was te bang geworden. Opeens zag ik over heel de lengte van mijn lichaam in twee grote letters “IK” geschreven. Op datzelfde ogenblik besepte ik dat dat “IK” voor mij alles was, dat het in mij alle plaats innam. Ik zag opeens al de aandacht die ik aan mijn uiterlijk besteedde: mijn haar, mijn ogen, mijn kleren, het verlangen dat ik koesterde om er beter uit te zien dan de anderen. Dat alles was mijn god, en het nam de plaats in van God. Een diepe angst overviel me.

Toen we het lijdensverhaal van Jezus overwogen, heb ik hem gevraagd dit ‘ik’ van me weg te nemen dat me zo overheerste en dat me verhinderde te leven als zijn schepsel, opdat ik de nood zou kunnen voelen aan zijn broederlijke liefde.

Toen we tijdens dat gebed bij de verloochening van Petrus kwamen, voelde ik dat mijn hart brak van smart. Op dat moment heb ik het volle gewicht gevoeld van mijn zonde en mijn weigering. God had een plan voor zijn schepsel, maar de slang ging het daarbij niet laten. Waarom moesten er wezens bestaan “met een haast goddelijke staat” (Ps 8,6)? En de slang sloop naar de vrouw toe, vervuld van nijd en slechte bedoelingen en fluisterde haar in: *“Heeft God werkelijk gezegd dat ge niet moogt eten van geen enkele boom in de tuin?”* (Gen 3,1).

De rol van Satan bestaat erin om de mens in de war te brengen, om het beeld van God te besmeuren, om de mens zijn afhankelijkheid van de Vader te verbreken en om hem dan aan zijn lot over te laten: slaaf van de hoogmoed, van de hovaardij en de autonomie, slaaf van de boom van de kennis, behept met de illusie dat hij het antwoord weet op alle vragen en dat hij alle mysteries doorgrondt.

“De slang zei tot de vrouw: ‘Gij zult helemaal niet sterven. God weet dat uw ogen zullen opengaan als ge eet van die boom, en dat ge dan gelijk zult worden aan God, door de kennis van goed en kwaad.’” (Gen 3,4-5)

De mens heeft altijd verlangd naar een soort menselijk messianisme, hij heeft altijd een volmaakte mens willen scheppen, een ideaal politiek systeem, een waterdicht economisch systeem enz. Maar de bestemming van de mens en van de volkeren ligt onontkoombaar in de handen van zijn Schepper. Als ze zijn geboden niet naleven als een bescherming van de vrijheid en van het menselijk leven, zullen er altijd weer mensen zijn die de ondergang van de mensheid bewerkstelligen.

Als de mens zich door de zondeval niet op Gods terrein had gewaagd, dan zouden we vanzelfsprekend geëvolueerd zijn tot geestelijke wezens, tot bewoners van de hemel die leven zoals Christus zelf heeft geleefd.

Welk voordeel heeft de mens gehaald uit zijn ongehoorzaamheid? De Heer onze God roept de mens en vraagt hem: *“Waar zijt ge?”* Hij antwoordde: *“Ik hoorde uw donder in de tuin, en toen werd ik bang omdat ik naakt ben, daarom heb ik mij verborgen.”* (Gen 3, 9-10).

Hier zien we de fundamentele moeilijkheid voor de innerlijke genezing: de angst voor God. De valse Godsbeelden zijn waarlijk defensiemechanismen die wij opbouwen om onze autonomie en zelfstandigheid te handhaven en om onze weigering in stand te kunnen houden om ons schepselen te weten tegenover onze Schepper.

Het doopsel is bron van bevrijding en van zuivering, maar het geeft ons niet de volkomen onschuld die onze eerste ouders hadden vóór de zondeval. In ons blijven de sporen van de zonde, die steeds opnieuw reacties uitlokken die in ons geheugen gegrift blijven en die heel wat stoornissen teweegbrengen bij de mens. De oorzaak daarvan ligt dus bij het verkeerd gebruik van

onze vrijheid, niet bij God: “Niet uw wil geschiede, maar de onze.”

Als nakomelingen van Adam en Eva, dragen wij nog steeds de gevolgen van deze eerste zonde. Ieder van ons is ontvangen in dit rijk van de duisternis, en door onze eigen zonden dragen wij ertoe bij die duisternis nog dichter te maken.

De Vader heeft alles verzoend in Christus die zijn bloed op het kruis vergoten heeft. Het bloed is de liefde van Christus die er altijd voor gekozen heeft de wil van de Vader te doen. “*Niet mijn wil geschiede, maar de uwe.*” (Mk 14,37) Hij is de nieuwe Adam die het Koninkrijk van het licht heeft ingeluid. Wij behoren allen tot dat Koninkrijk en door onze voortdurende bekering kunnen wij bijdragen aan de verspreiding van dat licht.

Omdat wij echter geboren zijn in de duisternis, zorgt onze natuurlijke traagheid ervoor dat er nog steeds duisternis in ons is. Maar Jezus gaat die geleidelijk aan transformeren. Hij zal alles genezen en helen tot en met de oorsprong van onze verkeerde neigingen, want geen enkele onzuiverheid kan binnengaan in dat Koninkrijk.

In welke mate zijn de gevolgen van de erfzonde in ons geheugen gegrift?

Tijdens een van de retraites kwam iemand me spreken. Ze zei me wanhopig en erg terneergeslagen: “Ik voel me vervloekt. Ik ben vervloekt!” We waren op dat ogenblik net de verrijzenis van de Heer aan het overwegen. Deze vrouw was niet in staat in dat mysterie in te treden.

Ik heb haar toen aangeraden om verder het lijdensverhaal te overwegen en ondertussen dat gevoel vervloekt te zijn verder uit te diepen doorheen die teksten en tegelijkertijd het Heilig Sacrament te aanbidden. Later schreef ze me het volgende:

“De Heer heeft me getoond dat ik thuis een hele stapel stoffen en linnen had liggen en ook dat ik flink was aangekomen. Ik had altijd wel ergens schrik om iets tekort te komen. In de loop van de aanbidding heb ik dat aan de Heer toevertrouwd.

Stapje voor stapje begon ik me te herinneren dat mijn moeder toen ze me voedde een lintworm had. Ik moest er dus voor vechten om voldoende melk te krijgen. Bovendien had ik een schuldgevoel tegenover mijn moeder, omdat ze geen medicijnen mocht nemen om die lintworm te doen afsterven, precies omdat ze borstvoeding gaf. Ik heb daarover met mijn begeleidster gesproken, die mij aanraadt deze situatie in gebed te blijven voorleggen aan de Heer.

Tijdens de aanbidding heb ik aan de Heer gevraagd mij te genezen. Er is toen opeens veel duidelijk geworden, zodat ik eindelijk licht zag in die zaak. Die lintworm was er al toen mijn moeder zwanger was, en ik heb dus moeten vechten om in leven te blijven als mededinger van die lintworm. Bovendien heb ik me, toen het geboorteproces volop aan de gang was, uitgestoten gevoeld uit de moederschoot door die worm, die ik geïdentificeerd heb met de slang in de tuin van Eden. Ik ben uit het paradijs verdreven, naakt als Adam en Eva, en ik zou voortaan verplicht zijn mijn brood te verdienen in het zweet van mijn aanschijn. Dat verklaarde dus waarom ik zo verwoed stoffen verzamelde: dan zou ik altijd mijn eigen kleren kunnen maken.

Tijdens het overwegen van het passieverhaal las ik psalm 22: ‘*Doch ik - een worm en geen mens, spot der schare, veracht door het volk.*’

Hoe zou ik verder nog wrok koesteren tegen die beesten als Jezus zelf hun plaats heeft ingenomen?”

Onze Lieve Vrouw is de enige onder de mensen die altijd gevrijwaard is geweest van de gevolgen van de erfzonde. Haar christelijke vrijheid is nooit beperkt geweest, haar overgave aan de vaderlijke liefde van God is dus altijd volkomen vrij en natuurlijk geweest. Wij daarentegen beseffen hoe langer hoe meer op onze geestelijke levensweg, hoe moeilijk het is om de vaderlijke liefde van God diep te ervaren.

Het grootste kwaad dat de Boze ons heeft aangedaan, dat is dat hij ons beroofd heeft van ons

bewustzijn van het vaderschap van onze Schepper. Hij heeft ons gewapend met listen en afweermechanismen tegenover een Vader die niets liever wil dan ons beminnen en ons overladen met zijn liefdeblijken.

Onze Lieve Vrouw, de nieuwe Eva, die nooit is ingegaan op de bekoring en de zonde heeft kunnen zeggen: “*Zie de dienstmaagd des Heren, mij geschiede naar uw Woord*” (Luk. 38). Zij heeft onze Heer Jezus Christus kunnen ontvangen als de nieuwe Adam, in alles aan ons gelijk “behalve in de zonde”. Hij is het die het verbond tussen de Vader en de mensen zal herstellen. Door zijn Lijden en zijn Verrijzenis, zal hij ons samen met hem doen zitten aan de rechterhand van de Vader.

Hoofdstuk 4

Hoe de Heer geneest

God zal ons altijd verbazen over de wijze waarop hij geneest. Hij wil ons zo overvloedig doen deelhebben aan zijn leven, dat we volkomen kunnen leven als zijn kinderen en als erfgenamen van zijn koninkrijk. Maar daartoe moeten wij geheeld worden.

De middelen die hij gebruikt om “zijn Wet in onze harten te prenten en ons te doen wandelen volgens zijn voorschriften” zijn zeer doeltreffend maar altijd verrassend. Hij vraagt ons alleen met hem mee te werken door persoonlijk gebed en door de sacramenten te ontvangen, en dan gewoon af te wachten tot hij ingrijpt.

Als wij bidden en doen wat de H. Geest ons ingeeft, stelt hij ons in staat om de tekens te lezen waarmee hij onze geschiedenis wil helen. Want God gebruikt gewoonlijk verschillende tekens, die altijd aangepast zijn aan de individuele geschiedenis van ieder mens afzonderlijk. Ze zijn het resultaat van een initiatief van God en niet van de mens.

Deze vaak verrassende manier om ons te raken, choqueert ons rationalisme, ons verlangen om alles te beheersen en om ons af te sluiten voor al wat we niet begrijpen. God openbaart zich, en wij moeten zijn gaven ontvangen als een genade, als een van zijn liefdeblijken voor ons.

Deze wijze van genezen heeft niets te maken met een ziekelijke introspectie die op zoek gaat naar de kwetsuren uit ons verleden. In dat geval zouden wij de aandacht richten op onszelf, in plaats van naar Jezus Christus te kijken en ons door hem te laten bekijken. Hij is het die alle knopen losmaakt, die alle bergen neerhaalt en de paden effent, die alle dorens verwijdt die ons leven tot een gevangenis maken en onze toekomst determineren.

Charisma's en genezing

De bediening van de innerlijke genezing wordt ons toevertrouwd door de gelovige gemeenschap. Het is dus belangrijk dat we openstaan voor de charisma's. Het gebruik van de charisma's helpt ons om tijd te winnen en om een veel groter aantal mensen te kunnen begeleiden in hun genezingsproces.

We moeten de charisma's zien als een geschenk van God, die handelt doorheen de mensen die de charisma's ontvangen. Ze verlenen hen een kracht die hen in staat stelt om te handelen in dienst van de gemeenschap. Ze zijn volledig gratis, we moeten ons niet inspannen om ze te ontvangen. Ze hangen ook niet af van de staat van heiligheid van hen die ze ontvangen hebben. Sint-Paulus geeft een opsomming van een aantal charisma's in 1 Kor. 12.

In het gebed voor innerlijke genezing maken de charisma's het mogelijk om de kwetsuur te ontdekken die de Heer wil genezen.

Het charisma van wijsheid

Het charisma van wijsheid geeft de genade om de geloofswaarheden volledig juist te verwoorden en ze aan anderen door te geven. Het stelt ons ook in staat om behoedzaam maar toch doeltreffend om te gaan met mensen die psychisch en geestelijk geblokkeerd of geremd zijn, zonder dat we iets weten over hun concrete situatie. Normaal weten we immers niet waar te beginnen, waarover te spreken of in welke richting te bidden.

Tijdens een retraite was er een jonge vrouw, die zo erg geblokkeerd was dat ze zelfs niet kon spreken. Terwijl we voor haar aan het bidden waren, ontving iemand een innerlijke aandrang om haar linkerarm aan te raken. Hij deed dat en toen raakte de vrouw zodanig in paniek dat ze luid begon te huilen. Wij gingen door met ons gebed totdat ze terug kalmeerde. We begrepen dat er een zeer zware affectieve last in verband met een pijnlijk geburen opeens zeer sterk naar boven was gekomen.

En inderdaad, de vrouw deed haar jasje uit en toonde ons haar linkerarm: die was helemaal misvormd door vele lelijke littekens die waren achtergebleven na een auto-ongeval. Haar arm had geklemd gezeten tussen de verwrongen platen en het ijzerwerk, en was helemaal verbrand door de benzine die uit de tank lekte en vuur gevat had.

Het Woord van kennis

Het Woord van kennis is een ander charisma van de Heilige Geest, dat ook een innerlijke ingeving is over geestelijke aangelegenheden. Dit charisma kan zich manifesteren door een woord, een ingeving, een beeld (waarbij de H. Geest iets in de verbeelding legt), een kleur, een geur, een gevoel van koude, een warmte enz.

Het woord van kennis heeft een profetisch karakter en is een grote hulp bij de genezing.

Terwijl het begeleidingsteam over iemand aan het bidden was, ontving een van hen het woord "slang". De vrouw reageerde zo heftig, dat ze plots wegschoot als de bliksem. Iemand ging haar achterna en bracht haar terug naar het lokaal waar we aan het bidden waren. Ze schreide heftig en liet kreten van afschuw horen.

Toen ze wat bedaard was, vertelde ze het volgende: toen ze vijf jaar was, had haar broer die tien jaar ouder was een slang gevangen. Hij kwam de kamer binnen met het reptiel en liet het in haar nek glijden. Toen het meisje de slang zag, gilte ze van afgrijzen en vluchtte hevig geschrokken de straat op, tot ze bij een bos kwam en daar verloren liep. Ze bleef er heel de nacht tot haar

familie haar daar terugvond.

Een kwetsuur van deze aard blijft zo levendig in het onderbewustzijn aanwezig, dat het is of ze heel recent werd opgelopen. Wanneer de Heer heel de affectieve last die er het gevolg van is, plots naar de oppervlakte haalt, moet men heel voorzichtig omgaan met de reacties van die mensen.

Beelden

Wanneer er over iemand gebeden wordt, krijgt een van de teamleden heel vaak in gebed een beeld om een soort diagnose te stellen van de persoon over wie men aan het bidden is. We spreken van een beeld, in die zin dat het zo concreet is als een visueel beeld op tv. Ondanks het feit dat zo'n beelden gegeven worden tijdens het gebed, moeten we toch zeggen dat ze niet helemaal betrouwbaar zijn, omdat onze verbeelding meestal nog niet volkomen gezuiverd is. Zolang onze eigen verbeelding zelf niet genezen en volkomen vergeestelijkt is, kunnen we nogal wat schade aanrichten door deze beelden uit te spreken.

Zoals we weten, heeft de Boze immers de gewoonte om hen die nog geen afstand hebben gedaan van hun neiging om op te vallen, te misleiden.

Het "beeld" wordt gegeven in het intellect, het manifesteert zich dus op het niveau van onze gedachten. Hetzelfde geldt voor de imaginaire beelden.

Volgend getuigenis illustreert zo'n beeld:

Iemand van het team zegt tijdens het gebed: "Ik heb het beeld van een klein meisje in een kippenhok." En inderdaad: onder de retraitanten bevond zich een jonge vrouw van 18 jaar, die dat beeld meteen herkende.

Toen ze vier jaar was, had haar moeder haar in bed gelegd in lakens met mooie blauwe bloemen. Het meisje vond die bloemen zo prachtig dat ze een schaar nam, er enkele uitknipte en ze tegen de muur speldde.

Enkele uren later kwam de moeder op de kamer van het meisje en riep uit: "Wat een prachtige bloemen!" Maar plots realiseerde ze zich dat het meisje die uit de lakens had geknipt. Ze begon luid te schreeuwen om haar man erbij te roepen. Toen die zag wat er gebeurd was, werd ook hij woedend, nam het meisje vast en sloot haar op in het kippenhok.

Het kind had de reactie van haar ouders niet begrepen. In haar ogen hadden die heel onlogisch gereageerd, haar moeder had immers de bloemen eerst zo mooi gevonden en dan was ze plots woedend geworden. Het kind vertelde alles aan de kippen.

Bij deze herinnering, werd deze vrouw er zich van bewust dat haar ouders met dit gebeuren heel haar creativiteit verstikt hadden. Ze was altijd met veel dingen begonnen, maar ze was er nooit toe gekomen om ze ook af te maken.

Soms gebeurt het ook dat we tijdens het bidden een stank van verrotting waarnemen. Meestal gaat het dan om mensen die lijden aan een diep gevoel van onwaardigheid. Dan moeten we bidden om de oorzaak van deze diepe verwonding te mogen kennen, zodat ze eindelijk zichzelf zouden kunnen aanvaarden.

Het is ook al gebeurd dat we tijdens het gebed een geur waarnemen in een bepaald deel van het lichaam, terwijl we daar niets van gemerkt hadden bij het begin van het gebed. Op dat ogenblik is het interessant om aan die mens te vragen of hij ooit het slachtoffer geweest is van een ongeval, ofwel of hij ooit geopereerd is, daar waar we de geur hebben waargenomen.

De Heer openbaart zichzelf dus op veel verschillende manieren doorheen het woord van kennis. Hij neemt zelf het initiatief en zijn creativiteit kent geen grenzen. Wij moeten alleen vragen om

wijsheid en onderscheiding.

De rust in de Geest

De rust van de Geest is een van de charisma's waarover de grootste betwisting bestaat. We kunnen de H. Geest nochtans nooit genoeg danken voor dit prachtig instrument van genezing.

Waarin bestaat de rust in de Geest?

Wie haar ontvangt, verliest de controle over zijn spieren. Hij is zozeer ontspannen dat hij niet overeind kan blijven staan of blijven zitten. Dan moet men hem op de grond leggen. Hij kan dan wel proberen om op te staan, maar is daar niet toe in staat: hij is bijna letterlijk aan de grond genageld.

Er zijn mensen die zich nooit door de genade zouden laten raken, als het niet was doorheen de rust in de Geest.

Soms schenkt de Heer een voorafgaande behandeling door verschillende graden van rust te verlenen, totdat de persoon eindelijk in staat is de waarheid over zichzelf te aanvaarden. Het is belangrijk de ware rust in de Geest te onderscheiden van de valse. Dit onderscheid leert men door ervaring.

Als de rust in de Geest zich voordoet bij mensen die verwond zijn in de moederschoot of die een moeilijke geboorte hebben doorgemaakt, of die pogingen tot abortus overleefd hebben of van wie de moeder verkracht werd, maakt de Heer soms de precieze omstandigheden waarin de kwetsuur ontstaan is, heel duidelijk, omdat het precies die kwetsuur is die hij wil genezen.

Het gebeurt soms ook dat mensen die in de rust van de Geest komen, de houding van een foetus aannemen of op hun duim beginnen te zuigen.

Wanneer zij sterk verwond werden in de moederschoot, omdat men hun geslacht verwierp, omdat de moeder ernstig ziek was of een operatie had ondergaan of een vermoeiende reis ondernam, of nog sterker als ze fysisch geweld werd aangedaan tijdens haar zwangerschap, hebben we gemerkt dat ze reacties van angst en paniek vertonen. Soms stoten ze zelfs kreetjes uit als van een pasgeborene.

Maar ook het gebruik van de verlostang en de zuiger bij de geboorte veroorzaakt psychische verwondingen bij het kind, evenals een keizersnede, het inslikken van vruchtwater of bewusteloosheid van de pasgeborene door verstikking.

Tijdens de rust in de Geest gebeurt het, dat die mensen dit moeilijk ogenblik herbeleven, ze moeten dan omgeven worden met krachtig gebed, en men kan hen eventueel de ziekenzalving toedienen.

Belangrijk is ook dat men zich ten volle realiseert, dat wie op zo'n moment in de rust van de Geest is en deze genade ontvangt, er zich goed van bewust is wat er zich rondom hem afspeelt.

Maar in deze toestand neemt hij alles wat hij hoort, op een selectieve manier in hem op.

Laten we er toch nog aan toevoegen, dat we bij het bidden om genezing niet kost wat kost de rust in de Geest moeten nastreven. Dit charisma overkomt iemand wel of niet, op een heel natuurlijke manier en het is de vrucht van Gods initiatief en niet van het onze.

Sommige mensen zijn soms ontgoocheld als ze de rust in de Geest niet ontvangen en denken dan dat ze niet ten diepste genezen worden. Dikwijls raakt de Heer hen anders aan en zelfs sterker, en ze ontvangen dan een genezing die zelfs dieper gaat dan zonder de rust in de Geest. Belangrijk is dat we ook dit charisma als normaal beschouwen, en dat we met inzicht en overleg weten te reageren als het zich voordoet.

De profetische droom

“In die tijd stort Ik mijn Geest uit over alle vlees. Uw zonen en dochters zullen profeteren, uw oudsten zullen dromen krijgen en uw jongeren zullen visioenen schouwen.” (Jl 3,1)

Wat de profeet hier aankondigt, lijkt zich te realiseren in de profetische droom, waarbij de Heer het onderbewuste heel behoedzaam aanraakt, om een kwetsuur op het spoor te komen waarvan we ons niet bewust waren.

Spijtig genoeg bidden we niet genoeg en slaan we te weinig acht op de richtlijnen van de H. Geest. We kunnen nog niet voldoende omgaan met dit middel, dat God dikwijls gebruikt om onze gekwetste geschiedenis te genezen.

De profetische droom verschilt volledig van de gewone droom. Gewoonlijk doet hij zich voor tegen drie uur in de morgen of ook tijdens het middagdutje.

Maar omdat we de Heer niet vragen naar de betekenis van elk van de bijzondere details, ontgaat ons de genade die bron zou kunnen zijn van een bekering en een diepgaande gedragsverandering.

Een voorbeeld. Iemand vertelt:

“Ik droomde dat ik juist ingeslapen was. De kamer waarin ik me bevond was donker en ik lag in bed naast mijn man te slapen. Mijn droom was zo levendig en echt dat ik mezelf zag alsof het echt was: in hetzelfde bed op mijn gewone plaats naast mijn man.

In het halfduister van de kamer zag ik mijn man opstaan en naar de badkamer gaan. Ik lag aan de rechterkant, zodat de linkerkant leeg was in het midden van het bed.

Ik maakte een beweging met mijn rechtersvoet en bewoog hem over mijn linkerbeen. Toen ik dat deed, raakte ik met de voet iemand aan, wat mij plots heel erg bang maakte. Ik vroeg me onmiddellijk af wat dat was: als mijn man in de badkamer is, wie ligt er dan in het bed?

Toen schrok ik wakker en ik was heel erg bang. Ik nestelde me in de armen van mijn man, die mij troostte en geruststelde.

Toen ik achteraf over deze droom bad, realiseerde ik me dat de Heer me van iets heel fundamenteel wilde genezen. Ik was op dat ogenblik 26 jaar gehuwd. Ik herinnerde me dat ik tot de vooravond van mijn huwelijk elke avond samen met mijn moeder ging slapen. Nog sterker: mijn bed stond in dezelfde kamer als dat van mijn ouders.

Mijn moeder had mij altijd overbeschermd. Ik besepte plots dat heel die levensfase diep in mijn onderbewustzijn was gegrift, in die mate dat onze seksuele relatie altijd moeilijk was geweest, omdat ik voortdurend mijn moeder zag toekijken.

De Heer toonde me dat ik een kindvrouwje was, onrijp, vol schrik en onzekerheid. Ik had altijd wel beseft dat mijn moeder tegenover mij heel bezitterig was geweest. Maar de Heer liet me zien dat ook ik altijd heel bezitterig was geweest tegenover mijn moeder.

Jezus toonde me daarna ook nog door middel van deze droom dat ik in de loop van de dag nooit aan mijn moeder dacht. Maar ‘s avonds, als ik ging slapen, herleefde telkens de herinnering aan het slapengaan samen met mijn moeder.

Ze overleed in 1978. Ik had het heel moeilijk om haar dood te aanvaarden, zozeer zelfs dat ik het als een verschrikking ervaarde om naar een kerkhof te gaan.

Met Gods genade zijn er veel zaken in mijn echtelijk leven genezen, heel bijzonder onze seksuele relatie en ons samenleven als echtpaar.”

Het pedagogisch beeld

Het Woord van God staat op de eerste plaats in het gebed om innerlijke genezing, want dankzij dit Woord komen indrukwekkende genezingen tot stand.

Wanneer we tijdens het gebed letten op wat er gebeurt bij de persoon voor wie we bidden,

zoeken we langs welke tekst uit de bijbel we aan de Heer kunnen vragen om de affectieve lading van een versterkte kwetsuur of een kwetsuur die te pijnlijk is om te herbeleven, te kunnen ontladen. Ofwel bidden we dat we deze kwetsuur niet onvoorzichtig zouden aanraken, als we ze al kennen. Wij noemen de tekst die we dan ontvangen uit de bijbel een pedagogisch beeld.

De Heer wil die mens er dan toe brengen om de waarheid te ontdekken. Hij weet immers beter dan die mens zelf, waar die een keuze gemaakt heeft voor de dood, waardoor hij zichzelf als het ware heeft ingesloten in een soort kristallen bol. De Heer toont dan dat hij zijn eigen wereld gecreëerd heeft en dat hij afweermechanismen heeft opgebouwd door schuldigen te zoeken en compensaties te beleven. En aldus weigert hij koppig om zijn eigen verantwoordelijkheid en zijn zonde te zien.

Nemen we als voorbeeld iemand die zijn vader afwijst en een sterke moederbinding heeft. Het pedagogisch beeld dat we ontvingen was de blinde van Jericho. (Mk, 10,42-52)

Het gaat over iemand die geestelijk blind is en weigert om van zijn blindheid te genezen. Wat heeft die man ertoe gebracht om zijn vader zo heftig te verwerpen?

De vader van deze jonge man had zijn geboorte voortijdig doen plaatshebben, omdat hij naar het buitenland moest. In het onderbewuste van die jongen leeft de herinnering aan een agressie en een tekort aan respect tegenover zijn persoon, door de injectie die hem gedwongen had om de veilige moederschoot voortijdig te verlaten. Hij werd daar immers gewiegd en gekoesterd door de moeder, die met vreugde uitkeek naar de geboorte van haar eerste kind.

Omwille van de vader werd heel die vredige harmonie in de moederschoot plots verstoord. Hij getuigde: “Ik was aan het bidden rond de genezing van de blinde van Jericho. Ik begon een gesprek met hem waarin bleek dat de blinde eigenlijk helemaal niet wilde genezen.

-Zien? Waartoe? Ik ben gewoon aan mijn situatie.

-Je zou je moeder kunnen zien.

-Mijn moeder zien?

-Jazeker. Dat zou toch goed zijn? En je vader, zou je hem niet willen zien?

-Papa? Die heeft al lang geen plaats meer in mijn leven!

-...

De paradox bereikte haar hoogtepunt toen de blinde zei:

-Weet je, ik zou eigenlijk wel kunnen genezen. Ze kunnen mij opereren, maar dat kost 300 000 Fr. Ik heb daarvan al 250 000 Fr. bijeen gekregen door giften, maar ik heb nog geen beslissing genomen over die ontbrekende 5 000 Fr.

Ik voelde mij oneindig triestig worden toen ik zag hoe weinig die blinde echt verlangde om te genezen. Ik zat op de grond tegen de muur geleund, de benen ingetrokken, het hoofd tegen de knieën. Ik probeerde me kleiner en kleiner te maken en in het donker te verdwijnen. Ik begon te wenen, alles was zwart en donker, en toen, plotseling steeg er een kreet in me op die klonk als een protest: ‘Ik wil niet geboren worden!’ Daarna werd alles rustig. Toen herinnerde ik me dat mijn ouders niet wisten op welke dag ik moest geboren worden, want ze hadden zich in hun berekening vergist. Omdat papa nog enkele examens moest afleggen, had hij gevraagd of ze de bevalling vóór het einde van de maand konden inleiden, want hij moest voor die examens naar het buitenland vertrekken. Hij wilde nog bij de bevalling zijn en zijn kind al gezien hebben.

Die dag, toen ik daar op de grond zat, heb ik plots ontdekt dat ik besta. Ik zat in een diepe duisternis, er was een verschrikkelijke leegte in me en ik had de indruk dat er niemand was die mij ooit daaruit zou kunnen helpen. Maar opeens was er een schitterend licht in me: ik mocht plots ervaren dat in het allerdiepste van die duisternis, het leven in mij explodeerde: ik leefde!”

Hoofdstuk 5

Verworpen kinderen

Sion zei: “Jahweh heeft mij verlaten, de Heer heeft mij vergeten.” Zal een vrouw haar zuigeling vergeten, een liefhebbende moeder het kind van haar schoot? En zelfs als die het zouden vergeten, Ik vergeet u nooit.” (Jes. 49, 14-15)

De kwetsuur van verwerping geneest erg moeilijk, en een kind dat verworpen is vanaf het ogenblik van zijn ontvangenis, zal veel moeilijkheden ondervinden als het opgroeit. Het zal zich voortdurend afvragen wat er met hem mis is vermits hij niet geaccepteerd wordt. Als hij ergens is waar er geëest wordt, zal hij altijd onbewuste angst ervaren dat hij het zal verpesten.

De ouders kunnen deze verwonding nog versterken als ze tegen het kind zeggen dat hij een ongelukje was: “Wij wisten niet dat jij op komst was. Omdat jij ging geboren worden, vielen al onze plannen in duigen. Omwille van u hebben we geen nieuw huis kunnen kopen... enz.”

Meestal hebben deze kinderen een laag zelfbeeld. Het kan best dat ze op school goed presteren, ze kunnen erg rustig zijn en zich beminnelijk gedragen, om toch maar de liefde van hun ouders te winnen. Maar in hun diepste zelf zit steeds dat verpletterend gevoel, die vrees van nooit in staat te zijn het leven aan te kunnen.

Hoe erger de verwerping, hoe sterker de kans bestaat op depressie, die gaat tot en met zelfvernietiging door drugs, alcohol en zelfmoord.

We hebben ook mensen gehoord tegen wie de ouders gezegd hadden dat ze geen kind meer wilden, maar dat ze hem of haar wél bemind hebben vanaf de geboorte. Zelfs als een dergelijke houding de verwerping wat verzacht, daardoor wordt het gekwetste gevoel in de moederschoot nog niet ongedaan gemaakt. Het kind heeft zich niet verwacht en niet bemind gevoeld. Daardoor heeft hij een keuze voor de dood gemaakt, die tot uitdrukking komt door een gevoel van opstandigheid of van gebrek aan interesse voor het leven.

Pogingen om een abortus uit te voeren in de eerste maanden van de zwangerschap hebben een aanzienlijke invloed op de geestelijke ontwikkeling van het kind. Sommigen onder hen vechten tegen het leven door anorexia te ontwikkelen. We zijn al meermaals getuige geweest van een genezing van verschillende soorten anorexia, nadat we verscheidene keren voor genezing van verwondingen in de moederschoot hadden gebeden.

Soms betreft de verwerping niet het kind als zodanig, maar het geslacht. Dit kan dramatische gevolgen hebben in die zin dat het kan leiden tot homoseksualiteit, maar het kan ook de oorzaak zijn van diep gewortelde angst. De symptomen zijn altijd dezelfde: een gevoel van onzekerheid, minderwaardigheidsgevoelens en een probleem voor de persoon in kwestie om in het reine te komen met zijn eigen geslacht, omdat dat niet overeenkomt met de verwachtingen van de ouders. Zo zijn er vrouwen met een mannelijke uitstraling en mannen die sterk vrouwelijke trekken hebben. Zij lijden onder hun tweeslachtigheid. De verwerping van het geslacht van het kind kan later oorzaak zijn van onvruchtbaarheid, zowel bij de man als bij de vrouw.

Iemand die verworpen is in de moederschoot kan ook in mindere of meerdere mate later lijden aan mythomanie: een ziekelijke neiging om verzonnen verhalen op te dissen. Zo iemand zal altijd een schaamte verbergen die hij niet kan verklaren. Verworpen kinderen willen altijd ontsnappen aan de werkelijkheid, ze willen hun gevoel van zelfwaarde verhogen door zich in te beelden dat ze gefortuneerde ouders hebben of dat ze een beroep beoefenen waarvoor ze niet de

nodige studies hebben gedaan of ze zullen over reizen te vertellen die ze nooit gemaakt hebben enz.

Het gebeurt ook dat een kind zich verworpen voelt, omdat de moeder altijd angstig is. Ze vreest dat ze haar kind zal verliezen en moet heel de zwangerschap in bed blijven om dat te voorkomen. Haar baby zal later een van die angstige mensen zijn die, waar ze ook gaan, zich overal lijken te verontschuldigen voor het feit dat ze bestaan. Ze vrezen voortdurend om iemand te storen of te vervelen met hun aanwezigheid. Zij kopen liefde door geschenken te geven of door zich gewillig te gedragen om aldus eindelijk geaccepteerd te worden.

Als de verwerping erg sterk is geweest doordat de moeder bv. meerdere pogingen heeft gedaan om de vrucht af te drijven, en als het kind desondanks is blijven leven, zal het heel normaal zijn dat het de borst en de moedermelk weigert die het in leven zullen houden. Het is alsof hij aldus wil zeggen: “Gij hebt mij verworpen, ik verwerp u ook”. Deze baby’s huilen dag en nacht, ze zijn niet in staat om liefde te geven of te ontvangen. Ze hebben zo erg geleden onder de verwerping dat ze elke vriendelijke toenaderingspoging alleen kunnen beantwoorden met agressie.

Vele mannen en vrouwen zijn ongehuwd gebleven als gevolg van deze kwetsuur in de moederschoot. Het gevoel van onwaardigheid en schuchterheid is altijd groter dan al wat het leven aantrekkelijk maakt. In hun diepste innerlijk hebben zij het gevoel dat het geluk en alle mooie dingen van het leven niet voor hen bestemd zijn. Soms weten ouders zich geen raad omdat ze denken dat hun kind onbewust getekend is door deze verwerping. De moeder kan geleden hebben door angst tijdens een aardbeving, een storm, een zware reis, een ziekte of een operatie, enz.

Verworpen omwille van hun geslacht

Ze wilden geen meisje meer.

Mijn grootmoeder langs moeders zijde was er tegen dat mijn ouders huwden: ze heeft mijn moeder nooit aanvaard. Zij verdroeg eigenlijk geen enkele vrouw in haar nabijheid. Zij wilde ook mijn moeder haar twee eerste kinderen niet zien onder het voorwendsel dat het “savates” waren, dit is een plaatselijke uitdrukking voor een afgedragen schoen, wat een scheldwoord is voor vrouwen.

Toen mijn tweede zus geboren werd, wekte dat niet alleen het misprijzen op van mijn grootmoeder, maar ook de spot van de rest van de familie, die voor het merendeel uit mannen bestond.

In deze sfeer werd ik verwekt. Als de Heer mij niet de wortels zou hebben getoond van al de kwalen waaraan ik leed, zou heel mijn leven verlopen zijn in onzekerheid en diep gewortelde angst tegenover al de moeilijkheden, alle nieuwe situaties en alle nieuwe mensen waarmee ik moest kennismaken, of in dat ellendig gevoel van klamme handen als ik naar een feest ging.

Het was al negen jaar geleden dat ik een geestelijke weg was ingeslagen en dat ik het charisma van de innerlijke genezing beoefende. Er was ondertussen al veel in me genezen en ik zat in een langzaam restauratieproces van mijn vroeger leven. Ik werd toen uitgenodigd voor een genezingsretraite. Men had me gevraagd om enkele getuigenissen te ontleden en zicht te krijgen op enkele belangrijke punten in de beoefening van dit charisma.

Gedurende drie dagen beluisterde ik verscheidene onderrichtingen en getuigenissen. Toen vroeg

men aan het begeleidingsteam om een genezingsgebed uit te spreken, want er waren een aantal mensen die voortdurend klaagden over denkbeeldige ziekten en daardoor dreigden de genaden van deze retraite verloren te gaan.

We begonnen met een lofgebed. Er werd in tongen gezongen en een woord van kennis leek enkele deelnemers te raken.

Op een bepaald ogenblik begon ikzelf moeilijk te ademen. Ik had geen lucht meer, mijn longen leken te zullen springen als gevolg van de zware inspanningen die ik deed om te kunnen ademen. Mijn neusgaten zaten verstopt, ik had een droge mond en opeens sloeg de diepgewortelde angst mij om het hart waar ik al jaren tegen vocht, en ik dacht nog wel dat ik ervan genezen was.

Ik heb luidkeels tot Jezus geschreeuwd, veel luider dan ooit. En opeens was ik weer die kleine baby van vroeger. Ik was in de rust van de Geest gevallen: mijn handen waren samengebald en mijn oren suisten. Ik voelde de angst van mijn moeder en mijn eigen angst. “Zal het een meisje zijn? Heer, geef dat het een jongen wordt!”

Mijn ouders wilden geen meisje meer en ik voelde een geweldige weerstand om geboren te worden. Ik had schrik, niemand keek naar me uit. Ik klemde me uit alle macht vast in de moederschoot.

Mijn moeder heeft me altijd verteld dat ik erg onwillig was om geboren te worden. Ze had me negen maanden gedragen, ik vocht uit alle macht om niet geboren te worden, ik stikte en met mijn vuistjes schopte ik in haar maag.

Toen ik aldus op de grond lag, hoorde ik de stem van een priester. Hij zei woorden die me naar de keel grepen: “Klein meisje, waarom wil je niet geboren worden? Wij verwachten u, wij verwachten u hier allemaal, kom dan toch!” De omstanders begonnen in tongen te zingen en opeens had ik het gevoel dat ik uit een donkere put werd geheven en dat ik in een verblindend licht was terechtgekomen. Een immense vrede overviel me.

Het had de Heer een jaar gekost om de hinderlijke gedragingen te veranderen, die ik me had eigen gemaakt als gevolg van deze kwetsuur van verwerping. Ik was langzamerhand de vrouw geworden die God geschapen had.

In het licht van de Heer heb ik kunnen zien wat er in mij was scheefgegroeid. Al de gedragingen die ik zou moeten veranderen: ik voerde een voortdurende competitiestrijd met mannen, ik keek neer op vrouwen. Als ik vriendinnen had, moesten zij op de eerste plaats trouw zijn, intelligent en recht voor de raap. Hoeveel keren had ik geen mannen weten te verleiden om nadien hun mannelijk imago te vernietigen. Als spelend kind gedroeg ik me altijd als jongen: ik koos voor gevaarlijke spelletjes waarin ik kon winnen. In het college, - dat gemengd was -, bestond mijn grootste plezier erin de jongens een mal figuur te laten slaan voor de leraars en ik legde het zo aan boord dat zij klusjes moesten opknappen die mij zelf niet aanstonden.

Ik vond altijd wel een of andere reden om kritiek te rechtvaardigen. Ik zocht altijd naar de mensen hun zwakke plekken om hen dikwijls zelfs op een gemene manier belachelijk te maken.

Ik droeg altijd kleren die te groot waren onder het voorwendsel dat ze zo gemakkelijk zaten, in mijn geliefde kleuren: grijs, olijfgroen en bruin. Het belangrijkste voor mij was hun kwaliteit, maar ik had aldus geen vrouwelijke uitstraling.

Het verlangen om op de voorgrond te treden werd zo sterk, dat ik met plezier de plaats van mijn vader zou hebben ingenomen om mijn moeder en broers mijn genegenheid te kunnen tonen.

Het was zeker niet gemakkelijk om de waarheid over mezelf onder ogen te zien, maar het was een bron van diepe genezing. Het feit dat ik deze ervaring had doorgemaakt in de schoot van mijn moeder heeft mij in staat gesteld om later vele mensen te helpen die voortdurend wilden terugkeren naar de veiligheid van de moederschoot.

De Heer gaat gelukkig geleidelijk aan te werk in het proces van innerlijke genezing, Hij wil immers herstellen en niet vernietigen.

Het heeft nog een jaar geduurd voor ik achter de verwonding ben gekomen die ik heb opgelopen tijdens de geboorte zelf. Ik zou de verwonding van in de moederschoot niet hebben kunnen verwerken tezamen met die van de geboorte: dat zou te zwaar geweest zijn.

Ik stond juist op het punt naar Chili terug te keren, toen een aantal mensen me kwamen vragen om een workshop te organiseren over de charisma's. Ze waren van de groep die ik aan het vormen was om het charisma van innerlijke genezing te leren beoefenen. Ze wilden vooral meer weten over het charisma van de rust in de Geest.

Nadat we alle mogelijke en noodzakelijke verklaringen hadden uitgediept, zijn we vurig beginnen bidden opdat de Heer ons hart zou openen voor dit charisma. Al vlug lagen er vier mensen op de grond, en uiteindelijk zijn we allen in de rust van de Geest gevallen.

Toen we weer waren opgestaan, zijn we blijven bidden, met zo mogelijk nog meer vuur. Ik had mijn ogen gesloten toen ik plots verblind werd door een geweldig licht, en in dit licht zag ik Jezus staan vlakbij het graf van Lazarus. Ik zag de steen weggrollen die de ingang afsloot en Jezus zei met gebiedende stem: "Lazarus, kom uit het graf!"

Toen ik die stem hoorde, kromp ik ineen van angst. Maar ik deed mijn uiterste best om niets daarvan te laten merken, omdat het niet het moment was om het hoofd erbij te verliezen. Terug thuis vroeg ik aan de Heer om me de betekenis van dit visioen te tonen en waarom de zin "Lazarus, kom uit het graf!" me zozeer had vervuld van schrik.

Het was half een 's nachts en het was een vrijdag in de lente. Ik bad uit alle macht om me niet te laten overweldigen door de paniek.

Op een bepaald ogenblik ben ik opnieuw in de rust van de Geest gegaan. De Heer heeft me toen meegenomen naar het moment van mijn geboorte.

In die tijd gebeurden de bevallingen nog thuis. De moeders werden geholpen door een vroedvrouw, die haar behendigheid meestal had geleerd door de praktijk en die geholpen werd door een paar vrouwen uit de buurt. Mijn geboorte verliep tragisch. Er brandde kaarslicht in de kamer. De geboorte liet op zich wachten, ik woog immers zes kilo en het was een zware bevalling.

Gelukkig was mijn moeder nog jong en gezond. Ik zag dat een van de vrouwen haar nagels in mijn hals zette en dat er wanhopig aan me getrokken werd. Zo werd ik uiteindelijk uit de buik van mijn moeder gesleurd, maar ik stikte. Toen ik ter wereld kwam, hebben ze me in een laken gedraaid en op de vloer gelegd, om zich meteen te kunnen ontfemen over mijn moeder die een zware bloeding kreeg.

Toen mijn moeder een beetje hersteld was, vroeg ze aan mijn grootmoeder om haar haar kind te tonen. Die antwoordde: "Dochter, uw kind is dood!" Maar moeder slaakte een kreet en schreeuwde dat ze haar kind wou zien. Ik was koud en bewoog niet. Mijn moeder barstte in tranen uit en riep machteloos tot de Heer, terwijl haar tranen overvloedig over mijn gezicht stroomden. Plots gebeurde het wonder: "Jezus, door medelijden bewogen, gaf het kind aan zijn moeder terug." (Luc 7,15).

Toen ik weer tot mezelf kwam, vervulde mijn hart zich met dankbaarheid voor de Heer, die mij voor de tweede maal het leven schonk: ik besepte het ten volle. Ik was mij opeens helemaal bewust van de verrijzenis van de Heer maar ook van die van mezelf! Een nieuw leven doorstroomde heel mijn lichaam. Ik voelde mijn handen, mijn benen afzonderlijk.

's Anderendaags keek ik op een heel nieuwe manier naar de lente die overal in de natuur ontloek. En opeens zag ik oneindig veel antwoorden op even zovele vragen.

In de begeleiding was het me al dikwijls opgevallen dat mensen die verworpen waren in de moederschoot, altijd verschrikkelijke conflicten hadden met hun moeder en haar soms zelfs een echte haat toedroegen. Ik begreep opeens dat, zelfs al was ik door haar verworpen: zij was mijn afgod, en ook zij van haar kant overbeschermd me. Ik had nooit begrepen waarom, want we waren met zovelen thuis.

Ik had me ook altijd afgevraagd waar die littekens in mijn hals vandaan kwamen. Toen ik er mijn moeder eens achter gevraagd had, had ze me gezegd dat ik ooit aan de amandelen was geopereerd. Ik had dat geloofd, tot op de dag dat ik als kind door een lerares naar de dokter werd gebracht omdat ik keelpijn had. Die zei dat mijn amandelen erg ontstoken waren en vroeg aan de lerares of ze me naar huis wilde brengen: ik moest dringend in bed. Toen zei ik tegen de dokter: “Hoe kunnen mijn amandelen nu ontstoken zijn, ze zijn al getrokken toen ik nog heel klein was?” Hij antwoordde: “Zwijg jij maar kleintje, je amandelen zijn zo groot als een ei!”

Thuis vroeg ik aan mijn moeder waarom ze me belogen had over die littekens in mijn hals. Ze zei: “Jullie zijn met zovelen dat ik niet meer weet wie van u geopereerd is! En je moet er maar eens eindelijk mee ophouden zo’n idiote vragen te stellen!” En ik bleef zitten met die vraag, totdat de Heer me mijn geboorte liet herbeleven. Toen is me alles duidelijk geworden.

Er was nog iets anders dat verdween: het akelig gevoel dat me elke keer overviel als ik in de spiegel keek. Ik vond altijd dat ik trieste ogen had en dat mijn gezicht geelachtig van kleur was zodat ik een doodse indruk maakte. Ik hield dus niet van spiegels. Ik zei soms tegen mijn moeder als ik in de spiegel keek: “Ik heb een dode kop.” Mijn moeder werd dan altijd zenuwachtig en legde me het zwijgen op.

Ik heb altijd een zwak gestel gehad. Tot ik twintig was heb ik elke verjaardag in bed doorgebracht. Ik was altijd bang om ziek te worden, en als ik het was, dacht ik altijd dat mijn laatste uur geslagen had. Ik was altijd verschrikkelijk bang dat een of ander ongeluk me zou overkomen. Ik had een hekel aan het kerkhof en had schrik van de dood. Ik kon het niet aan om naar een dode te gaan zien, en als een van mijn grootouders stierf, kon ik maanden daarna niet meer slapen.

Wat de hele atmosfeer van angst waarin ik opgroeide nog erger maakte, was de houding van mijn grootmoeder en van de broers van mijn moeder. Als die thuiskwamen, klopten ze me zuchtend op het hoofd en zeiden: “Dat arme kleintje!” Dat alles was nu verleden tijd. Al de levenskracht die tot dan toe niet vrijelijk kon stromen, borrelde ineens in me op. Mijn wangen die altijd zo geelachtig hadden gezien, kregen plots kleur: het onmiskenbare teken dat de Heer mij overvloedig tot leven had gewekt!

Het zou nog drie jaar duren voor de Heer me genas van nog een andere verwonding in de moederschoot. Toen mijn moeder me verwachtte, was ze een mooie jonge vrouw van negentien jaar, die haar derde kind verwachtte. Op dat ogenblik ontdekte ze dat mijn vader haar ontrouw was. Haar hele wereld stortte in, ze was diep gewond in haar eigenliefde. Ze voelde zich vernederd en ziek van jaloezie, maar hoe zou het kind dat ze droeg reageren?

Op een dag had ik een discussie met een vriend van wie ik veel hield. Ik reageerde nochtans zo buiten verhouding met wat er aan de hand was, dat ik mij opeens realiseerde dat er iets aan de hand moest zijn. Ik besepte toen voor het eerst dat ik ziekelijk jaloers was, maar dat ik niet wist waar die jaloezie vandaan kwam.

Ik heb de Heer gevraagd mij de oorsprong van die jaloezie te laten zien. Hij liet me toen teruggaan naar de tweede maand van de zwangerschap, toen mijn moeder tot de ontdekking kwam dat mijn vader haar bedroog. Ik zag haar zitten op de binnenplaats, wenend van onmacht. Ze raakte haar buik aan en zei woedend: “Als dit kind toch maar geen meisje is, dan kan ze nooit zo verraden worden als ik!”

Er klonk zoveel onderdrukte woede en beslistheid in haar stem dat ik op dat ogenblik gewaar werd dat mijn hart tot dan toe als het ware had opgesloten gezeten in een stalen gevangenis.

Ik zag opeens al mijn scheefgegroeide gedragingen naar mannen toe: enerzijds het misprijzen en anderzijds de manier waarop ik hen verleidde en mijn bezitterigheid in vriendschappen met hen.

Ik had me al dikwijls afgevraagd waarom ik nooit verliefd werd en mij niet aan een huwelijk wilde wagen. Als een man mij interesseerde, was mijn eerste reactie altijd een aantal redenen te zoeken om hem in mijn eigen ogen naar beneden te halen. Ik was altijd koel en berekenend: “Het zijn allemaal smeerlappen!” Ik schepte er heimelijk genoeg in als ik op straat vrouwen zag lopen naast hun man, alsof ze naast een paard liepen met oogkleppen op, zodat hij niet naar andere vrouwen kon kijken.

Omdat ik niet in staat was waarachtig lief te hebben, maakte ik afgoden van mijn idolen. Ik schepte ze en vernietigde ze weer, toen ik achter hun kleine kanten kwam. Vanzelfsprekend was ik daarmee zelf niet gelukkig, want iemand verleiden zonder waarachtige liefde heeft nooit iemand innerlijke rust en vrede gegeven. De belangrijkste reden waarom ik nog steeds geen partner had, is dat ik het nooit zou hebben aangekund om te lijden onder het bedrog van mijn man. Mijn reactie op ontrouw was kinderachtig en diepgeworteld: de keren dat ik ermee geconfronteerd werd, was ik zo misselijk dat ik moest overgeven.

Deze innerlijke genezing van mijn verblijf in de moederschoot en van mijn geboorte, hebben in mij een diep verlangen gewekt om mij altijd meer aan Jezus Christus te hechten. Ik heb een vrijheid ontdekt die mij voluit doet ademen. Ik begrijp wat beter waarin de vrijheid van de kinderen Gods bestaat, een vrijheid die de Heer in ieder van ons wil bewerken.

Ik wil geen kleine Chinita

“Ik heb een genezingsretraite gevolgd toen ik 61 was; Ik ben moeder van drie kinderen, twee meisjes en een jongen. Het is op deze leeftijd dat de Heer zijn uur voor mij geslagen was: een oude vrouw die niet kon zitten door de metalen bouten in mijn heupen en in mijn knieën.

Tijdens die retraite ben ik meerdere keren in de rust van de Geest gevallen. Ik besepte toen dat de Heer mij aan het voorbereiden was op de waarheid.

Het was geloof ik de negende keer dat ik in de rust van de Geest viel, dat de Heer mij onthulde dat mijn moeder, toen ze zwanger was van mij, geen nieuwe kleine Chinita wilde laten geboren worden: dat is een scheldnaam die men in Argentinië geeft voor pasgeboren meisjes.

Ik zag ook de vroedvrouw die mijn moeder hielp bij de geboorte. Ze pakte me met beide handen stevig vast omdat ik niet geboren wilde worden en zei tegen mijn moeder: “Jeanne, het is een Chinita!” Ik zag mijn moeder haar teleurstelling en ik voelde de plotse opstandigheid in mijn hart. Ik was verworpen, en ik zelf verwierp al wat vrouwelijk was. Ik had nooit van mijn eigen dochters gehouden en ik heb hen slecht behandeld. Ik beledigde hen en slingerde hen de lelijkste dingen naar het hoofd. Ik heb hen ook dikwijls gezegd dat ik me beter had laten aborteren dan dat ik hen het levenslicht had gegeven. Ik vervloekte hen en zei dat ik wenste dat, als ze zelf ooit meisjes hadden, die nog slechter zouden zijn dan zij zelf.

Mijn dochter Estella is gehuwd, ze heeft vier meisjes en een jongen. Mijn andere dochter Hilda is 27 en niet gehuwd, wij leven op voet van oorlog.

Als ik met mijn dochters vroeger wegging, draaide dat altijd uit op laaiende ruzies en geweld, zodat mijn man me vroeg om niet meer met hen weg te gaan.

Ik bekeek ze niet eens, want ik hield niet van hen: ze waren maar “Chinita’s”.

Toen ik de oorzaak te weten kwam van mijn haat tegenover mijn dochters en kleindochters, heb

ik daar heel erg onder geleden. Ik vroeg maar één ding aan God: mij voldoende tijd te geven om al het kwaad te herstellen dat ik hen had aangedaan, en om hen al de tederheid te kunnen geven, die ik hen onthouden had.

De eerste genade waarom ik vroeg was al de hatelijke woorden waarmee ik hen diep gekwetst had, uit te wissen. Voor mij had alleen mijn zoon van tel geweest, hij had altijd alles gemogen. Ik had hem trouwens ook gekwetst met mijn uitermate bezitterige liefde.”

Blanche toont ons met dit getuigenis dat wij geven wat we zelf ontvangen hebben. Zij wist niet waarom ze zo'n haat in zich voelde tegenover haar dochters. Omdat haar moeder haar verworpen had bij de geboorte, maar ook heel haar kindertijd en haar tienerjaren, had Blanche zelf een ziekelijke afschuw ontwikkeld voor al wat vrouw was. Omdat haar moeder haar nooit een blik had gegund, wilde zij ook haar eigen dochters niet bekijken. Zij heeft geen moederlijke tederheid ontvangen en heeft ze dus ook niet kunnen geven.

In een leven dat psychologisch en geestelijk in evenwicht is, heeft ieder mens nood aan de aanwezigheid van een vader en een moeder. Blanche heeft een onbewust wraakgevoel ontwikkeld: “Waarom zouden mijn dochters gespaard blijven van wat ik zelf heb moeten ondergaan?”

Zij is verwond in haar diepste vrouw- en moeder-zijn. Zij voelde zich vervloekt als vrouw. Zij verafgoodde mannen en dat nam nog toe nadat enkele van haar zoontjes gestorven waren. Zij stelde haar dochters bovendien verantwoordelijk voor de dood van hun broertjes: zij leefden immers nog, terwijl haar zoontjes dood waren.

De weigering om haar eigen moeder te vergeven was de oorzaak van de ziektes bij Blanche: zij was geopereerd aan de heupen en aan de knieën. Zij was op weg om helemaal verlamd te worden en in een rolstoel terecht te komen.

Maar toen greep de Heer in. Blanche kon vergiffenis schenken. De weigering daartoe had haar lichaam ondermijnd en het leven van haar dochters en kleindochters geruïneerd. Het zou een lang genezingsproces worden: eerst moest én het beeld van de man én dat van de vrouw in haar worden hersteld. Dan moest ze in het gebed de genade ontvangen om zichzelf te accepteren zoals ze was.

En jij papa, heb jij mij gewild?

“Ik zou willen getuigen van de genezende aanwezigheid van Jezus in het Heilig Sacrament, dat hij dezelfde is als 2000 jaar geleden en dat hij gekomen is om de wereld te redden en genezing te brengen. Vandaag is hij mij komen redden, hij heeft me genezen en het leven geschonken, hij heeft me doen opstaan, helemaal zoals in de wonderverhalen uit het Evangelie, die me daarvoor zo onwezenlijk en veraf leken.

Ik ben veertig jaar en ik leef al bijna dertig jaar met een intens verlangen naar God. Mijn godsdienstige en familiale opvoeding hebben mij misvormd zou je kunnen zeggen. Bij mij thuis verwachtten ze dat ik me gedroeg volgens de regels, maar de liefde was volkomen afwezig.

Maria heeft mij langzaam op een bekeringsweg gebracht. Samen met mijn vrouw ben ik aan een genezingsweg begonnen. Ik had haar al een tijd daarvoor in de steek gelaten en ik wilde me met haar verzoenen. Het is erg moeilijk geweest, een zware beproeving: ik voelde mij bovendien op mijn beurt door alles en iedereen in de steek gelaten, met nog familiale en echtelijke problemen er bovenop, om nog niet te spreken van de financiële moeilijkheden.

Midden in die problemen had iemand me aangeraden om de Geestelijke Oefeningen van Sint-

Ignatius te volgen, en bovendien veel tijd door te brengen voor het Heilig Sacrament.

Vanaf het begin van die retraite zat ik in een geestelijke strijd: grote hoogten en dieptepunten, zoals ik nog nooit had meegemaakt in een retraite.

De zesde dag van die retraite was een zaterdag, het gebedsthema was het lijden en het sterven van Jezus op het kruis. Ik zat totaal aan de grond, ik verlangde niets meer, ik voelde een diepe angst en ik was ziek, zodat de begeleidende priester mij voorstelde om de ziekenzalving te ontvangen.

Ik ben desondanks naar de kapel gegaan om het Heilig Sacrament te aanbidden, ik werd op een mysterieuze manier aangetrokken door deze kleine blanke hostie die me zo weerloos overkwam. Gewoonlijk ging ik naar een kleine huiskapel waar weinig mensen kwamen, ik was er alleen en ik kon er doen wat ik wilde.

In zijn onderricht over het lijdensverhaal sprak de priester over de noodzaak om het lijden van Jezus te bemediteren doorheen de ogen van Maria. Op een bepaald ogenblik ontving ik in mijn hart de zin als een echo uit het Evangelie: “Vrouw, ziedaar uw zoon”, maar zonder naar het vervolg te luisteren: “Ziedaar uw moeder”.

Uren gingen voorbij en het was tijd voor het gemeenschappelijk gebed. Ik ben er niet naartoe gegaan, ik was er niet aan toe. Maar achteraf hoorde ik dat de andere reitraganten voor mij tot Maria hadden gebeden, toen ze hadden vastgesteld dat ik er niet was en dat ik die morgen zelfs niet ontbeten had.

Toen ik die dag naar Jezus keek in de hostie, heb ik hem gezegd: “Nu kan ik echt niet meer, ik ben aan het einde van mijn krachten. Deze keer gaat gij naar mij moeten kijken, ik vertrouw mij toe aan uw blik.” Ik heb toen gewoon mijn ogen dicht gedaan voor het Heilig Sacrament, en probeerde me voor te stellen hoe liefdevol Jezus ondertussen naar me keek.

Opeens welde er een fontein van levenskracht in me op. In dat anderhalf uur werd al het troebel water dat in mij was helemaal gezuiverd. Alles was begonnen bij het beeld van de kruisiging. Ik was daarbij aanwezig maar er niet innerlijk bij betrokken, alsof ik onder een glazen stolp zat die mij van het gebeuren afsloot.

Terwijl ik tegen Jezus riep en tegen hem tekeerging opdat Hij me toch maar zou bekijken, wilde ik dat hij me duidelijk zou maken dat hij zijn passie ook voor mij ondergaan had. Zonder resultaat, ik voelde me verschrikkelijk in de steek gelaten. Opeens leek heel deze kruisiging de concrete veruitwendiging van mijn eigen problemen: doofheid, aandoeningen van de keel en van de zenuwen, en problemen met hart en bloedvaten.

Ik keek opnieuw naar Jezus-hostie en smeekte hem nogmaals om mij aan te kijken maar hij leek met iemand anders te praten. Toen heb ik geschreeuwd: “Jezus, ik smee u, laat uw blik al de voorbije eeuwen doorklieven en mij bereiken hier en nu, vandaag!” Zonder er verder bij na te denken richtte ik me tot de Vader en vroeg hem: “En gij, Vader, hebt gij mij gewild van alle eeuwen?”

Ik voelde plots hoe een vuur door me heen ging, de tranen stroomden over mijn gezicht. Opeens besepte ik dat mijn ouders mij niet gewild hadden. Ze verlangden zozeer naar een meisje, en ik wist in de moederschoot dat ik een jongen was. Mijn vader wilde geen jongen want zijn eigen jeugd was erg moeilijk geweest: hij was de jongste van vijf broers, die hem dikwijls onzacht en ruw behandelden. Hij had altijd zo graag een zus gehad. Hij hield van zijn moeder maar zag haar nooit: hij was aan een kindermisje toevertrouwd die voor hem zorgde en hem had opgevoed.

Toen mijn moeder nog kind was, was zij lief en onderdanig. Ze beslisten voor haar dat ze zou trouwen. Ze was altijd zo gehoorzaam geweest aan haar vader en had nooit zichzelf mogen zijn. Ik prees me al gelukkig dat ik geen haatgevoelens koesterde voor mijn ouders toen ik erachter kwam dat ze mij niet echt hadden gewild. Ik voelde medelijden met hen en ik begon te beseffen

dat het feit dat ik het jaar tevoren aan een vergevingsproces begonnen was, al vruchten had gedragen.

Door deze innerlijke genezing is mijn persoonlijke toestand, mijn familiaal en mijn echtelijk leven, zelfs ook mijn beroepsleven en mijn hele sociaal leven volkomen veranderd.”

Hier volgt een laatste verhaal dat getuigt van de kracht van het Woord van God:

“Ik zou willen getuigen van de kracht van het Woord van God in mijn eigen leven: hoe het mij weer levenskracht heeft gegeven en mij heeft doen herboren worden.

Ik ben gehuwd en vader van een groot gezin. Het is al tien jaar geleden dat ik diep geraakt ben door de genade van bekering die mij de wonderlijke barmhartigheid van het hart van de Vader heeft getoond. Ik ben sindsdien naar een gebedsgroep gegaan waar ik al vele genaden heb ontvangen en waar ik voor het eerst heb kennis gemaakt met de kracht van het Woord van God.

Twee jaar geleden, in het begin van 1987, in de loop van een begeleidingsgesprek, raadde een priester me aan om lang in gebed stil te staan bij het verhaal van de opwekking van Lazarus. Een maand later zei hij om het tweede gedeelte van datzelfde verhaal te bemediteren, vanaf het moment dat Jezus, nadat de steen is weggerold, luid roept: “Lazarus kom naar buiten!” Ik voelde hoezeer die woorden iets in mij aanraakten en mij iets wilden zeggen maar ik wist niet hoe ik erop moest reageren.

Een tijd later, in juli 1987 tijdens de sessie in Beauraing, te midden van de vreugdevolle sfeer, voel ik mij volkomen afgesneden. Ik hoor niet op dat feest. Opeens komt me een scène voor de geest van toen ik een jaar of vier vijf was: mijn moeder had me pas te slapen gelegd in een afgelegen kamer op het einde van een lange gang in het oude huis van mijn grootouders. Ik roep, ik huil, ik schreeuw, maar tevergeefs. Ik word woedend en ik ben kwaad op mijn ouders omdat ze me niet willen horen. Ik zie nog dat ik opeens de keuze maak om alle uiterlijke hulp te weigeren. Een keuze voor de dood: “Als zij niet komen, heb ik hen niet meer nodig!”

Ik begrijp opeens dat ik die keuze achteraf vele malen herhaald heb. Ik besluit opeens om te gaan biechten. De priester lijkt me jammer genoeg niet te begrijpen, ik voel me enigszins tot rust komen, maar ‘s anderendaags bemerk ik dat ik nog steeds ontredderd ben. Op het einde van die sessie in Beauraing vraag ik aan een echtpaar dat daarvoor is aangeduid of ze over mij willen bidden. Ze zeggen dat ik mijn leven moet ontvangen uit Gods handen.

Een tijdje later zegt een bevriende priester die even bij me op bezoek is, dat hij iets ziet als een beeld van de dood en dat ik moet laten bidden om genezing over een kwetsuur in de moederschoot. Ik vind dat alles heel verwarrend en ik blijf nogal sceptisch.

In de volgende maanden voel ik dat er een diepe slepende vermoeidheid mij hoe langer hoe meer begint te verlammen. Ik ben zenuwachtig, geïrriteerd. Geluiden werken danig op mijn zenuwen, ze maken mij kwaad en ik voel de noodzaak om ervan weg te vluchten. Ik voel hoe langer hoe meer de zware druk van mijn werk. Ik verdiep me teveel in de details, ik heb voortdurend het gevoel tekort te schieten en lijd onder mijn negatief zelfbeeld. Ik voel mij afgesloten van de rest en lig aan banden, helemaal verlamd. Ik besef tot mijn verwondering dat ik er bij momenten echt naar verlang om dood te zijn. Niet dat ik met zelfmoordplannen liep, alleen maar het verlangen om in de rust van de dood te treden. En toch blijft Gods Woord zijn werk doen: “Kom naar buiten!” Hoe langer hoe meer identificeer ik mij met Lazarus. Maar ik ga niet in op dat Woord en kom dus niet naar buiten. Het is zoveel gemakkelijker om te blijven slapen.

In mei 1988 ga ik naar een Ignatiaanse retraite, en de eerste dag al spreek ik daarover met de begeleiding. Ze zegt me om aan de Heer te vragen om mij te tonen waar mijn graf is, welke banden mij tegenhouden en waarom ik niet naar buiten durf komen.

In het gebed wordt het me duidelijk, al is het op een verwarrende manier, dat dat graf de

moederschoot is en alles wat ik daarvoor heb laten doorgaan. Wat mij naar buiten roept, dat is de stem van mijn vader. De gestrengheid en de veeleisendheid van die stem gaan me door merg en been: er mag op mij niets aan te merken zijn en ik ben bang om aan die eis niet te kunnen beantwoorden. Ik wil opeens het derde blijde mysterie van de rozenkrans bidden: de geboorte van Jezus. Er welt weer in me op: “Nee, ik wil niet geboren worden, ik heb schrik van de stem van mijn vader.” Alles is nog steeds verward in me, als in een dikke mist. ‘s Anderendaags morgens, ben ik me er heel goed van bewust hoeveel moeite het me kost om uit bed te komen, hoezeer ik ernaar verlang om te blijven dromen en in een toestand van gewichtloosheid te blijven, ver van de realiteit.

Maar Gods Woord blijft zijn werk doen. De begeleidster geeft me een tekst om te bemediteren en mijn aandacht wordt getrokken door het vers: “*Zelfs aan uw handen kleeft bloed van onschuldigen.*” (Jer 2,34) Het is hard en het lijkt me onrechtvaardig, en toch... Dezelfde avond in de loop van de Eucharistie, zegt een zus vlakbij iets hardop, haar harde hese stem raakt mij in merg en been. Er stijgt opeens een golf van agressiviteit in me op en plots heb ik in gedachten met mijn beide handen een zware steen vast en ik verbrijzel daarmee uit alle macht haar hoofd. Een soort nachtmerrie en ik ben helemaal uit mijn lood... er kleeft dus toch bloed aan mijn handen. En toch voel ik niet direct het verlangen om die toestand ongedaan te maken. ‘s Anderendaags raadt de begeleidster me aan om in gebed te vragen naar dat verlangen. Het is elf uur, ik ga naar de kapel en leg alles neer aan Jezus’ voeten in de aanbidding van het Heilig Sacrament. Ik sméék erom.

Om 11.30u verlaat iedereen de kapel om naar het onderricht te gaan luisteren, dat spreekt over Gods barmhartigheid zoals ik later zou horen. Ik blijf alleen voor het Heilig Sacrament.

Eerst bid ik tot Maria. Zij toont me Jezus die dodelijk gewond is. Ik begrijp opeens dat ik door niet uit het graf naar buiten te willen komen, ik mijn medemensen kwets en ook Jezus zelf. Ik bid oprecht dat ik het verlangen zou krijgen om naar buiten te komen. Maar ik begrijp ook dat een dode dat verlangen niet kan hebben. Dus vraag ik aan de Heer: Wek mij tot leven, blaas mij de levensadem in. Opeens komt het vers in me op: “Ik ben arm en ongelukkig, Heer kom vlug. Gij die mijn redder en bevrijder zijt, mijn God wacht niet langer!” En ook: “Zacheus kom vlug naar beneden, want vandaag moet ik bij u te gast zijn.”

Op dat ogenblik hoor ik dat de andere retraitanten aan tafel gaan. Het is 12.15u, niemand denkt nog aan mij. Gevoel van verlatenheid, alsof ik iets herbeleef.

Toch komt iemand me zoeken: een priester komt het Heilig Sacrament terug in het tabernakel zetten. Aan tafel ben ik geraakt door zijn liefdevolle aandacht. Hij komt naast mij zitten. Een zus gaat een bord soep halen. En ook de andere gerechten worden speciaal voor mij terug gehaald. We eten in stilte, en beluisteren ondertussen een cassette. Het is een gezongen lezing uit hoofdstuk 16 van het Marcusevangelie: “*Ze bemerkten dat de steen was weggerold, en deze was zeer groot. Binnengetreden in het graf zagen ze tot hun ontsteltenis aan de rechterkant een jongeman zitten in een wit gewaad. Maar hij sprak... Gij zoekt Jezus de Nazarener, die gekruisigd is. Hij is verrezen.*”

Bij die woorden springt mijn hart op van vreugde. Ik zie mijzelf naar buiten springen. Een overweldigende vreugde grijpt me aan. Mijn ogen schieten vol tranen en ik laat ze de vrije loop. Na de maaltijd loop ik naar mijn kamer en voor de icoon van Maria, Moeder van de tederheid, zeg ik dank. Ik die nauwelijks weet had van mijn zonde en die slechts een vaag berouw voelde, de Heer heeft mij doen opstaan!

En dan opeens zie ik mezelf weer in die vreemde kamer toen ik vier was, toen ik huilde en alleen was. En ik zie mezelf ook weer zitten voor het Heilig Sacrament een uur tevoren. En opeens begrijp ik dat Heer altijd aanwezig is geweest elke keer als ik mij alleen gelaten voelde: zowel

toen ik vier was als daareven voor het Sacrament.

Ik ben diep ontroerd door de barmhartige goedheid van God. Ik ween en ik zeg dank. En dan alweer opeens is er die aardbeving. Ik voel me als in de rug voortgedreven, met een zekere beslistheid maar tegelijk met een geruststellende tederheid. Het is alsof ik door een bergpas ga, een muur van vallende stenen. De doorgang is vrij. Ik ben vrij, uit het graf! Ik haal diep adem. Geboren worden uit water en Geest! En mijn mond heft een heel nieuw loflied aan!

Ik blijf in gebed voor een kleine verrijzenisicoon, tot ik een stem in mezelf hoor zeggen: "Schrijf het op!" Ik heb toen dit verhaal opgetekend, wenend van vreugde. Amen. Alleluia."

Hoofdstuk 6

De verwonding van het niet-zijn

*“Maar mijn volk heeft Mij vergeten,
aan goden van niets brengen zij offers.
Op hun eigen vertrouwde wegen zijn ze gestruikeld,
Ze volgden zijpaden, die ongebaand zijn.” (Jer.18,15)*

De verwonding van het niet-zijn komt veel meer voor dan we denken. Ze veroorzaakt bij wie eraan lijdt een sterke verwerping van de christelijke vrijheid en manifesteert zich in opstandigheid tegen God. Ze vervult die mens met een bittere wanhoop die hem dag en nacht verteert. De vraag die hij gewoonlijk aan de Schepper stelt is: “Waarom hebt ge me geschapen? Ik heb u niet gevraagd om te leven!”

Wanneer we deze kwetsuur bij een reitraitant ontdekken, raden we hem aan een van volgende teksten te overwegen: Jes.45,9-13, Jer 18,1-6, Joh.1, 1-18, Deut.30,15-20, Sir. 15,11-20. Het gebeurt dat de reitraitant de sterkte van deze teksten niet aankan en dat zijn opstandigheid opeens zelfs in volle kracht naar buiten komt, zelfs tot godslastering toe.

En toch is het merkwaardig dat deze mensen, die al hun hele leven lang, hun bitterheid hebben gevoeld en in stand gehouden, toch geen zelfmoord plegen. Hun onderbewustzijn wordt verscheurd door het volgend dilemma: “Of ik leef, of ik sterf, ik blijf altijd onverbiddelijk in de handen van die wrede God.” Bijgevolg storten ze zich in een proces van zelfvernietiging, door verslaving aan sex, drugs, alcoholisme, gevaarlijke sporten enz.

Waarin bestaat deze verwonding? In een onverbiddelijke strijd om niet te moeten leven. Hun probleem is echter dat ze leven. Ze zijn zodanig verblind dat ze niet zien in welke vernietigende vicieuze cirkel ze zitten. Alleen de genade van de Heer en een doeltreffende begeleiding kunnen hen op weg helpen naar een bekering van het hart.

Er zijn vele oorzaken van dit soort verwonding. Zie hier een aantal mogelijkheden:

*per ongeluk ontvangen zijn, omdat de ouders er meer op uit waren hun driften te bevredigen, dan de mogelijkheid te overwegen op het ontstaan van nieuw leven.

*ontvangen zijn als gevolg van foutief gebruik van voorbehoedmiddelen.

*tweelingen of valse tweelingen: waarbij de andere helft van de tweeling uit de moederschoot verwijderd werd als gevolg van een miskraam of een abortus.

*pogingen ondergaan en overleefd hebben om geaborteerd te worden.

*ontvangen zijn buiten te baarmoeder.

*op een gewelddadige manier afgewezen zijn door een van beide ouders.

*toch geboren zijn, omdat de moeder een abortus weigerde, die ze wilden toepassen omdat haar eigen leven in gevaar was.

*iedereen die in de moederschoot angst gekend heeft, omdat de moeder zich bedreigd heeft gevoeld en het in paniek heeft uitgeschreeuwd: dan voelt het kind zich in een diep zwart gat vallen, omdat het dan afgesneden wordt van elk contact met de moeder, en het voelt dit aan als een gewelddadige verwerping.

*ontvangen zijn omdat de ouders u geprogrammeerd hadden als naamopvolger, als erfgenaam van een familiebezit, van een bepaald beroep enz.

*ontvangen en meerdere maanden in de moederschoot gedragen zijn, zonder dat de moeder zich

bewust was van haar zwangerschap. Het kind beschouwt deze onwetendheid als een onverschilligheid en wijst het leven af.

*ontvangen zijn als gevolg van een verkrachting.

*te vroeg geboren zijn, in de zevende of achtste maand.

In al deze gevallen kan alleen het gebed ons helpen ontdekken, dat het kind in de moederschoot de keuze heeft gemaakt om niet te bestaan en waarom hij als volwassene als een woesteling tekeer gaat tegen God, tegen zijn ouders, tegen zijn medemensen en tegen de hele wereld. Het is een existentiële kwetsuur, die een diepe ontologische eenzaamheid veroorzaakt, en een onverwoordbare angst voor vernietiging, waarvan hij de oorzaak niet kan achterhalen. Het is als een deklaag die de ziel, de geest en het lichaam gevangen houdt.

God gaat geleidelijk te werk om een einde te maken aan de opstandigheid van deze “gevallen engel”. Hij wil zijn schepsel brengen tot afhankelijkheid, tot vrede en tot voortdurende bekering, tot hij de laatste weerstand overwint en in staat is de vrijheid van de kinderen Gods van binnenuit te smaken.

Wij hebben ook opgemerkt dat allen die door de kwetsuur van het niet-zijn verwond zijn, op verschillende manieren reageren op al wat met esoterie en occultisme te maken heeft. Ofwel verzetten ze zich daar heftig tegen, soms zelfs ziekelijk, ofwel worden ze zelf mediums, specialisten in astrologie, waarzeggerij, tarotkaarten enz.

Maar eigenlijk handelen ze in beide gevallen op dezelfde manier: ze worden blindelings geleid door een onbewuste angst en door de duisternis die hen omhult en die hen uitput in hun strijd om dood te gaan. De ene is bang om geconfronteerd te worden met de waarheid, die naar hij meent vernietigend is en die veroorzaakt wordt door occulte krachten, die hij kost wat kost wil bestrijden. De andere wil een antwoord vinden op zijn existentiële twijfel door de duisternis te beheersen, zonder daarom te verlangen naar innerlijke vrede en geluk. Maar ze storten zich beiden in een afgrond, waarvoor een zware prijs moet betaald worden voor een heel klein beetje illusie.

We kunnen zeggen dat deze mensen zich verzet hebben tegen de scheppingsdaad, toen ze zich in Gods handen bevonden. Ze hebben gekozen voor het niet-zijn, voor de duisternis van het niet bestaan. Kan zulk een weigering werkelijk aanwezig zijn in het hart van een schepsel tegenover zijn Schepper? Ligt niet daar de allerdiepste verwonding van onze huidige wereld: dat de mens los van God wil bestaan?

God bestaat in een eeuwige Tegenwoordigheid, en dus bestaan ook wij sinds alle tijd en eeuwigheid in zijn gedachte. Dus geldt volgend vers van Jeremia ook voor ons: *“Voordat Ik u in de moederschoot vormde, koos Ik u uit. Voordat ge geboren werdt bestemde Ik u voor Mij, als profeet voor de volken heb Ik u aangewezen.”* (Jer.1,5) De mens met de verwonding van het niet-zijn, verzet zich hiertegen, maar in deze revolutie is hij steeds weer de verliezer.

Deze mensen hebben steeds een intelligentie die boven het gemiddelde ligt en een uitermate sterke zelfbeheersing. Maar geen van deze beide vermogens zijn hen van nut om los te kunnen komen uit het helse mechanisme van het niet-zijn. Het probleem is dat ze leven, dat ze bestaan. Alleen Gods barmhartige Liefde kan hen tegenhouden op de duizelingwekkende helling waarop ze zich bevinden.

Sommigen onder hen komen uit een christelijk gezin, waardoor het proces van zelfvernietiging wordt afgeremd, maar dit kan hun innerlijke verlatenheid en ontologische eenzaamheid niet wegnemen, die hen blind maakt voor het mooiste wat hun leven hen biedt.

Eens dat de Heer de meeste hindernissen heeft weggenomen, gebeurt het niet zelden dat ze genezen van schizofrenie of van paranoïa. Ze voelen zich zo gekweld en zo slecht in hun huid,

dat niets hen voldoening kan geven, ook al hebben ze succes in hun beroep, in het zakenleven of in de liefde. Ze zijn nergens veilig en lijken geen deel te hebben aan hun eigen leven.

Omdat ze nergens een plaats vinden en zich nergens thuis voelen, leiden ze meestal een geestelijk zwerversbestaan, dat hen doet reizen van hier naar ginder. Het gebeurt ook vaak dat ze blijken van een geweldig vruchtbare verbeelding, omdat ze dan naar hartelust kunnen ontsnappen aan de werkelijkheid. Of ze kleven een rationalisme aan dat hen afsluit voor de rijkdom van het leven en voor alle innerlijke vrijheid.

Agressie en autoritair optreden is hen niet vreemd. Deze mechanismen helpen hen immers om te overleven in een wereld waar elke andere mens een mogelijke vijand is die hun leven bedreigt. Als gevolg van hun wantrouwen zijn ze zeer gevoelig voor de geringste blijken van afwijzing, wat hen tot depressie brengt. In het bijzonder wanneer deze afwijzing uitgaat van mensen aan wie ze ziekelijk gehecht zijn. Het is dan alsof men hen hun reden tot leven afneemt.

Door hun diepgewortelde angst voor vernietiging, beelden ze zich in macht te bezitten over de dood, wat hen soms onverbiddelijk maakt voor hun medemensen.

Ik heb u niet gevraagd om te leven

Ik heb het voorrecht gehad om gedurende tien jaar een vrouw te begeleiden op vele retraites, iemand die leed aan de wonden van het niet-zijn. Daar is veel geduld en veel gebed voor nodig geweest en vooral de hulp van het Woord van God, waarop we samen konden ingaan, vooral op de ignatiaanse retraites. Zij van haar kant werkte mee door haar volhardingsgebed, door regelmatig de sacramenten te ontvangen en haar biechtvader te raadplegen.

Tijdens de retraite van 1991, heeft de Heer het moeilijkste en meest delicate aspect van dit soort verwonding bij haar aangeraakt om innerlijk te kunnen genezen, nl. het onderliggend mechanisme om zichzelf te vernietigen.

Onnodig te zeggen dat alle afweermechanismen die iemand onbewust opbouwt om te kunnen overleven in negatieve omstandigheden, tot verkeerde gedragingen leiden. Zo iemand kiest bijvoorbeeld voortdurend automatisch voor de dood en kan ook niet anders. Aldus komt hij op een hellend vlak terecht, wat hij nooit uit zichzelf kan ontdekken. Zo iemand reageert uiterst gevoelig op de minste blijken van “vervolgd” of “bedreigd” worden, en vlucht dan meteen in anarchistische redeneringen of in een sterk egocentrisme die hem afsluit voor elke toenadering of elke dialoog. Op die manier vernietigt hij zichzelf, omdat hij elke relatie en elke communicatie onmogelijk maakt. Luisteren we naar die vrouw haar getuigenis:

“Toen ik naar die retraite kwam, zat ik vol agressie tegen heel de wereld. Toen ik veertien jaar was, heeft mijn moeder me verteld dat ik geboren ben na een buitenbaarmoederlijke zwangerschap. Zij wist niet dat ze zwanger was, want haar menstruatie was gewoon doorgegaan al die tijd. In de vijfde maand van haar zwangerschap ging ze naar de kliniek om geopereerd te worden van een zogezegde tumor in haar buik. Toen merkte de dokter dat ze zwanger was in de eileider en hij stelde haar voor om een therapeutische abortus uit te voeren., om aldus haar eigen leven en misschien dat van mij te sparen.

Mijn ouders wilden een jongetje, want ze hadden al twee grote meisjes. Twee maanden later beslisten ze dus om de zwangerschap te onderbreken: aldus werd ik dus geboren op zeven maanden. Dankzij de goede zorgen heb ik het overleefd.

De retraite was al twee dagen bezig, en de begeleidster zei me dat ik ongetwijfeld sterk geleden moest hebben tijdens de zwangerschap. Daarom stelde ze me voor om het volledig gebed te doen over de moederschoot. Ik vond dat allemaal nogal vreemd en mysterieus, maar er was iets dat me

aanspoorde om te laten begaan en om mij over te geven. Na dat gebed vroeg ze me om psalm 139 te lezen. Ik deed dat, maar toen ik aan vers 13 kwam: *“Gij zijt het die mijn kern hebt gevormd, die mij weefde in de schoot van mijn moeder.”* kwam er binnen in mij iets zo sterk tot uitbarsting, dat ik niet kon verder lezen. De begeleidster drong erop aan om door te lezen. Ik deed het, maar een heftige woede en pijn maakten zich van mij meester. Aan het einde van de psalm was ik onbegaanlijk aan het snikken en schreeuwde ik het uit: “Ik wil niet leven! Ik wil niet leven! Ik heb u niet gevraagd om te leven!”

Tijdens mijn eerste ignatiaanse retraite was ik er al achter gekomen, dat ik een totaal verkeerd Godsbeeld had. Het was geen verstandelijk beeld maar ook niet het beeld dat de catechismus ons voorhoudt. Voor mij was God slecht, pervers, veel slechter nog dan Satan, en hij schepte behagen in ons lijden en onze dood: een sadistische God. Ik ben tegen hem tekeergegaan, ik heb zijn Naam gelasterd, ik heb er dikwijls aan gedacht om zelfmoord te plegen: dan zou ik het hem allemaal kunnen zeggen in de dood. Maar niets, zelfs geen zelfmoord zou mij ooit aan die wrede God kunnen doen ontsnappen. Nadat er toen over me gebeden is, heeft een priester ook nog een bevrijdingsgebed over me uitgesproken. Toen heb ik voor het eerst een vaderbeeld van God gekregen.

Tot mijn dertigste ben ik alcoholiste geweest. Nadien is er wel een lichte vorm van verslaving gebleven, die me niet alleen irriteerde, maar die me bovendien ook verhinderde om mijn dieperliggende kwalen van deze afhankelijkheid op het spoor te komen.

Eerder had Jezus me al eens getoond dat ik ontstaan ben uit een “dronken” zaadcel. Hij heeft me daarvan genezen en sindsdien heb ik nooit nog sterke drank gebruikt. Maar bier bleef een probleem. De Heer heeft me toen getoond dat ik me van die verslaving niet uit eigen kracht kon bevrijden, omdat ik al bier dronk aan de moederborst. Toen mijn moeder mij voedde, dronk ze inderdaad erg veel bier om goede melk te hebben. Mijn blijvende afhankelijkheid van bier, deed me twifelen aan mijn mogelijke genezing. Slechts nadat ik mijn moeder begon te vergeven voor het feit dat ze zoveel dronk tijdens de borstvoeding, heb ik de stap kunnen zetten om nooit geen druppel meer te drinken.

De Heer heeft me van mijn alcoholisme bevrijd in twee stappen, omdat er in mij ook twee verschillende oorzaken waren. Ik was ook een verstokte roker. Ik schaamde me als ik de enige was die rookte in een gezelschap. En ik had de indruk dat ook die verslaving mij belette om mijn eigen innerlijke geschiedenis te ontdekken.

Toen ik op een nacht aan het bidden was, heb ik plots de sterke aanwezigheid van O.L.Vrouw ervaren. Haar nabijheid omhulde me met een diepe tederheid en zachtheid. Ik vroeg haar:

-“Waar ben ik?

En ik hoorde een vrouwenstem die zachtjes fluisterde:

-“In mijn schoot.”

-“Die van Maria?”

-“Ja”.

Dat is negen opeenvolgende nachten gebeurd. Ik begreep dat Maria aldus ook de twee maanden die ik in de moederschoot gemist had, compenseerde, en bovendien zuiverde ze me van de nicotine die ik daarin had opgenomen, want mijn moeder rookte erg veel. Na deze ontmoeting met Maria ben ik gestopt met roken, haast zonder het te merken. Het was alsof ik het gewoon vergat.

Op die ignatiaanse retraite was er sprake van de zwakke plekken. Ik begreep er niet veel van, het interesseerde me ook niet erg. Maar ik heb wel aan de Heer gevraagd om mij die zwakke plek te tonen, zoals er ons geleerd was. Alles verliep gewoon, tot ik me op een bepaald moment erg onbehaaglijk begon te voelen: een mengeling van angst, woede en het verlangen om mij af te

zonderen. Ik sloot me op in mijn kamer, kroop in bed en zette een cassette op die ik had meegebracht naar de retraite. Ik heb me toen meteen afgevraagd wanneer die malaise begonnen was en waarom. Ik herinnerde me de laatste uren voor ik vertrokken was, en kwam tot de ontdekking dat het begonnen was, toen een vriendin van wie ik erg veel hield iemand anders heel affectief had omhelsd. Ik had daarop gereageerd door me hooghartig en agressief op te stellen tegenover beiden. Ik probeerde een verband te zien met wat er was gezegd over onze zwakke plek. Ik begon ervoor te bidden en toen voelde ik plots mijn diepe eenzaamheid: eeuwig, oneindig, volkomen... Het ging er niet om dat ik iemand miste, maar dat ik *alles* miste. Ik werd die eenzaamheid gewaar in hart en nieren, in al de poriën van mijn huid, in heel mijn wezen: een diepe ontologische eenzaamheid. Niets, er was niets, alleen ik. Ik heb toen aan de Heer gevraagd om ze, als dat inderdaad mijn zwakke plek was, helemaal te tonen.

Ik heb mezelf dan teruggezien in de moederschoot: ik was niet in de baarmoeder, maar had me in de linker eileider genesteld, in de kromming vóór de baarmoeder. Ik was helemaal alleen, diep in elkaar gedoken bij gebrek aan ruimte, en als ik een beweging maakte, had ik het gevoel dat er een zwaar gewicht aan me hing, dat onbeweeglijk aan me vastzat.

Toen begreep ik hoe ik aan die ontologische eenzaamheid gekomen was: de eerste vijf maanden van mijn leven, wisten mijn ouders niets van mijn bestaan: ze hebben me dus geen identiteit gegeven en me niet in contact gebracht met de wereld. Er was dus niets of niemand, alleen ik, ik zweefde in het niets, onbestaande in het niet-bestaan. Toen heb ik een mooie melodie gehoord die me vergezelde, ze werd een beetje als mijn navelstreng die me in contact bracht met de werkelijkheid. Ook Maria was er om mij de weg te tonen, maar ik wilde niet bewegen.

De Heer toonde me dat mijn zwakke plek die diepe eenzaamheid is die in al mijn levenscellen staat gegrift. En ik herkende ook die melodie die ik in huis hoorde in de moederschoot: een kwartet voor klarinet van Mozart (Ik heb het pas terug gehoord toen ik vijftien was). Ik merkte toen dat ik ze uit mijn hoofd kende. Die muziek heeft voorkomen dat ik autistisch ben geworden, omdat ik zozeer op mezelf aangewezen was in het allereerste begin van mijn bestaan.

Vanaf dat ogenblik heb ik eindelijk gevoelens en vriendschap kunnen delen, al mijn jaloersheid is verdwenen evenals alle vreemde gedragingen, zoals me opsluiten in mijn kamer om in bed te vluchten, om naar muziek te gaan luisteren iedere keer als de affectieve onzekerheid de zwakke plek van mijn eenzaamheid raakte.

In de eerstvolgende ignatiaanse retraite heb ik begrepen dat de Heer altijd een leidraad geeft om ons te helpen ons leven te ordenen. En toen iemand me vroeg waar ik woonde, moest ik wel toegeven dat ik een zwerver was. Want ik had wel een huis, en materiële goederen, en ouders en broers en vrienden, maar in vele landen en in verschillende delen van al die landen. De begeleidster vroeg me: “om wat te doen?” Ik zei dat ik dat interessant vond als universitaire, dat ik de mens wilde leren kennen, zijn temperament, zijn drijfveren, zijn tradities en zijn cultuur. Het antwoord maakte geen indruk op de begeleidster en ze zei: “Ga aan de Heer vragen om u duidelijk te maken waarom ge geen vaste verblijfplaats hebt, waarom ge u nergens kunt vestigen” Ik heb lang moeten bidden om erachter te komen wat ik in al die landen zocht: niet de cultuur en nog w minder al de typische eigenaardigheden. Ik was op zoek naar de baarmoeder, die ik zozeer gemist had toen ik in wording was. En dat allemaal omdat ik verwekt ben buiten de baarmoeder, omdat niemand wist dat ik bestond die eerste vijf maanden, en omdat ze me de volgende twee maanden verwacht hebben als jongen. Ik trok van het ene land naar het andere op zoek naar een baarmoeder die mij mijn vaste verblijfplaats en ware identiteit zou geven.

De Heer heeft me geleidelijk aan genezen.: ik woon nu al een tijdje in hetzelfde land, ik voel me goed in mijn huid, als mens, maar ook als vrouw, en ik ben blij dat ik leef.

Langs het volhardingsgebed heeft Jezus de genezing nog onverwacht verdiept. Hij toonde dat ik als derde meisje een soort spelbreker was: mijn ouders en mijn twee oudere zussen hadden met hun vier de hiërarchie van het gezin al duidelijk afgebakend. Ik kon dan wel mijn best doen om mijn plaatsje te bemachtigen in die hechte groep, het is me niet gelukt.

Na mij is er nog een broertje geboren dat met open armen werd ontvangen, en later kwamen er nog enkele neefjes en een nichtje bij, ik kwam aldus op de negende plaats. Ik heb er altijd enorm onder geleden niet tot de familie te kunnen behoren. Ik heb er de Heer onder tranen om gebeden en gesmeekt.

Ik ben blijven bidden en ook blijven vergeving schenken en genezing vragen, en toen nam Jezus me mee naar de dag van mijn geboorte en mijn doopsel. Niemand was blij toen ik geboren werd. De familie van mijn ouders verwierpen me omdat ze arm waren en ik er nog bij kwam. Niemand wilde peter of meter zijn. Toen mijn ouders in de kerk kwamen om me te laten dopen, vroeg mijn moeder aan een echtpaar dat daar toevallig aanwezig was, of zij wilden fungeren als peter en meter. Ik heb die mensen nooit gezien of gekend.

Tijdens de ignatiaanse retraite van 1991 heeft de Heer me ook nog getoond dat ik geen band met iemand of met iets kon aangaan., ik wist niet eens hoe je een band hebt met je eigen familie. Ik wist niet hoe het was om dochter te zijn, of zus, of tante, of nicht. Kortom, ik had geen familie.

Toen ik vroeg aan de Heer om me te tonen welk beeld ik van hem had, heb ik duidelijk gezien dat hij voor mij een “God-baarmoeder” was. Daarom ben ik na mijn bekering niet in staat geweest om me aan wie dan ook te binden. Ik was een soort geestelijke foetus en God was de baarmoeder. Toen ik de gelegenheid kreeg om me te binden, ben ik bang geworden, ik raakte zelfs in paniek. Het was geen angst als voor de duisternis of voor een ongeval, het was een diepe angst, die in al mijn levenscellen is gegrift, die je kan vergelijken met wanneer het paard waarop je rijdt plots op hol slaat en volledig aan je controle ontsnapt. Het deed me pijn: opnieuw een zwakke plek die de Heer me toonde.

Waar zou ik dan veilig zijn, hoe zou ik ooit het hoofd kunnen bieden aan al die moeilijkheden? Ik had alleen een schijnzekerheid in mij, een grote hoogmoed en een onbeschrijflijke agressie. Allemaal afweermechanismen als een soort lijfwachten, die ervoor zorgden dat er niet aan mijn zwakke plekken werd geraakt.

Omdat ik regelmatig het sacrament van de verzoening ontving, heb ik stilaan ingezien dat ik een vernietigingsmechanisme had opgebouwd, als gevolg van de verschillende levensbedreigende ervaringen die ik al doorgemaakt had. Maar ik had ook een drang tot zélfvernietiging opgebouwd. Alsof ik voortdurend onbewust tot mezelf zei: “Als ze me komen doden, zal ik al dood zijn.” Ik heb dit mechanisme van zelfdestructie geconcretiseerd door bijvoorbeeld brandende sigarettenpeuken uit te drukken op mijn lichaam, ik heb twee zelfmoordpogingen ondernomen en een hele reeks lichamelijke en geestelijke goocheltoeren en affectieve of spirituele stunts uitgehaald. Ik heb ook een tandziekte ontwikkeld.

Dit vernietigingsmechanisme was al begonnen in de moederschoot, toen de dokter mijn ouders adviseerde om een abortus uit te voeren om medische redenen. Toen ik zes maanden was hebben ze me vergiftigd, ik ben zes maanden in coma geweest. Later was het de geboorte van mijn broertje die elke band met mijn moeder vernietigde. Aan hem gaf ze al haar genegenheid en liefde, want hij was de enige jongen na drie meisjes. Toen ik vier jaar was, werd ik misbruikt, aldus werd ook mijn seksualiteit vernietigd, maar de wellust was ontwaakt. Omdat mijn identiteitsbesef voortdurend werd geschokt, vroeg ik eens aan mijn ouders wie eigenlijk mijn echte ouders waren. Ze zeiden me dat ik het kind was van een kikker en een pad, zodat de vage hoop dat ik hun kind was helemààl tot niets herleid werd.

Toen ik zes jaar was, begon ik stiekem mijn boterhammen buiten op straat op te eten, zodat ook

het vaag familiegevoel dat mij restte, volledig werd vernietigd.

Op een dag ontkleedde een vrouw die hielp in het huishouden zich voor me en dreigde me te doden als ik er iets zou van zeggen. Een andere keer gooide ze me in een diepe rivier en ik heb me kunnen redden' door me aan de takken van een overhangende boom vast te grijpen. Aldus is het vernietigingsmechanisme voor mij een tweede natuur geworden.

Ik heb me moeten beschermen tegen deze afgrijselijke doodsangst, omdat ik op alle mogelijke terreinen bedreigd werd. Daarom heb ik onbewust zo'n sterke agressie en hoogmoed in me ontwikkeld: ze werden mijn bondgenoten tegen de vijand.

Ik heb de Heer om vergeving gevraagd, want als hij me zou helpen, zou ik onkwetsbaar worden. Hij zou mijn toevlucht en bescherming zijn en aldus zouden mijn afweermechanismen en mijn bondgenoten overbodig worden.

Die vrees om vernietigd te worden heeft me ertoe gebracht toch een zekere vaste vorm in mijn leven te vinden. Ik ben verstoten geweest uit de moederschoot, uit het gezin, ik ben weggestuurd van enkele scholen, van de universiteit, van meerdere bedrijven waar ik had gewerkt en nu had ik me vastgeklampt aan de Heer. Ik heb op hem de hechting overgebracht van de foetus in de baarmoeder, en ook de fusie met mijn moeder. Zij had uiteindelijk mijn leven toch gered, en ze was de enige die mij ooit echt nabij is geweest.

Ik zou kunnen zeggen dat, omdat mijn bestaan pas is opgemerkt in de vijfde maand en dat ik nadien maar twee maanden in de moederschoot gevormd werd, ik echt een ongeluk was in de familie, een indringster die altijd haar biezen moest pakken. Daarom heb ik altijd het gevoel gehad van er te veel te zijn, van overal te storen. Ik was het zelf die overal de gelegenheden schiep om mezelf uit de voeten te maken, vóór dat ze me wegstuurden of kapot maakten.

Jezus heeft me de breedte, de lengte, de hoogte en de diepte van zijn liefde leren kennen en ik heb ervaren hoezeer zijn nabijheid onmisbaar is geworden: hij is mijn steun, mijn toevlucht en bescherming.

Ook het feit dat mijn ouders me als jongen hadden gewild, heeft mijn leven sterk beïnvloed. Het heeft gelukkig slechts twee maanden geduurd. Ze hebben me bovendien ook als jongen opgevoed. Ik was hun vertrouwenspersoon, ik was de scheidsrechter als ze ruzie hadden, terwijl mijn twee zussen huilden als kleine meisjes.

Als ik zeven was, leerde ik schaken, en op mijn tiende las ik filosofie. Ik heb een logische, erg rationele en typisch mannelijke manier van denken ontwikkeld, waarin elke emotie ontbreekt. Ik vreesde dat mijn vader mij als meisje zou zien, opgemaakt en kunstig gecoiffeerd, of dat hij me hand in hand met een man zou zien. Daarom liet ik al mijn minnaars doorgaan voor vrienden van de universiteit of van het werk.

De Heer begon me geleidelijk aan te veranderen. Om van mij een echte vrouw te maken, bediende hij zich van het Hooglied, de profeet Hosea, van Maria Magdalena en van O.L.Vrouw. Hij ontwikkelde in mij typisch vrouwelijke fijngevoeligheden en gedragingen. Tegenwoordig draag ik graag een bloem in mijn haar, uit dankbaarheid en vreugde omdat ik een vrouw ben."

Tot hier dit aangrijpend getuigenis.

Zodra de Heer de affectieve spanning, die met een dergelijk vernietigingsmechanisme samengaat, ontladen heeft, moet die retraitant nog goed gevolgd worden, ook na de retraite. Hij moet bijvoorbeeld verder geholpen worden om de genezing van het geheugen te doorleven, wat behoorlijk verwarrend is, en dat is te begrijpen. Die persoon in kwestie leeft immers al dertig of veertig jaar dankzij een onderliggend mechanisme, dat hij heeft opgebouwd in de moederschoot en dat hij heel zijn verder leven verder heeft ontwikkeld. Je zou dus best samen met hem alle momenten uit het verleden onderzoeken, waarin hij zich vernietigd heeft gevoeld of waarin hij

zichzelf wilde vernietigen.

Gewoonlijk is de seksualiteit het meest gekwetst, zowel bij mannen als bij vrouwen. Ofwel werd ze buitensporig en onbeperkt uitgeleefd, om aldus toch iets te ervaren van de geneugten van het leven, ofwel werd ze ervaren in onmacht, impotentie, frigiditeit of alleszins een ziekelijke ongevoeligheid.

We zouden kunnen zeggen dat die genezing van het geheugen een ultieme fase is, een periode van heropstanding die het lichamelijk gedrag beïnvloedt, door orde te brengen in het geestesleven. Precies dat is moeilijk voor iemand die bijvoorbeeld lijdt aan frigiditeit, want ze wordt dan opeens een vitaliteit gewaar in een deel van zichzelf, dat ze daarvoor nooit gekend heeft. Zij weet dus ook niet hoe ermee om te gaan of het te beheersen. Dat kan paniek veroorzaken, en daarom is het mogelijk dat ze een aantal zaken gaat dramatiseren die door andere mensen als heel normaal ervaren worden.

In de innerlijke genezing, moeten zowel de man als de vrouw, de eerste zijn mannelijkheid en de tweede haar vrouwelijkheid aanvaarden, en dit in de volheid die God zelf heeft gewild.

Hij zet ons weer overeind en maakt dat wij al onze infantiele gedragingen laten varen, alle afweermechanismen, alle verwondingen die ons verhinderen om volwassen en verantwoordelijke christenen te zijn, in een wereld die hunkert naar mannen en vrouwen die stevig op de grond staan, die een waarachtige steun kunnen bieden, een veilige ankerplaats voor een jeugdige generatie die opgroeit in onzekerheid en afwezigheid van normen.

Levensmoe

Volgend getuigenis kon er pas komen na verscheidene retraites. God moet immers eerst de hindernissen en gedragingen genezen, die de retraitant beletten om zijn weigering om te leven ten volle onder ogen te zien, vooraleer hij de verwonding van het niet-zijn kan aanraken.

“Ik ben naar een ignatiaanse retraite gegaan, omdat ik hoopte daar te kunnen loskomen van de situatie waarin ik al jaren leefde, die ik levensmoeheid zal noemen. Ik zat vol woede na alle pijnlijke herinneringen uit het verleden die ik had doorgemaakt.

Bovendien zat ik ook vol bitterheid, niet alleen door mijn verleden, maar ook door al de moeilijkheden in mijn persoonlijk en beroepsleven van dat ogenblik. Ik voelde dat een diepe revolte en opstandigheid in mij een uitweg zocht, maar het bleef bij een vaag gevoel.

Ik wilde niet leven, ook al was ik verschrikkelijk aan het leven gehecht. Die gehechtheid uitte zich door een onverzadigbare honger naar materiële welstand en ook naar geestelijke bevredigingen. Als sommige van die verlangens in vervulling gingen, had ik er echter geen plezier meer in, en dan droomde ik al van andere onmogelijke zaken.

Ik ben er mij op die retraite eens te meer van bewust geworden. Op dat ogenblik besliste ik om rond het Woord van God te gaan bidden op een heel idyllische plaats. Er was een klein houten bruggetje in de buurt over een riviertje dat vol rotsblokken lag. Langs de oevers stonden vele bomen die hun dicht groen gebladerte naar beneden lieten hangen en weldadig door het heldere water lieten spoelen.

Ik denk dat de Heer zelf mij naar die plaats geleid heeft, want de schoonheid en de vrede die ervan uitgingen, ontwapenden mijn opstandigheid naar God toe.

Toen ik op dat bruggetje zat, heb ik een tekst gekozen die ik altijd al erg mooi gevonden heb, maar die altijd mysterieus voor mij gebleven is, de proloog van het Evangelie van Johannes: “*In hem was leven, en het leven was het licht der mensen, en het licht scheen in de duisternis.*” (Joh. 1,4-5)

Ik begon te mediteren over deze verzen, tot ik op een bepaald ogenblik diep in mijn hart het woord “Niets” hoorde.

Ik begreep, al was het maar vagelijk, wat dat woord voor mij betekende: de Heer had de vinger op de zere wonde gelegd: mijn weigering om uit de leegte, uit het niet-zijn tevoorschijn te komen.

Opeens was ik helemaal gespannen, ik dacht dat ik uit elkaar ging spatten. Ik voelde dat ik niet alleen moest blijven en ben dan teruggegaan naar het huis waar de retraite bezig was, en ik wierp me in de armen van een retraitante. Dan ben ik in de rust van de Geest gevallen. Toen is me heel de omvang van mijn weigering om te leven duidelijk geworden: ik vond dat God niet het recht had om mij uit het niets te trekken. Ik wilde niet leven. Maar zelfmoord zou niets helpen, het zou mijn situatie tegenover God niet oplossen, want ik zou hem ook in de dood niet kunnen ontlopen.

God had beslist dat ik zou leven, hij had me uit het niets getrokken, en precies daarin bestond mijn opstandigheid: Gods vrijheid. Hij had mij geschapen zonder mijn toestemming te vragen, hij had beslist in mijn plaats.

En nu was ik gedwongen om te leven, en ik zou in de hel komen voor de eeuwigheid, en ik zou eeuwig blijven voortleven in grote pijn. Ik wou dat ik nooit verwekt was, dat ik nooit bestaan had.

Een paar dagen later ontdekte ik de wortel van deze verwonding van het niet-zijn, in de loop van een gesprek met de begeleiders, op een moment dat ik er mij het minst aan verwachtte. Ik had hen verteld dat mijn moeder een tweeling verwachtte, maar dat de andere gestorven was in de moederschoot. Ik ben na 10 maanden zwangerschap geboren in plaats van na 9 maanden, en ik woog 5 kilo, een erg hoog gewicht voor een eerste kind.

Toen de gynaecoloog die grote baby zag, zei hij vrolijk: “Als zij zo groot en zwaar is, dan heeft ze de andere zeker opgegeten.” En dat heb ik heel mijn leven lachend moeten horen.

Het verband tussen de verwonding van het niet-zijn en deze gebeurtenis is me duidelijk geworden in de rust van de Geest. Ik was mijn bestaan niet alleen begonnen vlak naast de dood, in een intieme relatie met het dode wezentje waarmee ik zo nauw verbonden was, maar ik voelde me ook schuldig voor haar dood. Als reactie heb ik dus een keuze gemaakt voor de dood. Ik zei tegen mezelf: “Waarom, maar waarom heeft God mij toch uit het niets gehaald voor zo’n ellendig leven!?!... De andere had kunnen blijven leven, en ik had beter niet verwekt geweest, als ik toch zoveel moet lijden... God had het recht niet!...”

Na deze openbaring, viel ik in een diep zwart gat. Er zijn geen afmetingen en geen afstanden om die duisternis te beschrijven, maar ik wist dat ze bestonden, oneindig en onbeperkt. Nooit in mijn leven, nog daarvoor noch erna, heb ik de oneindigheid zo sterk ervaren. Maar opeens dook er in die duisternis een heel klein lichtje op dat snel groter werd, een helder wit, etherisch licht. Het nam een menselijke vorm aan en de duisternis loste op. Het was Christus, omhuld met licht zoals met een mantel. In zijn linkerhand hield hij een kelk. Hij keek me heel zacht en teder aan, maar doordringend, en met zijn rechterhand bood hij me een hostie aan. Er kwam een priester naderbij en hij gaf me de absolutie, en toen kwam ik bij uit de rust van de Geest.

In de daaropvolgende maanden heeft de Heer mijn genezing verder gezet doorheen de sacramenten, het vergeven aan mezelf en aan allen die mij ooit pijn gedaan hebben. Pas dan heb ik de moeilijke weg kunnen vinden naar de aanvaarding van mezelf en naar mijn afhankelijkheid van God.

Ik ben tot de ontdekking gekomen dat ieder mens eerst kind van God is en dan pas van zijn ouders. Er is veel tot heelheid gekomen in mijn leven, in langere of kortere tijd, al naargelang de graad waarin het afgetakeld was. Een tijdje later kon ik heel spontaan met heel mijn hart hardop

zeggen tegen mensen die opstandig zijn in het leven: ‘Het leven is de moeite waard. Maar met de Heer natuurlijk!’”

Na deze tweede getuigenis over de verwonding van het niet-zijn, kunnen we nog een belangrijk kenmerk daarvan geven: de levendige en vruchtbare verbeelding. Deze laatste vrouw durfde zich niet onbeperkt te buiten gaan in alcoholisme, in verslaving aan drugs of sigaretten of aan seksuele uitpattingen, omdat ze thuis een goede morele opvoeding had gehad. Ook omdat ze uit zichzelf nogal schuchter is en zich opsluit in zichzelf uit schrik voor mogelijke vijanden. Maar deze mensen ontwikkelen in tegenstelling met de anderen een ongebreidelde fantasie, die vaak de oorzaak is van al hun leed. En telkens als hun dromen in het echte leven niet kunnen worden waargemaakt, lijden ze verbitterd onder de ontgoocheling. Ondanks hun meestal hoge intelligentie, beseffen ze niet dat ze onbewust een mechanisme hebben opgebouwd om te ontsnappen aan de realiteit.

Het moeilijkste in de begeleiding zal zijn om ze met twee voeten op de grond te brengen, om hen te helpen voor eens en altijd los te komen van hun dromen, waarin het leven gebeurt als door een roze bril.

Omdat ze samen met een ander werden verwekt, die om een of andere reden uit de moederschoot verwijderd is, ervaren zij een ontologische eenzaamheid, die niemand kan vullen. Soms gaan ze zelfs zo ver dat ze onbewust op zoek zijn naar de ander op kerkhoven, ofwel door ziek te worden, omdat ze als geen ander weten hoe sterfelijk ze zijn.

Het is dus niet verwonderlijk dat ze vaak vluchten in ziekte, omdat ze altijd in zekere zin op zoek zijn naar die ander. Het is voor hen bovendien een manier om hun geweten te sussen. Zij willen zich immers niet voortdurend schuldig blijven voelen voor de dood van die ander.

Omdat ze zo uitermate gevoelig zijn is het niet gemakkelijk om hen te begeleiden. Je moet voortdurend opnieuw hun vertrouwen winnen, opdat ze niet gaan vluchten in een ziekte of zich opsluiten in een koppig stilzwijgen, die het werk van de Heer aanzienlijk vertragen.

Door de dood van hun wederhelft hebben zij heel de ruimte in de moederschoot kunnen innemen. Het sterven van de ander heeft hen echter zodanig gemarkeerd, dat ze de indruk hebben, geboren te zijn met een macht over de dood van wie ze ervaren als hun vijanden, maar ook dat ze een nefaste invloed hebben op het leven van wie ze liefhebben. Als er iemand in hun omgeving overlijdt, in omstandigheden die niets met hen te maken hebben, worden ze nog versterkt in dat gevoel van macht over leven en dood.

Hoofdstuk 7

Kinderen van de zonde

De titel van dit hoofdstuk betekent niet dat we ook maar enig oordeel willen vellen over wie dan ook. Het komt ons niet toe om te oordelen over het leven van een ander! Wij willen alleen de feiten weergeven zoals we ze ontdekt hebben in het gebed in de loop van vele retraites.

Maar het is nu eenmaal de oergrond van die mensen die verwekt zijn zonder enig respect voor hun mede-scheppingschap met God: zij zijn de vrucht van een driftbevrediging of van een sterke verwerping van het vaderschap, hetzij door jaloezie, hetzij door onzekerheid over wie de vader is. We kunnen nooit genoeg beklemtonen hoe belangrijk het verblijf in de moederschoot is, hoe uiterst gevoelig en ontvankelijk de mens is vanaf zijn conceptie, en hoezeer de foetus getekend is door de liefde of juist door het gebrek aan liefde van zijn ouders.

Als ouders respect hebben voor het feit dat ze mogen meewerken met Gods scheppingsdaad, als ze langs de sacramenten de H. Geest ontvangen, als ze de burgerlijke en morele wetten van de samenleving naleven, zullen hun kinderen kunnen uitgroeien tot heel evenwichtige en respectvolle mensen.

Zelfs in een permissieve samenleving worden natuurlijke kinderen nog altijd met de nek aangekeken omdat ze ontvangen zijn buiten het huwelijk.

Ze zijn het gevolg van een vluchtige driftbevrediging, en hun diepste wezen is getekend door schuldgevoel, angst, schuchterheid en wat nog erger is, door een gevoel van onwaardigheid en schaamte.

Als een meisje ontdekt dat ze zwanger is, moet ze op een bepaald ogenblik haar ouders op de hoogte brengen van de gevolgen van haar gedrag: die gaan op heel verschillende manieren reageren op deze situatie. Hun eerste reactie is vaak “Wat gaan de mensen daarvan zeggen?” Anderen zullen woedend worden en als het meisje nog erg jong is gaan ze haar verplichten abortus te plegen, of ze zetten haar aan de deur alsof ze een besmettelijke ziekte heeft.

Hoe vaak zijn deze aanstaande moedertjes in hun tweestrijd niet in de steek gelaten door de vader die het hazepad gekozen heeft en weigerde zijn verantwoordelijkheid op te nemen.

Soms gaan de ouders tot een huwelijk verplichten: twee jonge mensen die op een onbezonnen ogenblik het hoofd er bij verloren hebben, maar die nog niet toe zijn aan die grote stap, die met overleg en na rijp beraad moet gezet worden.

Het kind dat zich aankondigt is een onwelkome gast, een pretbederver waar ze zo vlug mogelijk weer vanaf willen. Hoe moeten ze het tegen hun ouders zeggen? De foetus voelt dat alles en neemt al die emoties in zich op als een spons: de verwarring, de paniek, de weerstand, de verwerping, de weigering om hem te aanvaarden. Wat dit kind in de moederschoot ervaart is geen liefde, niet de waarachtige liefde die God in ieder mensenhart gelegd heeft om een kind als een geschenk te verwelkomen. Maar wel haat, bitterheid, verwarring, schaamte, zonde en een hele waaier van negatieve gevoelens waarin hij heeft gebaad.

Mensen die aldus ontvangen zijn, zullen gecompliceerd ter wereld komen, ze hebben als in een graf geleefd, ze excuseren zich onbewust voortdurend omdat ze leven, willen vaak liefde kopen op een kruiperige en bedrieglijke manier.

Ze zullen zich schijnheilig gedragen zolang ze niet van deze slavernij bevrijd zijn door het lijden en de verrijzenis van onze Heer en Redder, die ons het leven in overvloed is komen schenken en die wil dat wij leven van de vreugdevolle realiteit waarover het boek der Wijsheid spreekt:

*“Want alles wat bestaat hebt Gij lief
en Gij verafschuwet niets van wat Gij gemaakt hebt.
Als Gij het hadt gehaat, zoudt Gij het niet geschapen hebben.
En hoe zou iets in stand gebleven zijn,
als Gij het niet gewild hadt,
of hoe zou iets behouden zijn, dat door U niet was geroepen.
Gij spaart echter alles, omdat het van U is.
Gij Heer, die al wat leeft bemint. (W. 11,24-26)*

Ik ben het kind van de zonde

“Ik ben erg zenuwachtig op deze eerste retraitsdag. Het kost me veel moeite om te bidden. Ik vraag me voortdurend af wat mijn relatie tot de Vader is. Welke plaats heeft hij in mijn hart? Is dat de juiste plaats?” Ik voel hoe moe mijn ziel is en ik lees het psalmvers: *‘Mijn ziel vergaat van verlangen naar de voorhoven van de Heer. Mijn hart, ja heel mijn wezen roept tot de levende God’* (Ps 84,3)

Het is precies hoe ik me voel. Ja, ik verlang met heel mijn hart naar hem. Maar er is ook opstandigheid in mij, en angst en onrust. Ik zou de vrede willen vinden, maar het lukt me niet en de andere retraitanten enerveren me.

Dan lees ik de volgende verzen uit de profeet Hosea 2,16-22: *“Weldra lok Ik haar weer naar me toe, zorg Ik dat ze weer naar de woestijn gaat en spreek Ik tot haar hart (...) Daar wordt ze weer gewillig, zoals in de dagen van haar jeugd (...)”* Als ik het gelezen heb, besef ik opeens dat ik het gevoel van een wees te zijn, diep in mezelf verdrongen heb. En ik begin God weer te ondervragen: Waarom leeft dat gevoel in mij? Ik heb U toch al leren kennen als mijn vader, God? Ik wil u zo graag toebehoren en ik wil uw belofte tot de mijne maken: *“Ik neem u als mijn bruid, voor altijd, als mijn bruid in recht en gerechtigheid, in goedheid en erbarming, als mijn bruid in onverbreekelijke trouw.”* (Hos. 2,21) Die woorden doen me goed, en toch is er ergens in mij een grote donkere wolk.

Ik herinner me dat de begeleidster tijdens haar inleiding had gezegd: “Waarom proberen we altijd te ontsnappen aan Gods Liefde?” Die vraag had me geraakt en nu vindt ze opnieuw weerklank in me, als de begeleidster zegt: “Toen God in het paradijs aan Adam vroeg ‘Waar zijt ge?’ antwoordde Adam: *“Ik hoorde uw stem in de tuin, en toen werd ik bang.”* Bij dit zinnetje schrikt mijn hart op.

Het is nacht, ik ben uitgeput. Ik wil niet lezen of bidden, maar ik vraag aan de Heer om te spreken langs mijn dromen. Ik vraag hem nog: “Waar ben ik zo bang voor? Waarom verberg ik me? Waar is mijn schuilplaats? Toon het mij.”

Tot mijn verbazing herinner ik me de volgende morgen zeer precies wat ik gedroomd heb. Ik was op reis met een heel grote bus en ik zei tegen iemand: “Heb je die bus gezien, dat is een baarmoeder.”

Ik herinnerde me de vraag die ik aan de Heer gesteld had om mij te tonen waar mijn schuilplaats was, en ik begreep dat hij op mijn vraag had geantwoord. Ik had er niet het minste idee van wat de redenen konden zijn waarom ik met een bus op de vlucht was.

Mijn moeder was zwanger van mij toen ze nog heel erg jong was en ze heeft mij niet gewild tijdens haar zwangerschap. In de zesde maand is ze bovendien in een gracht gevallen toen mijn vader haar achternazat en bedreigde met een groot kapmes, want hij wilde helemaal niet dat ik

geboren werd.

Toen ik twee jaar was heeft mijn moeder me afgestaan aan een andere familie en ze hoopte dat ik daar een goede opvoeding zou krijgen.

Maar toen ik vier jaar was ging dat koppel uit elkaar. Ik ben toen bij een van hun dochters gaan wonen die pas gehuwd was.

Ik ben vier jaar lang het enige kind geweest in dat jonge gezin. En ondanks mijn kwetsuren als verlaten kind begon ik me goed te voelen, want er was eindelijk iemand die me beminde. Tot op een dag de kleine Luis geboren werd, de koning van de familie, de zoon die men zozeer verwachtte, de eerste jongen, het eerste kleinkind en het eerste neefje. Alles was zorgvuldig in gereedheid gebracht om hem te verwelkomen, ook zijn naam en zelfs de dag waarop hij gedoopt zou worden. Aldus geraakte ik alweer mijn familie kwijt, want vanaf toen ging al hun genegenheid en aandacht naar hun eigen kind.

Twee jaar later kwam er een prinsesje bij, Maria Isabel, en alles verliep als voor het eerste kind: alles werd opnieuw in gereedheid gebracht. Ik was gekrenkt in mijn trotse hartje en ik ben dan maar gaan moedertje spelen over die twee kinderen: dat was voor mij het enige middel om duidelijk te maken dat ik er ook nog was.

Ik herinner het me heel goed hoe eenzaam en wantrouwig ik was als kind: al de vernederingen die ik moest ondergaan van andere meisjes in de klas omdat ik hun afgedragen kleren aanhad. Het werd ook hardop gezegd en iedereen wist dus dat ik al wat ik had gekregen had.

Al die gebeurtenissen herinnerden mij er voortdurend aan dat ik een verlaten en verstoten kind was, al van in de moederschoot. Het had mij allemaal kunnen ten gronde richten, maar de Heer liet me nu ontdekken waar de wortel zat: ik was een kind van de zonde. Het is precies daarom dat ik nee gezegd heb tegen mannen, nee tegen het huwelijk, nee tegen een gezin, een onherroepelijk nee tegen de hele wereld, en dat al van in de moederschoot. Dat heeft er mij onbewust toe gebracht om mijn schuilplaats te zoeken in een bus. Ik wilde op reis zijn, altijd maar onderweg zijn. En overal waar ik kwam, was ik op zoek naar een familie.

Eigenlijk zocht ik wat er in Gods Woord staat: recht en rechtvaardigheid, liefde, goedheid en erbarmen en onverbreekelijke trouw.

Ik had dat alles nooit ervaren, want ik kende het gevoel niet om bij iemand te horen, ik hoorde bij niemand en eigenlijk wilde ik ook niet. Deze keuze voor de dood heb ik gemaakt omdat mijn vader niet wilde geloven dat ik zijn dochter was, en daarom wilde hij niet dat ik geboren werd.

Mijn moeder stond mij dus af aan de familie waarover ik vertelde, en ze is me nooit meer komen opzoeken. Daarom heb ik mijn toevlucht gezocht in een bus, aldus kon ik ontsnappen aan mijn angst om gedood te worden. En vandaar al 32 jaar dat ik op de vlucht ben.

Toen ik probeerde dieper in te gaan op mijn relatie met Jezus als de Zoon van God, was ik helemaal ontredderd toen ik de waarheid zag. De Heer liet me die zien doorheen een fragment uit de Handelingen: *“Saul, Saul,...Sara, Sara,... Waarom vervolgt ge Mij? Ge treft uzelf hard door tegen te stridden... Ik ben Jezus die gij vervolgt...”* (Hand. 26,12-18)

- Heer, waarom vervolgt u?

- “Gij vervolgt mij opdat er u recht zou geschieden.”

- Maar ik zit u ook achterna en gij laat u door mij niet inhalen!

Waarom zou ik mij door u niet laten inhalen?

-“ Omdat ge bang zijt dat Ik u ga doden!”...

Ik ben net niet flauw gevallen. Al wat ik op dat ogenblik voelde in mijn hart was een groot vuur, ik kan het met geen woorden beschrijven. Ik zou nooit vermoed hebben dat Jezus in mijn onderbewuste voor mij een moordenaar was! Wat een afschuwelijke waarheid! Nu begrijp ik waarom mijn relatie met hem zo flauw was, ik zou zelfs zeggen ronduit slecht, ik zie het nu

allemaal zoveel klaarder.

Het kost me desondanks heel veel moeite om in het licht van Christus te zien dat ik al 32 jaar het gewicht van de zonde van mijn ouders op mijn schouders draag. En wat nog erger is: ik ben al de hele tijd op de vlucht en ik heb mezelf willen redden, ik heb mijn eigen redder willen zijn. Nu begrijp ik waarom ik hoogmoedig ben, waarom ik agressief ben en onafhankelijk, en hoezeer ik mezelf gemarginaliseerd heb. Ik heb heel dat afweersysteem opgebouwd om niet gedood te worden.

In mijn onderbewustzijn heb ik me daar voortdurend aan verwacht: dat ik gedood ging worden. Ik zie nu duidelijk waarom ik zo'n moeite had met de menselijkheid van Jezus: ik projecteerde op hem de menselijkheid van mijn vader, die mij wilde doden.

Ik vraag vergiffenis aan de Heer voor mijn hoogmoed, omdat ik mijn eigen redder heb willen zijn. Ik vraag vergiffenis voor mijn onafhankelijkheid. Ik neem Jezus aan als mijn Heer en de Redder van mijn leven. Ik weet dat hij me de genade zal geven die ik nodig heb om in mij het beeld van de mens, van het gezin en van de wereld te herstellen. Daarom wil ik getuigen dat hij de enige ware God is, een God die lééft!”

Een indringster

“Ik ben 47 jaar, ik ben 24 jaar gehuwd en ben moeder van twee dochters.

Zeven jaar geleden heb ik God leren kennen, daarvoor leefde ik als een echte heiden. Ik ben gehuwd voor de Kerk en heb mijn kinderen laten dopen, omdat iedereen dat deed, het hoorde tot de geplogenheden.

Vanaf het ogenblik dat ik Jezus wilde leren kennen en zijn stem gehoord heb, is alles heel vlug gegaan. Het Woord heeft mij onvoorstelbaar diep geraakt. Ik heb een bijbel gekregen van mijn bisschop, maar ik wist niet wat ik ermee aan moest, want ik begreep er niets van. Ik ben dan eens uitgenodigd op een bijbelwerkgroep, en toen ik daar een tijdschriftje van kreeg, bleek dat er in onze parochie ook een gebedsgroep was. Ik ben er dezelfde dag nog heen gegaan, al begreep ik ook daar niets van, maar een kracht stuwde mij om te blijven gaan. Gedurende drie jaar ben ik er elke week naartoe gegaan: ik luisterde wat er gebeurde en ik weende. Ik heb er erg veel geleerd, maar ben ook vaak in de war geraakt. Ik voelde dat de wereld hier op zijn kop stond, maar ik begreep het niet.

Geleidelijk aan heeft de Heer zich aan mij geopenbaard en mij de weg getoond die ik moest gaan om hem te volgen. En toch voelde ik dat er diep in mij ergens iets niet klopte. Ik ging al twee jaar elke dag naar de mis, maar ik kwam nooit tot persoonlijk gebed, soms kon ik wel bidden als het gezamenlijk was.

Op een dag vroeg men of ik in de gebedsgroep mee in het onderscheidingsteam wou komen. Men sprak er dikwijls over het persoonlijk gebed. Toen begon ik in te zien dat wat ik bidden noemde helemaal niet was wat de Heer van me wilde.

Als ik probeerde te bidden, voelde ik me niet op mijn gemak, ik wist niet wat ik tegen de Heer moest zeggen. Mijn lofgebed was geforceerd. Thuis als ik alleen was, probeerde ik wel te bidden als ik tijd had, maar als ik dat deed, begon ik al vlug weg te dromen en uiteindelijk zat ik vol schuldgevoelens.

Ik dacht toen dat het goed zou zijn om mijn huis te laten wijden. Dat is toen gebeurd, maar er veranderde niets. Ik ben dan maar heel dikwijls gaan praten met monniken, met priesters, maar al wat ze me over het gebed vertelden, bracht me nog meer in de war.

Ik zag, ik voelde Gods barmhartigheid, maar ik beseftte ook dat ze in mijn ogen toch niet belangrijk genoeg was, ik ervaarde zijn liefde niet. Mijn innerlijke onrust groeide aan, zodanig

dat ik me zelfs negatief ging gedragen. Ik deed mijn uiterste best om God te behagen, dan zou hij toch naar me moeten luisteren en me liefdevol moeten aankijken. Zo dacht ik toch.

Uiteindelijk leed ik aan een diepe geestelijke vermoeidheid. Er was iets in me dat ik niet onder controle kreeg en tegelijkertijd had ik God zo nodig.

Ik was al verschillende retraites gaan volgen in de hoop daar een oplossing te vinden voor mijn probleem, maar de Heer had me nog niet getoond waar de schoen wrong. Tot ik op een keer een ignatiaanse retraite ging volgen met persoonlijke begeleiding.

In de loop van die retraite heb ik de Heer gesmeekt om me te genezen, ook al zou het me flink wat pijn kosten. Ik vermoedde dat ik me door een innerlijke verwonding ergens afsloot voor zijn liefde. Maar in zijn barmhartigheid heeft hij me al die kwetsuren getoond, die ik had opgelopen door gebrek aan liefde, en toen ik me daarover schuldig begon te voelen, heeft hij me in het diepste van mezelf laten kijken. Toen ben ik echt heel erg opstandig geworden naar hem toe en ik heb hem gevraagd: “Heer, maar waarom ben ik kwaad op u? Van waar die weigering in mij om me door u te laten beminnen?” Het antwoord kwam langs een woord van kennis: *“Indringster”*.

Ik heb de Heer dan gevraagd: “Welk mechanisme heb ik dan ontwikkeld om me te beschermen tegen uw liefde?” Het antwoord was: *“Traagheid”*

Mijn moeder was zwanger van mij voor mijn ouders huwden. Ik heb me vanaf het eerste ogenblik gevoeld als een indringster tussen hen, vooral naar God toe. Ik heb me verzet tegen mijn eigen ontvangenis want ze was de vrucht van een onverantwoorde passie. Ik ben er per toeval gekomen, en ik wilde er niet zijn want ik voelde me geminacht. Daardoor kon ik me niet openstellen voor Gods liefde en ook mezelf niet accepteren: ik voelde me schuldig omdat ik er was, ik vroeg vergiffenis om mijn bestaan.

Die plotse diepe ontdekking is het pijnlijkste moment geweest van mijn leven. God was daar verantwoordelijk voor en ik wilde hem woedend te lijf gaan. Ik ben nooit zo woedend geweest en ik gaf hem van alles de schuld: “Als gij zo wijs zijt, als gij weet dat dat zo’n zware gevolgen heeft die me van u verwijderd houden, waarom hebt ge me dan laten geboren worden in die omstandigheden? God, ik begrijp u niet!”

Heel die dag ben ik in de kapel geweest, voor het H. Sacrament, mijn hart vol bitterheid en woede. ‘s Anderendaags ging het beter, ook al was die woede nog niet helemaal geluwd. De begeleidster liet me psalm 139 lezen. Ik ben niet tot het einde geraakt, de woorden gingen me door merg en been.

De begeleidster stelde voor om het sacrament van verzoening en de ziekenzalving te ontvangen, wat ik gedaan heb. Vanaf dat ogenblik heb ik een diepe vrede en een groeiende vreugde ervaren. En uiteindelijk voelde ik me echt herboren.

Ik weet niet hoeveel keren ik sindsdien psalm 139 gelezen heb. En ik besepte hoezeer God me beminde, en ik voelde me zelfs bemind door hem van in der eeuwigheid.

Het was geweldig om te mogen ontdekken hoe de Heer zich aan mij geopenbaard heeft door me duidelijk te maken dat hij altijd aan mijn zijde heeft gestaan, dat ik nooit een moment zonder hem geweest ben. Hij heeft me altijd bij de hand gehad, want ik behoor hem toe.

Hoofdstuk 8

Homoseksualiteit

“Zozeer heeft God de wereld liefgehad, dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren zal gaan, maar eeuwig leven zal hebben. Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden om de wereld te oordelen, maar om de wereld te redden.” (Joh. 3,16-17)

In dit hoofdstuk worden de gevallen van homoseksualiteit bestudeerd die hun oorsprong vinden in een verwonding in de moederschoot. Wij beweren niet dat alle gevallen van homoseksualiteit op dezelfde manier kunnen verklaard worden. De bevindingen die hier volgen over dit complexe onderwerp zijn ook absoluut niet volledig.

Wij weten dat we uniek zijn en dat er vele oorzaken zijn van homoseksualiteit. Er zijn zo vele mannen en vrouwen die lijden aan dit soort ambivalentie in verband met hun seksualiteit, veel meer dan we zouden denken. Zoveel verborgen strijd! Zoveel pijnlijke splinters in heel hun wezen!

Tijdens de beoefening van onze bediening, zijn we getuige geweest van de genezing van verschillende mensen die, nadat ze aldus de wortel van hun homoseksualiteit ontdekten, besloten om de weg van hun genezing te aanvaarden. Maar zonder de hulp van de genade helpt het niet om een besluit te nemen. Het is geen kwestie van wilskracht! Je kan niet verlost worden van een binding of van een zondige toestand door een wilsdaad. Je moet je vastklampen aan Gods genade zoals een drenkeling zich vastklampt aan een reddingsplank.

We moeten ook een onderscheid maken tussen mensen die van hun zwakheid willen bevrijd worden, en zij die niet de moed hebben om afstand te doen van het onmiddellijk plezier van hun eventuele relaties. Dat is ook het geval met mensen die zo diep in hun homoseksualiteit vergroeid zijn, dat ze noch de kracht noch de moed hebben om hun leven helemaal om te gooien.

We richten ons in dit hoofdstuk in het bijzonder tot allen -mannen en vrouwen- die gebukt gaan onder hun seksueel onvermogen, zij die de indruk hebben dat zij homoseksueel in aanleg zijn, die in angst leven omdat ze zo zijn of al enkele malen gezwicht zijn voor de verleiding. Wij herhalen hun met klem wat de engel zei tegen Maria: *“Voor God is niets onmogelijk.”*

Het is belangrijk om de wortel op te sporen van die afwijkende seksualiteit of van de onmogelijkheid om de seksualiteit te beleven zoals God ze bedoeld heeft.

We hebben mensen gehoord die op het ogenblik dat ze zich wilden engageren in een huwelijk met de dramatische vraag geconfronteerd werden of ze wel in staat zouden zijn om hun seksualiteit te beleven. Vanuit deze vraag begonnen ze zich vaak af te vragen of ze geen homoseksueel waren.

Dat was het geval bij een jonge man van 25 jaar die verloofd was met een mooie jonge vrouw. Opeens begon hij zo sterk aan zichzelf te twijfelen dat hij in een diepe angst terechtkwam. In zijn verscheurdheid van dat ogenblik maakte hij voor zichzelf uit dat hij in zichzelf een zekere ambiguïteit gewaarwerd en dat het beter zou zijn zichzelf als homoseksueel te erkennen.

Waar lag bij hem de oorzaak? Toen hij 7 jaar was, werd hij gehypnotiseerd door een professor die hem verplicht had zichzelf te bevredigen. Dit gebeuren was niet alleen diep in zijn onderbewustzijn gegrift, maar had ook de scheefgroei van zijn seksuele ontwikkeling veroorzaakt. Toen hij tot die ontdekking kwam, kon hij met Gods genade het evenwicht in zichzelf herstellen en een weg gaan van genezing door vergeving te schenken aan die professor.

De zwaarste strijd voor iemand die aan dit soort verwarring lijdt, is zichzelf als man of als vrouw te erkennen en te aanvaarden. Tijdens heel deze vaak heftige worsteling met zichzelf zal de Heer alle hindernissen tonen, die die man of vrouw beletten om zichzelf volledig te aanvaarden als man of als vrouw. Alle affectieve belasting, bitterheid, verkeerde beelden van de man of van de vrouw, van het huwelijk, het gezin, en van een kind, komen dan soms op een erg explosieve manier naar boven. Die nieuwe inzichten zullen hen die aan deze ambivalentie lijden, confronteren met de diepe afkeer van hun eigen geslacht. Ze zullen dan ook inzien waarom ze zich totnogtoe probeerden te beveiligen in hun dubbelslachtigheid, die de bron is van hun frustratie en onvruchtbaarheid.

Ieder heeft zijn persoonlijke geschiedenis en daarin moet hij de zieke wortel ontdekken, die hem belet om de rol te spelen die de maatschappij van hem verwacht.

De meest voorkomende vorm van homoseksualiteit wordt veroorzaakt door de ziekelijke wens van de aanstaande ouders om een kind te krijgen van een bepaald geslacht. Jammer genoeg beantwoordde het kind bij de geboorte niet aan die wens van zijn ouders.

Zo zijn er bijvoorbeeld moeders die vurig verlangen naar een meisje nadat ze al het leven hebben geschonken aan vier jongens. Zij gaan zelfs zo ver dat ze roze linnen kiezen omdat ze een meisje verwachten. Zij geven dat kind al een meisjesnaam en spreken ermee terwijl zij op hun schoot drukken. Ze ontwikkelen een tedere dialoog met dat kleine wezentje dat in hen groeit en programmeren het. Maar welke grote ontgoocheling als er op het ogenblik van de geboorte een jongen komt: een klein wezentje dat hevig verlangt om te ademen en om geaccepteerd te worden als wie hij is. Maar noch de vader, noch de moeder blijken daar op voorbereid: ze schenken hem zelfs geen aandacht! Dan voelt het kind zich verlaten en neemt heel de ontgoocheling die met zijn komst te maken heeft diep in zich op. Als hij groter wordt, zal hij aan het verlangen van zijn ouders willen beantwoorden. Heel vaak blijft de houding van de ouders dubbelzinnig: ze zullen hem bijvoorbeeld meisjeskleren aantrekken of typisch vrouwelijke karweitjes laten opknappen. Als het een meisje is in het omgekeerde geval, zal zij zich gedragen als een mislukte jongen, niet alleen in de manier waarop ze zich kleedt, maar ook door typisch mannelijke sporten en andere activiteiten te beoefenen die beter bij mannen passen.

De reacties van andere familieleden zullen deze arme geprogrammeerde kinderen evenmin helpen. Ze schamen zich vaak over hen en zouden willen dat ze er niet waren, eerder dan hun seksuele dubbelslachtigheid te aanvaarden. Hoeveel ouders liggen nochtans niet aan de basis van dit probleem, omdat ze het geslacht van het kind al geprogrammeerd hebben in de moederschoot. Sommigen zijn homoseksueel geworden als gevolg van de seksuele relaties die de moeder nog had enkele weken tot kort voor de geboorte. Het kind aanvaardt deze agressie niet. Met een geluidloze schreeuw zegt het: "Ik ben hier!" Maar de passie luistert niet naar deze stille schreeuw, ze toont geen respect voor de aanwezigheid van het kind in de moederschoot, ze is enkel uit op seksuele bevrediging. Dan maakt het kind een keuze voor de dood. Het wordt geboren met een heftige verbittering tegenover de vader, terwijl het eigenlijk een immense behoefte heeft aan zijn tederheid. In zijn onderbewuste is het niet in staat om vergeving te schenken, en het voelt zich verscheurd van binnen. In zijn zoektocht naar zijn vader krijgt hij de neiging om mannen op te zoeken. Ondertussen evolueert zijn eigen seksualiteit steeds meer gestoord, en hij ontwikkelt ongezonde neigingen.

Sommige vrouwen zijn ongelukkig in hun huwelijk: ze concentreren dan al hun aandacht en liefde op het kind dat ze verwachten. "Als het maar geen jongen is, dan zal hij als man geen enkele vrouw zo kunnen doen lijden!"

Als het zo sterk beïnvloed wordt door deze heftige verlangens van de moeder, dan wordt het kind dat ze verwacht sterk geconditioneerd door vrouwelijke trekken en houdingen vanaf de

moederschoot.

De bezitsdrang die een moeder uitoefent op haar kind vanaf de ontvangenis, in het bijzonder alles wat zij doet om de man te verdringen, alles wat aan het vaderschap en aan de rechten van de man raakt, wordt door het kind ervaren als een programmering. Na de geboorte kan hij slechts op één manier overleven: door zich te identificeren met zijn moeder.

Aldus wordt in hem een gezond vaderbeeld vernield, en zal hij dus geneigd zijn om infantiel te blijven en homoseksueel te worden.

Erfelijkheid speelt ook een rol. Als er in het voorgeslacht homoseksuelen zijn, ofwel als de moeder of de vader een seksuele ambivalentie vertonen, zullen de kinderen vatbaar zijn voor homoseksuele neigingen.

Sommige kinderen draaien zich om in de moederschoot als gevolg van ervaringen die zij aanvoelen als een pijnlijke agressie tegen hun bestaan. Soms worden ze dan in die houding opnieuw genegeerd door de seksuele relatie van hun ouders. Niet alleen lopen ze aldus het risico om homoseksueel te worden, maar ze kunnen ook daadwerkelijk gebukt gaan onder het vermoeden van hun sluimerende homoseksualiteit.

Maar het is bewonderenswaardig hoe de Heer herstelt en deze psychische verwondingen geneest als hij ingrijpt. Als hij in het Evangelie zegt: “Sta op!”, zegt hij dat ook nu tegen de vele wanhopigen die zich al zo lang in een doodlopende straat bevinden. Als ze de genezende kracht van Jezus ondervinden, zullen ze ook hun waardigheid als schepsel en hun ware identiteit terugvinden.

Volgend getuigenis toont dit duidelijk:

“Ik schrijf deze brief van ganser harte om te getuigen dat God zijn kinderen bemint. Als een jonge man of vrouw ooit zo’n zware strijd zou moeten doormaken als ikzelf, dan moeten ze weten dat voor God alles mogelijk is, als wij hem toelaten om in ons te handelen.

Ik ben geboren in een gezin met dertien kinderen. Mijn moeder had altijd veel problemen tijdens elk van haar zwangerschappen, zodat ze niet in staat was om mij op het ogenblik van de conceptie met liefde te ontvangen. Maar mijn kindertijd is gelukkig verlopen. Ik ben opgevoed in onschuld, zonder dat iemand me had voorgelicht. Aldus deed ik in mijn onschuld toen ik acht was, een ervaring op die mij sterk verwond heeft. Een kind uit de buurt deed mij mijn seksualiteit ontdekken, een ervaring die mijn leven heeft getekend.

In mijn hart beschuldigde ik God van wat zich had voorgedaan en ik twijfelde of ik nog in de hemel kwam. Ik beschuldigde mijn vader in alle stilte omdat hij me niet had voorgelicht en mij niet gewaarschuwd had voor de gevaren die een kind kan lopen.

Mijn adolescentie verliep moeilijk, want ik besepte dat ik door jongens aangetrokken werd. Als ik masturbeerde, dacht ik altijd terug aan het onschuldig kind dat ik vroeger was geweest. Zo werd ik volwassen met een misgroeide seksualiteitsbeleving. Ik leefde in angst, in onzekerheid en leed onder mijn minderwaardigheidsgevoelens. Mijn broers wezen me af zonder dat ze zich er bewust van waren, en ik had bovendien geen enkele aanleg voor sport. Ik had schrik om vrienden te maken uit angst dat ze mijn probleem zouden ontdekken.

Mijn moeder gaf me niet altijd wat mijn kinderhart verlangde, want ik had zoveel broers. Daarom begon ik in huis een handje toe te steken om haar liefde te kopen en haar aandacht te trekken. Ik deed van die typisch vrouwelijke dingen in het huishouden zoals de was, schoonmaken, maaltijden klaarmaken enz. Ondertussen nam de angst voor energieke vrouwen toe, maar van erg vrouwelijke vrouwen hield ik wél. Nochtans maakten ook zij me bang, want ik voelde me erg minderwaardig en wist niet hoe ik hen moest benaderen.

Ik had het gevoel dat ik een homo was. Ik kon niet horen praten over dit onderwerp zonder

helemaal in de war te geraten. Ik had dan de indruk dat ze me beschuldigden en dat mijn geaardheid ontdekt was. Ik had nog nooit de gelegenheid gehad om tot daden over te gaan, maar er lag een zwaar gewicht op mijn hart. Op een dag ben ik gezwicht voor de bekoring en had ik omgang met een jongen. Onze relatie duurde ongeveer anderhalf jaar. Ik wist dat de Heer mij uit deze misstap zou komen redden, maar ik geloofde niet dat hij me definitief zou kunnen genezen. Ik heb toen met Gods genade het besluit genomen om een ignatiaanse retraite te volgen. Tijdens die retraite toonde de Heer mij de oorzaak van mijn afwijkende seksuele geaardheid.

Ik realiseerde me dat ik de plaats van mijn moeder had ingenomen. Maar hoe en waar?

Ik begreep dat ik ontvangen werd op een ogenblik dat ze niet openstond voor een nieuwe zwangerschap. Ik voelde dat ik door haar niet aanvaard of bemind werd en dat ik dus in de moederschoot al de keuze voor de dood gemaakt had.

Mijn geboorte verliep moeilijk, want ik wilde niet geboren worden. Heel mijn leven bleef verbonden met het hare, want ik had nooit de navelstreng doorgesneden.

Toen de priester mij het sacrament van de verzoening en van de ziekenzalving gaf, bad hij over elke maand van de zwangerschap. Toen hij aan het moment van mijn geboorte kwam, sneed hij in gebed de band door die mij aan mijn moeder kluisterde. Ik heb toen de grootste bevrijding van mijn leven ervaren!

Gedurende 36 jaar had ik in zekere zin het beeld van mijn moeder in mij gedragen. Ik had mij als het ware met haar vereenzelvigd. Vandaag voel ik mij echt een man, en mijn houding naar vrouwen toe is geleidelijk aan veranderd. De Heer bevestigt mij als man. Hij is in mij het beeld van de man, dat door de zonde was beschadigd, helemaal komen herstellen.

Deze afwijzing door mijn moeder tijdens de zwangerschap, heeft in mij ook het beeld van God misvormd. In mijn ogen overlaadde hij mij eerst met vertroosting, maar trok haar dan onmiddellijk terug en beproefde me dan met tweestrijd, met geestelijke troosteloosheid en met innerlijke verlatenheid. Ik had het moeilijk om een geschenk van mijn vader van harte taan te nemen. Zo voelde ik me ook tegenover God. In mijn eigen ogen was ik onwaardig en alleen maar schuldig, ik verdiende geen liefde, ik verdiende niets. Heiligheid was voorbehouden voor enkele uitverkorenen, ofwel verkreeg men haar door veel beproevingen. Volgens mij schepte God er behagen in zijn kinderen te zien lijden.

Ik wilde dus de liefde van mijn moeder kopen en haar aandacht trekken. Het enige middel om dat te doen, waren karweitjes, waarin ik het risico liep mijzelf uit te putten.

God toonde me dat Hij me liefhad als een zoon, dat ik niets hoefde te betalen omdat Christus alles al op zich genomen had. Eén ding volstond: mij door hem laten beminnen en zijn vaderliefde aannemen.

Vandaag zie ik duidelijk dat wijzelf onze grootste vijand zijn als we onszelf niet aanvaarden zoals we zijn, als we onszelf niet beminnen en ons niet laten beminnen: dat leidt allemaal tot zelfvernietiging. De wonderlijkste ervaring van mijn leven, is dat ik God niet meer hoef te vrezen en dat ik geen angst meer moet hebben voor wat hij van me wil. Want hij wil het geluk voor al zijn kinderen en al wat daartoe bijdraagt.”

Hoofdstuk 9

Pogingen of verlangen naar abortus

*“Waarom in de schoot niet gestorven?
Niet gestikt bij mijn geboorte?” (Job 3,11)*

Bij de ontvangenis is het embryo minuscuul klein. De vierde dag heeft het al 16 cellen, maar na vijftien dagen zijn alle menselijke karakteristieken al aanwezig.

Het kind is een gast in de schoot van zijn moeder, een gast die recht heeft op eerbied en liefde.

Het gebeurt nochtans dat vrouwen een abortus overwegen, omdat ze een geboorte willen voorkomen omwille van hun moeilijke levensomstandigheden, omdat de zwangerschap niet gewenst is of uit schrik voor de sociale veroordelingen.

Vanaf het ogenblik dat zaad- en eikel versmelten, ontstaat het leven. We moeten het als geschenk van God verwelkomen, als een uitnodiging om te mogen meewerken aan zijn schepping en aan de waardigheid om leven door te geven.

In dit hoofdstuk gaan we dieper in op de gevolgen van pogingen tot abortus. Maar lezen we eerst het getuigenis van een volwassen vrouw die op jonge leeftijd door haar vader verplicht werd om zich te laten aborteren:

“Ik had al verscheidene keren een genezingsretraite gevolgd, maar ik ben nog nooit zo diep geraakt geweest als die bepaalde morgen op een retraite. Nu begrijp ik dat de Heer pas iets geneest als we er rijp voor zijn, vooral als het gaat om een kwetsuur die ons diepste wezen raakt. Mijn moeder stierf toen ik 13 jaar was, ik heb vanaf toen de zorg voor twee kinderen van 4 en 5 jaar op mij moeten nemen. Mijn vader was heel streng. Ik heb toen kennis gemaakt met een man die meer dan 10 jaar ouder was dan ik. Hij sprak over trouwen en vroeg mij ten huwelijk aan mijn vader. Die stemde toe met tegenzin, want hij had andere plannen voor mij.

Op de dag die voor het huwelijk voorzien was, bracht hij me ‘s morgens met de twee andere kinderen naar een tante waar we een tijdje gebleven zijn. Ik was zwanger want die man had me verleid. Mijn vader liet er enkele maanden overheen gaan, voordat hij zei dat het beter voor me zou zijn om het kind te aborteren. Hij kende iemand die dat kon doen. Ik was veel te jong zei hij, en dat zou beter zijn. Ik heb gedaan wat hij vroeg om hem te gehoorzamen en omdat ik schrik had van hem. Jaren gingen voorbij, maar ik kon die trieste geschiedenis niet uit mijn hoofd zetten. Ik dacht echter niet dat ik gezondigd had, omdat ik had toegestemd uit gehoorzaamheid.

Ondertussen ben ik gehuwd en ik heb een dochter. Maar ik moet voortdurend denken aan dat andere kind, dat naar ze gezegd hebben ook een meisje was. Ik denk altijd: “Vandaag zou ze zo oud geweest zijn.”

Toen tijdens het onderricht op die retraite, abortus ter sprake kwam, heb ik in mijn maag een soort uitbarsting gevoeld, als een stop die van een fles ploft. Ik dacht terug aan die abortus, en ik heb toen hevige maagpijn gekregen. Dat heeft drie dagen geduurd, waarin ik heel die trieste geschiedenis opnieuw beleefd heb, hoewel het al lang geleden was. Ik dacht toen dat het toch goed zou zijn om het te biechten. Dat had ik immers nooit gedaan, hoewel ik elke dag naar de mis en te communie ging. Mijn maag was helemaal verkrampd. Ik wilde biechten bij een blinde priester, opdat hij niet zou zien hoe erg ik me schaamde. Nadat hij me de absolutie gaf, is er een enorm gewicht van me afgevallen en de maagpijn verdween. Ik begreep dat dat de vrede was die alle begrip te boven gaat.”

Kinderen die toch geboren worden, na mislukte pogingen tot abortus, zullen lijden onder een sterke emotionele instabiliteit. Of het nu gebeurde door injecties of slagen, door bepaalde middelen te slikken of te sterke fysieke inspanningen, het resultaat blijft hetzelfde. Heel vaak zijn ze erg schuchter en gemakkelijk te manipuleren. Sommigen zijn prikkelbaar, verbitterd en in zichzelf gekeerd. Zij rekenen alleen op zichzelf en zijn vaak het slachtoffer van herhaalde depressies omdat ze de wereld ervaren als één tegen allen. Ze zijn onophoudelijk op zoek naar liefde en vriendschap.

Ze hebben vaak een moeilijke relatie met hun moeder, want ze weten onbewust dat die hen heeft willen elimineren. Precies daarom kunnen ze zich niet voor haar openstellen en zelfs niet een klein beetje tederheid voelen voor de vrouw in wie ze eerder een vijand zien dan een moeder.

Mensen wiens leven in de moederschoot aldus bedreigd werd, voelen zich voortdurend in gevaar. Ze zijn altijd onrustig, omdat ze schrik hebben dat ze gaan worden aangevallen. Heel vaak hebben ze een zenuwtrek, en lijden ze aan depressie of anorexia. Ze zijn erg wantrouwig en leggen moeilijk contacten met anderen. Als ze worden tegengesproken of bekritiseerd, zijn ze vaak heel opvliegend.

Bij sommigen leidt het zelfs tot schizofrenie, vooral als er herhaalde pogingen zijn geweest met tussenpozen van meerdere weken, die de foetus allemaal overleefd heeft.

Getuigenis van Noémie

Nadat ik tijdens een retraite in Padre Hurtado, een onderricht had gegeven over de genezingen in de moederschoot, kwam een jonge vrouw me opzoeken. Ze was helemaal ontdaan en erg gespannen. Ze had een bijbel in haar handen en deed hem open op de bladzijde waar een kleurenfoto staat van een foetus.

Ik begreep dat de Heer een pijnlijke gebeurtenis van haar verblijf in de moederschoot had aangeraakt. Ik heb toen over haar gebeden. Na de retraite heeft ze me volgende brief geschreven:

“Tijdens een onderricht over de genezing van verwondingen in de moederschoot, werd ik mij plots bewust van Gods barmhartige liefde voor mij persoonlijk. Ik was erg verrast toen ik hoorde welke tekens de Heer gebruikt, om ons te helpen ons te verzoenen met onze persoonlijke levensgeschiedenis. Ze zei dat dat bijvoorbeeld een tekst kon zijn die ons telkens te binnen schiet als we in gebed zijn. Bij mij ging het niet om een tekst maar om die kleurenfoto die in die grote Zuid-Amerikaanse bijbels staat: een foto van een foetus.

Voor ik naar de retraite kwam, had een zus me gezegd dat ik een volhardingsgebed moest maken. Ik was daar al anderhalve maand mee bezig voor ik vertrokken ben. In die tijd, als ik mijn bijbel opensloeg om een tekst te vinden, kwam ik dikwijls op de plaats van die foto terecht, zodanig dat ik dacht dat er aan dat blad iets mankeerde. Ik heb gekeken, maar er was niks mis mee.

Pas op de retraite zelf begreep ik dus, dat de Heer mij daarmee een teken gaf dat hij mij wilde genezen van iets in de moederschoot.

Er waren ook vele getuigenissen en één daarvan heeft me diep geraakt. Ik begon helemaal te trillen, en voelde me beklemd, ik was zelfs verlamd door de diepe angst die me overviel.

Ik ben na dat onderricht en die getuigenis onmiddellijk naar de kamer van de begeleidster gegaan. Ik ging binnen zonder kloppen, terwijl ze nog met iemand in gesprek was, zodanig was ik over

mijn toeren! Ze vroeg die persoon om buiten te gaan en toen toonde ik haar de foto. Ze zei dat ik terug in de schoot van mijn moeder was, en stelde voor om aan de Heer de genade te vragen om haar alles te vergeven wat ik als agressie heb gevoeld tijdens haar zwangerschap. Ze bad het gebed van de negen maanden over me en zei: “Gebruik deze retraite om aan de Heer te vragen of hij in uw hart een volkomen vergeving wil leggen voor uw moeder. Ga naar de kapel en laat de Heer begaan.”

Ik ben toen gaan bidden en heb aan de Heer gevraagd om me te genezen vanaf het ogenblik van mijn ontvangenis. Ik heb gevoeld met welke heftigheid mijn moeder zich van me wilde ontdoen, ze wilde me doden. De aanwezigheid van de Heer was toen zó troostend, zijn vrede vervulde me volkomen.

Diezelfde dag, toen ik van de trap kwam om naar de refter te gaan, zag ik in de gang van het bezinningshuis tot mijn verbazing mijn vader, mijn moeder en mijn zus. Die zei nogal humoristisch: “Stel je voor zeg: mevrouw hier wil niet doodgaan! We snappen niet wat er aan de hand is, we stonden op het punt om naar de kliniek te rijden, omdat ze al een hele tijd aan het overgeven was. We dachten dat ze een voedselvergiftiging had, maar zij schreeuwde: ‘Breng me a.u.b. direct naar Noémie, ik moet haar spreken!’

We zijn toen samen naar buiten gegaan om te delen wat ik die morgen had meegemaakt. Toen bekende mijn moeder dat ze zich in de eerste maand dat ze zwanger was van mij, wilde aborteren, omdat ze voortdurend zo misselijk was en liep over te geven, dat ze de wanhoop nabij was.

Dus, terwijl ik in gebed was en mijn moeder vergeving schonk, liet de Heer haar die eerste maand van de zwangerschap opnieuw beleven! Hij legde een diep berouw in haar hart en een heftig verlangen om vergiffenis te komen vragen.

De begeleidster was nog in de refter. Ik heb haar dadelijk op de hoogte gebracht van deze nieuwe wending in mijn verhaal. Ze kwam bij ons in de gang, zei tegen mijn moeder om me vergiffenis te vragen en tegen mij om haar die te schenken. We hebben mekaar omhelsd en in mekaars armen uitgehuild.”

Getuigenis van de moeder van Noémie

“In de maand februari was ik thuis. Mijn dochter Noémie was op retraite in Padre Hurtado. Op een morgen begon ik plots misselijk te worden en ik moest afschuwelijk veel overgeven. Ik werd er moe en wanhopig van. Op dat ogenblik schoot mij opeens te binnen dat ik ooit nog eens zoveel had overgegeven: in de eerste maand dat ik zwanger was van Noémie, en dat ik toen naar een vrouw ben gegaan om mij te laten aborteren. Ik was toen 17 jaar en het was mijn eerste zwangerschap. Die vrouw vroeg me hoeveel kinderen ik al had. Toen ik zei dat het de eerste keer was, stuurde ze me terug en zei dat ze nooit een abortus uitvoerde bij een eerste zwangerschap. De geboorte van Noémie is ook moeilijk verlopen, ze hebben toen een verlostang moeten gebruiken.

Toen de Heer me dit alles had getoond, ben ik in tranen uitgebarsten en toen heb ik aan mijn man gevraagd om mij tot bij Noémie te brengen op die retraite, om vergeving te vragen aan de Heer en aan mijn dochter, omdat ik haar geboorte heb willen voorkomen.”

Een injectie

“Ik dank de goddelijke barmhartigheid dat ze me het licht geschonken heeft om me duidelijk te laten zien hoe mooi het leven is, en dat God de Meester van dat leven is. Zijn plan voltrekt zich, ook als de innerlijke duisternis ons belet om dat te zien en als we uit onwetendheid ons leven verkeerdelijk naar de dood richten.

Ik wil de Heer loven en verheerlijken om het getuigenis van Javiera, mijn tweede dochter, die ik niet wilde laten geboren worden.

Vier maanden daarvoor was ik bevallen van een meisje, Minerva, en opeens bleek ik al terug zwanger te zijn. Ik dacht onmiddellijk: “ik wil niet opgezadeld zitten met twee kleine baby’s, al die luiers, de slapeloze nachten, ik heb nog geen huis enz.”

Ik heb abortus willen plegen. Mijn schoonzus nam me ergens mee naartoe om een injectie te vragen die de miskraam zou veroorzaken. Die had nochtans geen enkel resultaat. Ik heb toen een tweede poging ondernomen om de zwangerschap te beëindigen, want ik wilde dit kind absoluut niet. Maar de schoonmoeder van mijn schoonzus bracht me op andere gedachten. Zij sprak over God en verzekerde mij dat hij me zou helpen en dat mijn kind niets zou tekort komen. De Heer heeft zich van haar bediend om mijn geweten wakker te schudden. Ik heb de zwangerschap dus voortgezet en Javiera is geboren op 3 juli. Ze was een mooie stevige baby en ze kwam goed aan.

Sinds ik op weg ben met de Heer, ben ik langzaam aan beter beginnen begrijpen hoe sterk de negatieve macht is van ons egoïsme. Het verlamt de liefde die in ons is en brengt er ons toe dat we de diepste levenswaarden op hun kop gaan zetten. Javiera is getekend geweest door deze verwerping. Tijdens haar puberteit kreeg ze hoe langer hoe meer pijn in haar rechterbeen. Ik gaf er niet veel aandacht aan en zei dat het kwam omdat ze in de tocht had gestaan, omdat ze ‘s nachts had blootgelegen enz. Maar dat was niet de oorzaak. Als ze haar middelbaar beëindigde, klaagde ze al drie jaar over die pijn. Op een keer toen ze een hele week zoveel pijn had, zei ze dat het leek of men haar beenderen brak.

Op een nacht kwam ze in mijn kamer, ik lag in bed maar sliep niet. Ze weende erg en vroeg of ik bij haar wou komen, omdat de pijn onuitstaanbaar was.

Ik ben bij haar gaan liggen en stelde haar voor om aan de Heer en aan Maria te vragen om haar pijn te verlichten, omdat zij haar méér beminden dan ikzelf.

Ik ben toen beginnen bidden om achter de oorzaak van die pijn te mogen komen, en ik heb me toen dadelijk die injectie herinnerd die mij in de buik was toegediend om de zwangerschap te onderbreken. Het schokte me en ik heb dadelijk enorm veel berouw gekregen, ik vroeg de Heer om vergiffenis. Mijn hart liep vol liefde en ik heb mijn dochter heel teder tegen me aangedrukt. Langs Jezus en Maria bracht God een heel nieuwe band teweeg tussen moeder en dochter vanaf de moederschoot.

Toen ik op een zondag ziek was, kwam Javiera op mijn kamer. Ze keek in de spiegel en zei: “Weet je, sinds die nacht dat je over mij gebeden hebt, heb ik geen pijn meer gehad in mijn been!” Toen heb ik haar verteld over die injectie tijdens de zwangerschap. Ik heb er goed aan gedaan: het was echt het goeie moment.

Enige tijd verliep. Ik bleef trouw bidden voor mijn dochter. Op een nacht kwam ze weer in mijn kamer, ze hilde en was helemaal ontdaan. Ik voelde heel scherp al haar angst in mezelf. Ze had die avond bij burens naar een film op tееvee gekeken, en enkele geweldscenes hadden diepe indruk op haar gemaakt. Bovendien was haar grootmoeder niet lang daarvoor overleden in diezelfde kamer, en al die tekens versterkten de doodsangst die haar getekend had van in de moederschoot.

Ik ben toen met haar over God beginnen spreken. Ik zei dat hij rechtvaardig is en dat hij ons redt

uit ieder doodsgevaar. We hebben toen samen een Woord aan de Heer gevraagd en we kregen psalm 27: *“De Heer is mijn licht en mijn heil, wie zou ik dan vrezen? De Heer is mijn burcht en mijn behoud, voor wie zou ik bang zijn?”* Javiera las die psalm en weende. Ik dankte de Heer uit heel mijn hart voor het werk dat hij verrichtte in haar hart en in het mijne.

‘s Anderendaags tijdens de Eucharistie maakte de Heer mij duidelijk dat Javiera, terwijl ze naar die film keek, de angst had herbeleefd die ze had doorgemaakt in de moederschoot. Het heeft mijn hart nog meer geopend voor het wonderlijke leven met de Heer, die alles herstelt.

Javiera is godzijdank verzoend met het leven, en ook ik heb me verzoend met dit moederschap en met het beeld dat ik van mezelf had als moeder. Mijn dochter krijgt hoe langer hoe meer zelfvertrouwen, naarmate Jezus de verwondingen geneest, die ik haar door gebrek aan liefde heb toegebracht. De Heer heeft me ook bevrijd van de schuldgevoelens door me innerlijke vrede te schenken en me te helpen een echt christelijk gezinsleven te leiden.”

Getuigenis van Javiera

“Ik schrijf dit getuigenis op vraag van mijn moeder. Ik denk niet dat ik dat zou gedurfd hebben als ze het me niet gevraagd had, want ik ben nogal verlegen en ik ben nog niet erg vertrouwd met de wegen van de Heer.

Ik weet niet meer hoe lang het geleden is, ik weet nog alleen dat het een zaterdag was. Ik kwam van de burens en het was al laat. We hadden naar op film op tееvee gekeken en die geweldscenes hadden me diep geraakt. Ik ging naar bed maar kon de slaap niet vatten, er was zo’n sterke vrees en spanning in me. Dat gevoel werd steeds sterker en uiteindelijk werd ik helemaal overrompeld door een zo’n diepe onverwoordbare angst, dat ik ben opgestaan en aan mama ben gaan vragen om bij mij te komen.

Ze kwam bij me liggen, nam me heel liefdevol in haar armen en begon voor me te bidden. Na enkele ogenblikken vroeg ze me om de bijbel te openen en het Woord te lezen van die bladzijde. Ik deed wat ze vroeg, het was psalm 27 die meteen mijn aandacht trok. Ik ben hem luidop beginnen lezen.

Ik werd hoe langer hoe meer door diep verdriet overmand, maar hield me kranig. Ik las verder, maar kon mijn tranen nauwelijks bedwingen. Uiteindelijk waren die tranen of de Heer sterker dan mijn goede wil en ik barstte in snikken uit bij het vers: *“Wend uw aangezicht niet van mij af, wijs uw knecht niet toornig terug. Gij die immer mijn hulp zijt geweest, wil mij niet verwerpen en verlaten, o God mijn bevrijding. Al begaven mij vader en moeder, de Heer nam mij aan als de zijne.”* (Ps 27,9-10)

Ik denk dat die regels mij zozeer troffen omdat ik altijd schrik heb gehad om alleen achter te blijven, om geen vrienden te hebben en om mijn ouders te verliezen. Ik voel dat er iets heel diep in mij genezen is, dat de Heer mij aangesproken heeft en zich al dikwijls aan mij heeft getoond, terwijl ik hem niet wilde kennen.

Ik denk dat hij die bewuste zaterdag nog eens opnieuw heeft willen zeggen dat hij mij altijd nabij is geweest en dat hij altijd heel liefdevol en warm mijn toevlucht wil blijven.”

Schrik voor een gehandicapt kind

“De Heer heeft me getoond hoe weinig liefde ik betoond heb aan mijn dochter Fernanda toen ik zwanger was van haar. De dokter had me gezegd dat het kind dat ik verwachtte, ziek zou zijn,

omdat ik zelf ziek was geweest in de eerste maand van de zwangerschap.

Mijn eerste reactie was toen om te aborteren, maar men verzekerde mij dat er zeker 20% kans was, dat het kind helemaal niets zou mankeren, en daarom weigerden ze een abortus uit te voeren.

Dat risico was te groot voor mij, ik wilde helemaal geen problemenkind op de wereld zetten, en ik verlangde zo sterk dat het kind zou sterven. Ik heb heel die zwangerschap in angst geleefd, en nu weet ik dat Fernanda dat allemaal in zich opgenomen heeft.

Twee weken nadat de Heer me dat getoond had, was ik op een gebedsavond. Tijdens het gemeenschappelijk gebed, kreeg iemand een woord van kennis: "Ik zie een foetus die heel erg angstig is. Het is een meisje!"

Ik begreep onmiddellijk dat het over mijn dochter ging en ik barstte in snikken uit. Ik deed het hele verhaal aan de omstanders. Toen kreeg ik een hele rare gewaarwording in mijn buik. Hoewel ik gewoon op een stoel zat, heb ik heel die bevalling opnieuw beleefd, met de weeën en alles erbij.

Toen het voorbij was, was ik zozeer uitgeput dat ze me op een bank hebben gelegd. Iedereen stond om me heen en bad voor mij. Toen heb ik opeens gevoeld dat ik mijn kleine meisje in mijn armen had, alsof ik inderdaad pas bevallen was.

Heel dit verhaal is gebeurd zes maanden nadat Fernanda een zelfmoordpoging had ondernomen."

Kinine

"Al van in mijn kinderjaren hebben ze me verteld dat mijn moeder niet wilde dat ik geboren werd. Mijn tantes vertelden me heel vertederd dat ik me vastklampte aan de buik van mijn moeder en dat ik een sterke levenswil had, hoewel ze kinine had ingenomen om zich van mij te ontdoen. Dat verhaal heeft altijd deel uitgemaakt van mijn leven en ik heb er nooit aandacht aan besteed.

De eerste keer dat mijn man en ik naar een samenkomst gingen van de charismatische Vernieuwing, was er gebed om genezing.

Toen ze begonnen te bidden om de innerlijke genezing van baby's die verstoten zijn van in de moederschoot, sprongen de tranen me in de ogen en ik begon te wenen. Op dat ogenblik heb ik begrepen dat wat ik had meegemaakt, in mij een ernstige verwonding had veroorzaakt die de Heer wilde genezen.

De eigenlijke genezing is begonnen in de loop van een retraite. Ik had toen sterke behoefte om een heel intens persoonlijk gebed over me te laten uitspreken. Na die retraite heb ik me een maand teruggetrokken in eenzaamheid, om de Heer zijn werk van genezing in mij te laten voltrekken. Op een bepaald ogenblik voelde ik dat mijn aangezicht zich spande, mijn mond ging wijd open en mijn tong ging krampachtig op en neer, zoals bij een pasgeboren kind dat door het huilen geen adem meer krijgt.

Terzelfdertijd had ik in mijn ingewanden een gewaarwording, die mij enorm bang maakte, maar die tegelijk bevrijdend was.

Toen heeft de Heer me laten zien in hoever die verwonding in de moederschoot en het gebrek aan lichamelijke blijken van tederheid in mijn jeugd, geleid hebben tot een possessieve relatie met mijn moeder, waarin veel jaloezie en verkeerde afhankelijkheid verwickeld zaten. Ik ben in mijn kinderjaren altijd heel verlegen geweest, ik heb me nooit vrij gevoeld om te zijn wie ik was en er was altijd die diepe onverwoordbare angst.

De genezende liefde van de Heer heeft mij helemaal vernieuwd, ik voel me vrij en waardig om een kind van God te zijn."

Een natuurlijk poging tot abortus

“Ik ben de tweede in een gezin met vier meisjes. Toen er in de loop van de retraite sprake was van de genezing van de verwondingen in de moederschoot, leek me dat allemaal nogal absurd, en de getuigenissen die ik hoorde, leken mij gefantaseerd. Ik heb hogere studies psychologie gedaan, en dus wist ik vanuit die studies dat het leven in de moederschoot een belangrijke rol speelde. Ik had ook geleerd van al die verwondingen die hun oorsprong vinden in de moederschoot. Ik wist het dus allemaal op een verstandelijke manier. Maar dat kon me er niet van overtuigen, dat de Heer daadwerkelijk in staat was ons daarvan te genezen en dat hij de sleutel van heel ons bestaan in handen heeft. Ik twijfelde daar allemaal sterk aan.

Ik was dus uitgenodigd voor een genezingsretraite en daar heeft de Heer me echt opnieuw tot leven gewekt door mij terug te brengen in de moederschoot en me die pijnlijke gebeurtenissen opnieuw te laten beleven. Het was een ervaring als in 3 dimensies. Ik voelde het van binnen uit, maar tegelijk zag ik het van bovenaf: ik zag zelfs de omgeving, de landschappen waar mijn moeder toen was. Ik heb ze voor haar beschreven, en ze was onder de indruk van de nauwkeurigheid.

Ik heb toen ook kunnen ervaren wat mijn moeder op dat ogenblik beleefde. Ik ben het tweede meisje, maar voordat mijn moeder zwanger was van mij, heeft ze na zes maanden een miskraam gehad van een jongetje. De dokter die haar toen begeleidde had haar gevraagd om de dode foetus nog 25 dagen te dragen. Dat had toen een ernstige infectie veroorzaakt.

Toen mijn moeder wist dat ze opnieuw zwanger was, voelde ze zo’n weerstand en tegenzin dat ze maar één ding verlangde: zo gauw mogelijk het kind laten verdwijnen, maar op een natuurlijke manier. Met die bedoeling ging ze enorme lichamelijke inspanningen leveren en werk verzetten dat haar krachten te boven ging. Toen ik die situatie opnieuw beleefde, heb ik een enorme druk gevoeld op het middenrif. Ik ben geboren met een knoop in de navelstreng. Dat heeft mijn leven aanzienlijk bemoeilijkt en in mijn kinderjaren ben ik veel alleen geweest: ik was voortdurend ziek en moest in bed blijven. Toen ik daarachter kwam, heeft de Heer me getoond dat voor mijn moeder maar één ding telde: haar eigen leven redden en voorkomen dat mijn oudere zusje in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen als zijzelf.

Zij had namelijk toen ze nog heel klein was haar moeder verloren, en ze was opgevoed door een aantal ongehuwde tantes. Ik voelde toen dat wat ze ervaarde bij die nieuwe zwangerschap niets was in vergelijking met wat ze in haar kinderjaren had beleefd. Ik heb toen heel erg veel medelijden met haar gekregen.

Toen ik de begeleidster van dat alles op de hoogte had gebracht, zei ze van voor het Heilig Sacrament te gaan bidden en mijn moeder vergiffenis te schenken. Dat heb ik een hele tijd gedaan.

Ondertussen was ik stappen aan het zetten om mijn huwelijk te laten nietig verklaren., en toen heb ik aan de Heer gevraagd om mij te tonen hoe het kwam dat ik mijn seksualiteit in het huwelijk nooit goed heb kunnen beleven.

Toen bracht hij me terug naar het ogenblik van mijn ontvangenis, en ik voelde hoezeer mijn moeder op dat ogenblik vervuld was van weerzin en schrik. Bij elke gemeenschap was ze bang om zwanger te worden. Ze voelde alleen maar weerstand, omdat ze was opgevoed door die tantes die haar geleerd hadden dat al wat met seksualiteit te maken had, schandelijk was. Ze heeft me die weerzin doorgegeven.

Ik heb later nog eens een genezingsretraite gevolgd. Toen ze het gebed deden over de negen maanden van de moederschoot, heb ik me meteen opnieuw in de moederschoot gevoeld. Ik voelde me behaaglijk en gelukkig, en de relatie tussen ons was heel liefdevol. Mijn moeder was heel gelukkig omdat ze me droeg en hield veel van me.

Toen het gebed verder ging, vroeg ik aan de Heer om me te tonen wat dat betekende, want ik wist niet dat dat ook gebeurd was.

Na dat gebed deelde ik met de begeleidster al wat ik ervaren had en ze verzekerde me dat de Heer die periode in mijn leven hersteld had. Maar toen ze aan de zevende maand van de zwangerschap kwamen, ben ik in slaap gevallen en ik werd weer wakker toen het gebed over de achtste maand al bezig was. Ik begreep dat er iets was dat ik probeerde te ontwijken. Ik ben toen naar de kapel gegaan om de Heer te vragen het me te tonen. Als ik het niet zou aankunnen, zou ik hem de genade vragen om de realiteit tenminste te aanvaarden.

Toen heb ik mezelf opnieuw ervaren in de moederschoot in drie dimensies. En de Heer toonde me dat er op dat ogenblik een zware ontploffing was geweest in de mijn waarin mijn vader werkte. Door het mijngas waren vele mijnwerkers gestikt, onder wie nog hele jonge mannen. Er was een vrachtwagen met overlevenden die stopte voor het huis van mijn moeder. Ze liet een grote pot melk koken om hen te laten drinken. Op dat ogenblik kwam er een heftige woede over mij: zij hing de heldin uit tegenover die vreemde mannen, terwijl ze zich ondertussen van mij vanaf wou maken. Die vreemden wilde ze redden, maar mij, haar eigen vlees en bloed, wilde ze doen sterven!

Ik had opeens een enorm verlangen om te mogen sterven. Al in mijn kinderjaren hoopte ik dat ik zou sterven van leukemie of dat ik gehandicapt zou zijn en in een rolstoel zou zitten. Ik verlangde eigenlijk dat mijn moeder zou lijden omwille van mij, dat ze zich voor mij zou opofferen. Ik wilde niet plots sterven, maar langzaamaan.

Nu begrijp ik heel goed dat de gevoelens in mijn kinderjaren en al de ziektes waaraan ik leed, niets anders waren dan een onbewuste uiting van mijn sterk verlangen om door mijn ouders bemind te worden, om hen voortdurend nabij te weten. Ik begrijp zoveel beter nu hoezeer wij mensen nood hebben aan liefde, en dat wij er alles voor over hebben om toch maar bemind te worden, wij maken zelfs onze eigen ziektes! Maar de enige die ons kan vervullen, dat is de Heer.”

Hoofdstuk 10

Uiterlijke omstandigheden die de foetus beïnvloeden

*“Genadig de Heer en rechtvaardig,
onze God hij is vol ontferming:
de Heer hoedt wie argeloos zijn “ (Ps. 116,5-6)*

Een aantal uiterlijke factoren kunnen de ontwikkeling van het kind in de moederschoot en na de geboorte sterk beïnvloeden. Zelfs als de ouders hun kindje met liefde verwachten, kunnen er zich toch omstandigheden voordoen, die een stempel drukken op zijn bestaan. Wij zijn het kunstwerk van de schepping, maar kwetsbaar als een porseleinen vaas: als we plots met iets geconfronteerd worden, maken we vaak de verkeerde keuze voor de dood.

In heel de tijd dat wij deze bediening beoefenen, hebben we al vele mensen ontmoet die zich op verschillende manieren bedreigd hebben gevoeld: door oorlog, honger, reizen, aardbevingen, orkanen, medicijnen, lichamelijk geweld, auto-ongevallen, een val van de trap, angst. Ze zoeken hulp om de oorzaak op te sporen van hun angst, van hun schuchterheid, van hun depressies, van de vrees om in de steek gelaten te worden, van hun agressiviteit, van hun duizeligheid, van hun evenwichtsverlies, hun fobieën enz.

Er zijn mensen die zich thuis opsluiten. Ze kunnen zich niet op straat begeven en hebben schrik in een massa. Sommigen zijn zo mensenschuw dat ze niet eens in staat zijn om zich te verdedigen tegen het kwaad dat men hen aandoet, of tegen onrechtvaardigheid, hun leven is mistroostig en glansloos. Ze zitten in een somber straatje zonder einde, waaruit ze uit zichzelf niet kunnen ontsnappen.

Al die factoren hebben te maken met onze relaties met God, met onze medemensen en met onszelf. Het is noodzakelijk dat we de waarheid onder ogen durven zien in het licht van de Heer. Laten we een aantal getuigenissen horen, om het voorgaande te illustreren:

Een hagedis

Op een dag zat heel de familie te ontbijten in de pampa, op een stuk Zuid-Amerikaanse prairie. De tafel was juist gedekt. Mijn moeder zat onder een soort dakvenster, van waaruit opeens een hagedis recht naast haar bord viel. Ze was op dat ogenblik juist drie maanden zwanger van mij. Ze schrok zo hevig, dat ze bezwijmde. Toen mijn broers zich geen raad wisten, gingen ze mijn vader halen, die haar optilde en naar de slaapkamer bracht: ze dreigde een miskraam te krijgen. Dankzij de medische zorgen en de rust die mijn moeder toen genomen heeft, is die miskraam toen voorkomen. Maar in heel mijn wezen heb ik die angst en de impact van die gebeurtenis bewaard.

Toen de eerste tekenen van de bevalling begonnen, lag ik in stuitligging. Mijn moeder is toen op haar onderbuik beginnen drukken, totdat ik terug in de normale houding lag. Toen de vroedvrouw mij tevoorschijn haalde, was ik haast gestikt, en ze gaf me klappen tot ik begon te ademen.

Tijdens die retraite gaf de Heer me de genade om te genezen van deze overgeërfdde schrik in de moederschoot. Toen ze over mij aan het bidden waren, kreeg ik de gelegenheid om heel deze gebeurtenis opnieuw te beleven. Het was alsof ik in een donker gat viel en dood was. Maar nu ben ik terug springlevend! Ik ben 48 jaar nu, en ik wil in alle vrijheid getuigen over Gods kracht

en over zijn trouwe liefde voor ons.”

Te veel kalktabletten

“Toen mijn moeder van mij in verwachting was, adviseerde een dokter haar om veel calcium te nemen. Toen ze het gebed voor de genezing van de verwondingen in de moederschoot aan het bidden waren, werd ik onwel toen ze aan de negende maand waren: ik kreeg het akelig gevoel te zullen stikken, bij gebrek aan plaats in de baarmoeder. Op het moment van de bevalling had ik nog steeds hetzelfde gevoel. Ik heb 48 uren vast gezeten in de baarmoeder, omdat mijn beenderen veel te plooibaar geworden waren door overmatig calciumgebruik.

Bij de geboorte was ik haast gestikt en helemaal misvormd. De Heer is deze verwonding komen aanraken. Ik heb hem ook gevraagd om mijn moeder te genezen van de pijnlijke herinnering aan mijn geboorte, want we hebben het gelukkig allebei overleefd.”

Een aardbeving

“Op het einde van verleden jaar wilde ik absoluut naar een samenkomst van de charismatische Vernieuwing gaan. Ik heb toen voor het eerst gezien welke voorbereidingen ze treffen voor het genezingsgebed over de moederschoot. Iemand gaf me wat uitleg en toen ben ik gaan zitten om te bidden. Maar ik stond nogal wantrouwig tegen al die merkwaardige verschijnselen.

De begeleidster begon hardop te bidden, en in mijn hart bad ik mee voor wat zij onder woorden bracht. Ik voelde me goed maar een beetje verbaasd over wat ik zag. Het gebed over de 9 maanden ging verder. Opeens zei iemand: “Toen ik nog in de moederschoot was, heb ik erg geleden onder het geweld van een aardbeving.” Ik werd meteen overweldigd door een sterke warmte in heel mijn lichaam, en ik verloor alle besef van de werkelijkheid. De bank waarop ik zat, begon te schommelen en ik viel net niet op de grond. Ik hield me vast uit alle macht, maar mijn handen gleden. Ik geraakte in paniek, want ik zag ook niets meer. Ik begon luid te schreeuwen en ik hoorde de echo van mijn eigen geschreeuw op de achtergrond, mijn trommelvliezen dreigden te springen. Er waren armen om me heen en iemand sprak me toe met zachte stem. Ik kwam langzaam terug bij uit die nachtmerrie en ik begon terug mijn omgeving gewaar te worden. Er kwam een diepe vrede in me en rond mij was alles terug rustig. Alle beweging hield op, ik zag alles in het rood en in de verte hoorde ik zingen. Iemand wiegde me in haar armen en omhulde me met tederheid. Ik was er ondersteboven van. Mijn verwarring verdween geleidelijk aan en ik realiseerde me dat ik op de grond lag. Ik bracht mijn kleren wat in orde en voelde dat mijn hoofd er heel verwilderd uitzag. Toen ben ik gewoon mee beginnen zingen en tijdens de eucharistie die toen volgde, was ik helemaal buiten mezelf.

Achteraf is het me opgevallen dat ik niet bang meer was om mijn voeten te verstuiken op de trappen, zoals al dikwijls gebeurd was. Ik was van mijn oorpijn af en van mijn hoogtevrees: ik hield er zelfs van, van op een hoogte de natuur te bewonderen, ik was niet bang meer om te vallen. Ik was ook mijn spanning kwijt als ik iets moest gaan doen en ik sliep veel beter, zonder altijd de indruk te hebben in een diep gat te vallen.

Na deze ervaring heb ik aan de Heer gevraagd mij te doen begrijpen wat de oorzaak was van al mijn angsten. Het antwoord liet niet lang op zich wachten. Korte tijd nadien zag ik tante Mariluz terug, een zus, vriendin, de meter en collega van mijn moeder. Zij vertelde dat mijn ouders in 1929 in Churillo woonden. Op een dag was er een aardbeving. Op dat ogenblik bevond mijn moeder zich op de derde verdieping. Zij stormde de metalen wenteltrap af, die enorm veel lawaai

maakte. Zij viel, maakte een paar buitelingen en bleef uiteindelijk met haar voet vasthangen boven de diepte. Ze was op dat ogenblik 6 maanden zwanger. Ze werd naar het ziekenhuis gebracht, maar toen ze twee dagen later terug thuis was, viel ze opnieuw van die trap. Als gevolg van die aardbeving en die val van mijn moeder, ben ik geboren in de achtste maand.”

Een val

“Toen mijn moeder acht maanden zwanger was van mijn zus Lucia, bevond ze zich ergens op een hoogte. Ze viel en rolde naar beneden tot achter in de tuin, waar ze gewoonlijk de groenten ging afsnijden.

De geboorte kwam daardoor op gang en mijn zus kwam ter wereld met een paarsachtig gezichtje, ze was bij die val blijkbaar op haar gezichtje terechtgekomen.

Door de schrik die ze daardoor heeft opgelopen in de moederschoot, is ze altijd heel schuw en bangelijk geweest. Als ze iets of iemand zag vallen, geraakte ze altijd enorm gespannen en zenuwachtig. Ze durfde niet alleen op straat gaan, en ze heeft haar studie moeten stopzetten omwille van haar nervositeit en vreesachtigheid.

Op een dag hebben we over haar het gebed over de moederschoot gebeden. De vruchten lieten niet lang op zich wachten. De Heer heeft haar zelfvertrouwen helemaal hersteld, ze was opeens in staat om haar eigen zaken te beredderen en om het huishouden te doen. Ze durfde alleen weggaan, zonder schrik te hebben voor een mogelijk ongeval, of om in een gat te vallen. Al haar duizelingen waren verdwenen en ook haar ziekelijke schuchterheid verdween langzaam aan.”

Dood van de vader

“Tijdens een ignatiaanse retraite, vroeg de begeleidster me om de tekst te lezen over de blinde van Jericho. Bij het daaropvolgende begeleidingsgesprek, deelde ik haar wat die tekst in me had losgemaakt aan bedenkingen en ook de ontroering die ik had gevoeld bij het intense verlangen van die blinde om te mogen zien.

De begeleidster vroeg me: “En jij, heb jij aan de Heer gevraagd om terug te kunnen zien?” Dat was een schot in de roos. Ik zei meteen heel oprecht: ‘Nee, ik wil niet. De Heer houdt niet van mij. Ik ben moe en ik geloof nooit dat de Heer ook maar iets voor mij zou doen.’

Ik ben naar de kapel gegaan en ik heb toen innerlijk aan de Heer gevraagd: ‘Maak dat ik zien kan.’ Ik begon toen iets terug te zien van vroeger, het kwam weer terug naar boven. Mijn moeder had me altijd verteld hoe moeilijk het was om me in leven te houden. Als ik 18 maanden was, ben ik bijna dood geweest.

Ik ben verwekt toen mijn vader al ziek was. Toen mijn moeder 3 maanden zwanger was, moest hij in bed blijven.

Hij is bedlegerig gebleven totdat hij gestorven is, zeven maanden na mijn geboorte. Ik ben opstandig geworden, omdat mijn moeder altijd voor mijn vader zorgde en zich niet om mij bekommerde. Nu begrijp ik waarom ik me altijd moe voel, waarom het wakker worden altijd zo moeilijk verloopt. Ik wilde altijd gaan slapen en nooit meer wakker worden.

Toen ze wisten dat mijn moeder zwanger was, zei mijn vader tegen haar: ‘Hopelijk is het een jongen, dan zal hij u tenminste kunnen helpen als ik er niet meer ben!’ Ik zag de angst in mijn moeder haar ogen, ze had al drie kleine kinderen die haar opeisten. Maar wat konden ze zeggen of vragen?

Ik ben diep weggekropen in de baarmoeder, er was geen belangstelling voor mij. Mijn ouders wisten wel dat ik er was, maar hun lijden om mijn vader hield hen zo sterk bezig, dat ik

genegeerd werd. Ze verzetten zich niet tegen mijn aanwezigheid, maar hun verdriet was te sterk. Maar dat neemt niet weg dat ik er b n, en ik heb geen zin om geboren te worden. Ik voel alleen maar somberheid rond mij en diep verdriet. Iedereen weent, alles is donker. Nu begrijp ik waarom zwart me bang maakt. Ik heb immers in de moederschoot ook de rouw van mijn moeder meegemaakt.

Zonder het te weten heb ik nee gezegd tegen God. Hoewel ik nog een minuscuul klein wezentje in wording was in de moederschoot, heb ik het leven moeten aanvaarden, maar ik zei ‘nee’. Ik ben moeten geboren worden zonder het te willen, ik moest leven zonder te willen, en ik heb moeten vechten, zonder te willen vechten.

Ik heb helemaal naast God geleefd, ik heb altijd alles alleen gedaan. Ik ben nu 28 en ik weet n g niet wat ik met mijn leven aan moet.

De Heer toonde me ook dat ik mij al vanaf de moederschoot, aangetrokken voel door zieken. Ik heb altijd medelijden met hen, en ik heb altijd een zwak gehad voor menselijk leed.

Toen ik nog in de moederschoot was, hoorde ik altijd zeggen: ‘Arm kleintje, wat moet er van u geworden?’ Dat heeft in mij opstandigheid gewekt, ik heb altijd de sterke willen zijn, die alles aankon en ik heb enorme verantwoordelijkheden op mij genomen.

Als kind was ik heel bangelijk, ik voelde me altijd verantwoordelijk voor mijn broers, ik wilde altijd dat ze bij mij bleven. Als ze dat niet deden, schreeuwde ik moord en brand, dan greep een diepe angst me aan.

De Heer toonde me ook dat ik mijn vrouwelijkheid niet geaccepteerd had: ik wilde een man zijn om aldus te kunnen doen wat mijn ouders van mij verwachtten. Ik heb nu moeten beslissen om mijn vrouw-zijn te aanvaarden.

Ik had de gewoonte om te zware zaken op te tillen, ik weet niet waar ik de kracht vandaan haalde, maar ik wist dat ik aldus complimentjes kreeg. Dat was mijn manier om liefde te kopen, ik verborg aldus ook mijn vrouwelijke gevoeligheid.

Ik wilde ook een penis hebben, en als ik een lange broek droeg, stopte ik er altijd iets in om er uit te zien als een man. Ik deed dat allemaal in diepe eenzaamheid, en tegelijk had ik enorme schuldgevoelens, en voelde ik me smerig.

Dit verwerpen van mijn eigen vrouwelijkheid ging zover dat ik niet menstrueerde, pas toen ik bijna 18 was, werd ik voor het eerst ongesteld.

Maar nu voel ik me een vrouw, en weet ik me bemind door de Vader. Ik heb het vaderschap ervaren als nieuwe rijkdom. Ik houd van het leven nu, ik weet wie ik ben en mag zijn, ik hoef niet meer te vechten, ik l  f voor het eerst.”

Een jaar later

“Omdat ik mijn moeder haar rouw gedragen heb vanaf de moederschoot, ben ik altijd innerlijk en uiterlijk gebonden geweest. Ik heb aan de Heer gevraagd om me nieuwe gedragingen te geven, zodat ik verder kon leren om het leven in overvloed te ontvangen, en hij heeft inderdaad zijn werk in mij gedaan.

Het eerst wat hij aanraakte, was de manier waarop ik me kleepte. Daarvoor zette hij mensen op mijn weg die me voorstelden om gekleurde kleren te dragen: een rode pull, een rode bloes, een rode lange broek. Die 3 kledingstukken hebben me bevrijd van een aantal bindingen. Ik moet nog zeggen dat ik een boerin ben, ik woon in een dorpje met nogal strenge regels. Als iemand zich daar niet gedraagt zoals de goegemeente van hem verwacht, wordt dat moreel niet geaccepteerd. Ik heb nooit opvallende kleren gedragen, in het bijzonder geen rood. Dat zou ik beslist geweigerd hebben. Ik deed ook nooit lippenstift op, en als ik het al eens deed, durfde ik er

niet mee buiten komen.

Op een dag kreeg ik voor mijn verjaardag een rode pull. Ik schrok geweldig toen ik het pak opendeed. Ik vond het afschuwelijk en al wat ik kon zeggen was: “Dat staat me niet goed! Dat is een kleur voor dames van lichte zeden!” En ik had nochtans met heel mijn hart aan de Heer gevraagd om ten volle voor het leven te kiezen.

Een beetje later, ging ik ergens naar het platteland, en toen zag ik een begrafenisstoet voorbijgaan. In zo’n dorp draagt men na een overlijden een heel jaar rouwkleding. Ik ging op het voetpad en ik hoorde iemand zeggen: “Kijk die weduwe draagt geen rouwkleding, die heeft er zeker al ergens een andere zitten!”

Die woorden troffen me in merg en been. Ik sloot de ogen en zei bij mezelf: “Ik ben al heel mijn leven in rouw. En dat zie je ook aan mijn kleren.”

Ik heb toen veel geweend. Maar de Heer geeft ons de genade om te kunnen aanvaarden wat hij ons onverwacht komt geven. Ik besepte dat ik verandering moest aanbrengen in mijn manier van kijken en van kleden. Het is een hele stap geweest om voor het eerst met die rode pull op straat te durven komen. Maar vaak zei men me: “Wat staat die kleur je goed!” en zo heb ik langzaam aan geleerd om openlijk te kiezen voor het leven en voor de kleur van het leven.

Het was best moeilijk want in de moederschoot heb ik heel de innerlijke strijd van mijn moeder meegemaakt tegen de familie van mijn vader. Ze lieten haar in de steek en bovendien beschuldigden ze haar van ontrouw, door te zeggen dat het kind dat zij droeg niet van mijn vader was. Daarom heeft mijn moeder een heel jaar lang zwarte kleren gedragen om haar trouw te tonen. En die kleur heeft heel haar zwangerschap en mijn geboorte beïnvloed.”

De gebeurtenissen in Zaïre in 1964

“Ik was aan het einde van mijn krachten, ik kon niet meer. Gevangene van een diepe depressie en van de angst om naar buiten te komen. Ik zat volledig geïsoleerd van de buitenwereld, en ik wilde niet uit dat isolement treden, het leek me nog veel zwaarder. Alleen al de gedachte dat ik een ander zou moeten aankijken, verlamde me. Ik sloot me dus af en bleef uren en uren voor me uit staren, alsof ik in een grote kristallen bol zat, van waaruit ik ongehinderd de wereld om me heen kon observeren.

Ook binnen in me was alles chaotisch. Donkere sombere gedachten spookten voortdurend in mijn hoofd en maakten me bang: een onverwoordbare angst en een gevoel alsof ik als terdoodveroordeelde mijn terechtstelling afwachtte. Ik kon me niet integreren in de samenleving, me niet verheugen of huwen. In verband met bepaalde verwachtingen zei ik alleen maar “misschien” en ik ontvluchtte onbewust al wat nieuw was.

Op een dag werd ik als wakker geschud door een eenvoudig zinnetje op mijn kalender: “Ge zult niemand tot leven wekken door ‘nee’ te zeggen tegen het leven.” Ik begreep het niet helemaal, maar de waarheid ervan drong zich aan me op. Ik had nooit gedacht dat de Heer me uit die afgrond zou kunnen trekken en me een teken van zijn liefde zou geven. Ik had ook nooit stilgestaan bij wat mijn ouders hadden meegemaakt, en ik had ook nooit beseft dat ik zelf bij de aanvang van mijn leven, kon hebben ‘nee’ gezegd tegen het leven.

Alles veranderde tijdens een genezingsretraite waaraan ik deelnam, ondanks de schrik die ik had om hardhandig te worden aangepakt in mijn overgevoeligheid en lijden: het was uiteindelijk mijn enige bondgenoot.

De eerste dagen verliepen, en ik was voortdurend in tranen. Ik voelde me alleen, ik was bang dat er weer niets zou gebeuren op deze retraite. Ik wilde met heel mijn hart naar de Heer vluchten,

maar ik had de indruk dat ik op mijn stoel achteraan in de kapel heel de tijd geobserveerd werd. Tijdens de Eucharistie viel ik in de rust van de Geest. De Heer vroeg me om ‘ja’ te zeggen tegen het leven. Ik voelde me letterlijk in elkaar gedraaid als een kluwen wol. Het is in deze toestand, dat ik begon te beseffen van waar die diepe existentiële verwonding kwam, en de keuze die ik voor de dood gemaakt had.

Ik ben geboren in Zaïre in Afrika, tijdens de onlusten van 1964. Mijn ouders zaten met vele andere Belgen opeengepakt in een kleine plaats. Daar werden zij gescheiden, de mannen aan de ene kant, de vrouwen aan de andere. Zowel mijn vader als mijn moeder met de diepe angst om definitief gescheiden te worden. Bij mijn moeder die zwanger was van mij, kwam daar de schrik bij dat, zoals ze had horen zeggen, de Afrikanen de buik opensneden van zwangere vrouwen.

Ik zat toen in de moederschoot, in aanwezigheid van een twaalfstal andere vrouwen, en in afwachting van mijn geboorte die ik met bezorgdheid tegemoet zag. Hoe zou het allemaal verlopen?... Ik kwam opeens de ontdekking dat heel mijn gevoelswereld met alle angsten hier zijn oorsprong had: die laatste drie maanden in de moederschoot, ik heb toen de wereld waargenomen vanuit de angst van mijn moeder.

Daar heb ik mijn eerste keuzes voor de dood gemaakt: ik wilde niet leven in een wereld vol agressie. Die somberheid en diepe angst hebben zich toen in mijn diepste wezenskern vastgezet, en ze hebben al die 20 jaar van mijn leven getekend.

Ik was ook gekwetst in mijn vrouwelijkheid en ik voelde me niet op mijn gemak met jongens. Ik had ‘s nachts de wildste fantasieën, omdat ik ervan overtuigd was dat er zich in mijn leven nooit iets vreugdevols zou voordoen. Maar vreemd genoeg was ik tegelijk ook geobsedeerd door de schrik om verkracht te worden. Op een dag tijdens een retraite was die nachtmerrie zo nauwkeurig, dat ik in paniek wakker schrok en uit alle macht schreeuwde: ‘néée...’. Het was precies dezelfde situatie die mijn moeder had doorgemaakt, toen ze voortdurend vreesde dat de Afrikanen haar zouden verkrachten ondanks haar gevorderde zwangerschap.

De Heer heeft me nog een andere gebeurtenis getoond die me sterk heeft beïnvloed in de moederschoot: de dood van mijn grootvader langs moeders zijde. Mijn moeder ervaarde dit overlijden als hartverscheurend, en ze wilde als blijvende herinnering aan haar vader, mij zijn naam geven. Ik heb me tegen die naam verzet. Ik heb altijd gedacht: omdat hij voor mij het gezag representeerde. Maar de echte reden zat veel dieper: het was een naam die mij met de dood verbond.

Het belangrijkste van wat ik tot hiertoe gezegd heb, is niet om heel deze geschiedenis als dusdanig in de verf te zetten, maar om te getuigen dat ik beseft heb dat de Heer mij in staat heeft gesteld een weg van genezing in te slaan, die bij dat verhaal begonnen is. Ik ben dus begonnen met inderdaad vergeving te schenken: aan de Zaïrezen, aan mijn grootvader, aan mijn moeder, en ook aan mijn vader, die zoals alle andere mannen in mijn ogen het beeld was van agressie en in de steek laten. Het is allemaal pas zinvol, omdat we aldus zien welke banden we moeten doorknippen, die ons beletten om Gods genade ten volle te ontvangen.

Ik wijd me elke dag toe aan Maria, en ik vraag haar me te leren volgzaam zijn aan de ingevingen van de H. Geest, zodat ik mezelf steeds beter kan aanvaarden, kan groeien in geloof en uiteindelijk volwassen en ten volle vrouw te worden.

Nadat ik als gediplomeerde verpleegster 2 jaar in een neurologisch ziekenhuis heb gewerkt, ben ik nu met studies begonnen voor vroedvrouw. Het is een nieuwe weg in mijn leven, een weg van hoop, waarop de Heer me sterkt en voorgaat. Hij verruimt mijn hart, en stelt me in staat het leven in de moederschoot beter te begrijpen en de schoonheid van de gave van het leven steeds dieper te beseffen.”

De Tweede Wereldoorlog

“Ik ben geboren in Zwitserland tijdens de oorlog. Dit land is grotendeels gespaard gebleven van het oorlogsgeweld, maar ook daar werden de mannen gemobiliseerd gedurende een paar maanden en de spanning was groot. Mijn vader was er ook bij. Maar moeder die laat getrouwd was, had haar carrière laten staan om een winkeltje over te nemen. Het liep op niets uit en mijn ouders verloren al het geld dat ze gespaard hadden.

Men kan zich voorstellen welke moeilijkheden mijn moeder het hoofd moest bieden: ze was zwanger, haar man was opgeroepen en ze moest dus opnieuw gaan werk zoeken. Daar kwam in die omstandigheden nog bij dat mijn moeder zelf een ongelukkige gebeurtenis in zich meedroeg: haar eigen moeder was gestorven tijdens de bevalling, en ze had dus nooit een moeder gehad.

In die omstandigheden begon mijn ontwikkeling in de moederschoot. Ik vroeg me af of er wel plaats voor me was op deze wereld, die zo bedreigend overkwam. “Wie zou tijd hebben om zich om mij te bekommeren?”

Ik zat niet goed in de baarmoeder, ik kon me niet bewegen, en mijn voeten zijn beginnen misgroeien bij gebrek aan bewegingsvrijheid.

De geboorte verliep moeilijk: ik was een heel klein kindje met misvormde beentjes en klompvoetjes. Ik zie mezelf helemaal in mekaar gevouwen. Wat er later gebeurt, bevestigt mijn vermoeden. Inderdaad, vijf dagen na de geboorte begint een nieuwe lijdensweg: ze gaan mijn x-benen geleidelijk corrigeren door de stand elke week bij te stellen. Toen ik acht maanden was, ben ik aan beide benen geopereerd.

Heeft het lot mij echt niet wreed bedeed? Kan ik geloven dat het leven mooi is?

Dit kleine meisje wilde nochtans leven, en ze had maar één keuze: alleen op zichzelf rekenen, volkomen onafhankelijk zijn van anderen, want elke keer dat anderen zich met haar bezig hielden, was het om haar pijn te doen.

Hoe kon ik vertrouwen krijgen in de hemelse Vader? Waar was die dan? Ook al zou ik hem uit alle macht heel mijn leven lang gezocht hebben, ik verviel toch altijd in mijn oude gedragspatronen.

Het gebed over de 8 maanden was een doorbraak voor me. Het verliep heel eenvoudig, zonder veel poespas. Ik zat op een stoel en er stonden drie mensen rond me. Ze baden voor me en legden me de handen op. Alles verliep vredig bij de eerste maand en bij de tweede maand. Maar ik voelde hoe een onrust bezit van me begon te nemen, en opeens drukte er zo’n zwaar gewicht op me, dat ik dacht dat ik ging sterven. Ze gaven me toen de ziekenzalving.

Toen brak het moment aan van het gebed over mijn bevalling. Ik was terug rustig, maar het duurde niet lang. Een overweldigende woede maakte zich van me meester. Ik had de onweerstaanbare neiging om alles stuk te slaan: ik wilde niet geboren worden, het zou mij overleveren aan de martelingen. Na een tijdje, terwijl men in tongen had gezongen, ben ik bevrijd van die woede en een oneindige vrede daalde in me neer. Mijn lichaam voelde licht aan. Men las psalm 139, en ik ervaarde de vreugde van een nieuwe geboorte.”

Hoofdstuk 11

Vervangingskinderen

*“Ik behoor bij wie daalden in de groeve,
ik werd tot een man zonder kracht.
Mijn leger is bij de doden, de verslagenen -
zij zijn begraven en Gij gedenkt hen niet meer;
zij zijn weggerukt uit uw hand.” (Ps 88,5-6)*

We horen al eens zeggen over iemand: “Hij zit zodanig met zichzelf in de knoop, dat hij een identiteitscrisis doormaakt!” Het is gemakkelijk om zo iets te zeggen, maar hebben we ons al eens afgevraagd wat die persoon zover gebracht heeft? Hoe komt het dat die mens het gevoel heeft dat er voor hem geen plaats is, dat hij geen familie heeft? Wat heeft hem ertoe gebracht deze existentiële vraag te stellen: “Wie ben ik eigenlijk?”

Ik denk aan Pablo, het derde kind van een harmonisch echtpaar. Een broer en een zus zijn hem voorafgegaan: die zijn evenwichtig opgegroeid blijken heel gelukkig. Pablo lijkt wel het zwart schaap van de familie: bij de minste aanleiding stuift hij op en is agressief. Hij voelt zich niet gerespecteerd en niet bemind. Voortdurend neemt hij het woord “onrechtvaardig” in de mond. Een zonderlinge mengeling van tirannie en onzekerheid. Hij heeft regelmatig angstaanvallen en vlagen van depressie. Waar ligt de oorzaak van zijn moeilijkheden?

Vóór hem was er een andere Pablo: een aardige kleine jongen, de vreugde van de hele familie. Toen hij drie jaar was, is hij gestorven als gevolg van een ziekte, en de hele familie leed enorm onder het verlies. “Hoe heeft God zo’n engeltje tot Zich kunnen roepen, zo’n mooi, lief en vrolijk jongetje? enz.” Naarmate de tijd verstreek, is men hem zo gaan ophemelen, dat hij wel een kleine afgod leek.

Een tijdje later was de moeder terug zwanger, en heel de familie verwachtte onbewust de overleden kleine Pablo terug. Het nieuwe kind nam de plaats in van de overledene. Men keek naar hem uit in gespannen afwachting. Het kind in de moederschoot weet goed dat men niet hem verwacht, maar een ander. Hij heeft schrik om geboren te worden, en er groeit in hem een toenemende revolve, een stilzwijgende woede tegen God, tegen zijn ouders, tegen de hele wereld. Tijdens de geboorte weent hij veel: hij geeft aldus te kennen dat hij geen toegevingen zal doen. Tot overmaat van ramp is hij niet rossig zoals zijn broertje was, hij heeft bruin haar. Dan maken de ouders bovendien de kapitale fout van hem dezelfde doopnaam te geven als zijn overleden broertje. Aldus wordt dit kind getekend door de dood: hij is gemanipuleerd en zit vol schuldgevoelens. Onbewust weet hij: “Ik leef en mijn broer is dood.” Het hoeft ons dus niet te verbazen dat hij zich langzaam zal richten naar de dood en de zelfvernietiging.

Dit vervangingskind zal het erg moeilijk hebben om aan de verwachtingen van zijn ouders en zijn familie te beantwoorden, des te meer daar het overleden kind zo sterk verafgood werd. Zijn angst zal zo groot worden, dat hij zich ervan zal willen bevrijden doorheen stilzwijgende revolve of geweld. Het is dus niet verwonderlijk dat hij de verantwoordelijkheid om de plaats van het overleden broertje in te nemen niet aankan, en dat hij meer doeltreffende middelen zal zoeken

om de aandacht van zijn ouders op hemzelf te trekken: slecht gedrag op school, lage cijfers, diefstal, alcohol, drugs enz. Hij probeert helemaal niet lief en braaf te zijn zoals de andere was. Hij wil iemand anders zijn, zonder te weten hoe. Hij wil op zijn eigen vleugels vliegen, maar voelt zich gevangen.

Aldus kan een kind dus gebonden zijn door het overlijden van een kind dat het is voorafgegaan. Dat kan ook gebeuren als gevolg van een miskraam of een abortus. Daarom geven we aan ouders vaak de raad om een mis te laten opdragen voor dit overleden kindje en het doopsel van verlangen toe te dienen door het een naam te geven.

Mensen die in die omstandigheden geboren zijn, zijn vaak depressief en vatbaar voor infectieziekten. Ze hebben vaak de onbewuste indruk van ter dood te zijn veroordeeld, ze voelen zich voortdurend omgeven door duisternis, zij hebben een afschuw van kerkhoven, ofwel voelen ze zich ziekelijk aangetrokken tot al wat met occultisme te maken heeft.

Hun probleem is dat ze voortdurend op zoek zijn naar hun eigen plaats en hun eigen identiteit. Maar omdat ze de diepe onderliggende oorzaak van die onrust niet kennen, zullen ze zich hun plaats in het leven en de wereld toeëigenen op een geforceerde en vaak agressieve wijze. Ofwel worden ze gewelddadig ofwel blijven ze op de achtergrond en willen niet opgemerkt worden, alsof ze voortdurend vergiffenis vragen omdat ze bestaan.

Soms zijn aldus hele families gebonden door de dood. Het is op zich niet erg om de naam van een oom, een grootvader of een zus te geven die overleden zijn, maar die naam maakt de herinnering aan de overledene terug levend. Het is een subtiele manier om de kleine pasgeborene te binden door hem in een persoonlijkheid te wringen die hij niet is. In zekere zin verhindert men hem aldus om voluit te leven.

Het gebeurt soms ook dat de ouders de navelstreng met het overleden kind niet kunnen doorknippen. Hij was nog jong, hij is misschien overleden door een ziekte of door een ongeval. Zijn foto wordt in ere gehouden en met bloemen versierd, en hij wordt vervangen door een ander kind. Aan deze laatste toont men zijn foto, men spreekt zo lovend over zijn kwaliteiten, dat het nieuwe kind zachtjesaan gemanipuleerd wordt om de persoonlijkheid van de overledene aan te nemen. Soms is dat zo sterk dat dit vervangingskind aan dezelfde ziekte gaat lijden, hetzelfde ongeval meemaakt of op dezelfde leeftijd overlijdt als het vorige kind. Alleen de kracht van innerlijke genezing door Jezus Christus kan hem op het gepaste ogenblik komen redden.

Ze verwachtten een ander

“Ik voel een grote onrust in mij. Ik ben opstandig en prikkelbaar. Alles stoort me: mijn kinderen, mijn gezin, de retraitanten en zelfs God.

Ik kom op retraite omdat ik ten einde krachten ben en ik weet niet hoe het komt. Vaak toont de Heer me de waarheid door zijn Woord: ik ben een vervangingskind. Achttien maanden voor mijn geboorte heeft mijn moeder een ander kind gehad, Andres, die overleden is in de negende maand van de zwangerschap, omdat de geboorte te laat was ingeleid.

Toen mijn moeder zwanger was van mij, verwachtte ze niet mij, maar mijn broer. Vanaf het ogenblik van mijn ontvangenis heb ik me verzet tegen de persoonlijkheid die men me wou opdringen. Ze hebben me altijd gezegd dat ik na mijn geboorte wel een hele maand geweest heb.

Het was waarschijnlijk mijn manier om duidelijk te maken dat ze niet mij verwelkomden, Juan Francisco, maar Andres. ik ontwikkelde moeizaam in de moederschoot, er waren voortdurend problemen, ik was opstandig. Men wilde me programmeren om op de wereld te komen zoals mijn ouders zich hadden voorgesteld: waardig om de familienaam te dragen.

De Heer toonde me welke gedragingen ik moest veranderen en welke vergeving ik moest geven en ook ontvangen. Wat me het meest verwonderd heeft, was het volgende: dat ik zo sterk gebonden was aan mijn overleden broer en dat ik aan de Heer de genade moest vragen om vergiffenis te schenken aan de mensen die de bevalling te laat hebben ingeleid, maar ook aan mijn broer zelf, die door te sterven mij in de steek had gelaten.”

“Dat ze rustig thuis sterft”

“Dat waren de woorden die mijn familie te horen kreeg, toen ik voor de derde keer in een ernstige crisis in het hospitaal werd opgenomen. De dokters vonden geen afdoende oorzaak voor mijn vreemde ziekte. Sommigen spraken over schizofrenie. Ik was vaak depressief, ik begreep mezelf niet. Ik wilde graag volwassen zijn, en tegelijk ging voor mij alles veel te snel, ik had moeite met mijn leeftijd en kon mijn beperkingen niet aanvaarden.

Ik ben voor het eerst naar de Charismatische Vernieuwing gegaan en daar heb ik de Heer leren prijzen en het Woord van God ontdekt. Geleidelijk aan heb ik vrede gevonden. Maar opeens was die angst daar weer, ik kon niet meer slapen en de verleiding overviel me om voor eens en altijd af te rekenen met die kwelling. Maar ik hield teveel van mijn familie om er op zo’n vreselijke manier mee te breken door zelfmoord te plegen.

Aldus heb ik een begin gemaakt met een weg naar innerlijke genezing langs verschillende genezingsretraites. Het licht van de Heer drong langzaam binnen in mijn leven. Ik was het vijfde meisje in mijn familie. Voor ik geboren ben, had mijn moeder een ander kind gehad: een mooie stevige jongen, die maar een maand geleefd had. De vroedvrouw was haar evenwicht verloren en ze had hem laten vallen. Zijn beenderen die nog heel erg broos waren, waren nog niet bestand tegen zo’n zware schok en hij is dan overleden.

Mijn moeder verwachtte mij in angst, en wilde onbewust dat ik de plaats innam van het vorige kind. Ik ben dus getekend door de dood van mijn broer, maar ook door de ziekte van mijn grootvader, die lang op sterven heeft gelegen, toen mijn moeder mij verwachtte.

Dat was dus de tweeledige oorzaak van de diepe angst die mijn moeder heeft getekend. Ik ben in september geboren, en mijn grootvader is een maand later overleden. Alles werd me duidelijk. De Heer nam de duisternis weg, waarin ik al zo lang gevangen zat, en toen heb ik “ja” kunnen zeggen tegen het leven.”

Ik zal haar de naam van mijn moeder geven_____

“Ik zat voortdurend in angst en ik had zo weinig zelfvertrouwen, dat ik er ziek van was. Tijdens mijn studies, als ik mondelinge examens moest afleggen, kon ik geen woord uitbrengen, en na de examens was ik er ziek van.

Tijdens een Ignatiaanse retraite kreeg ik het volgende Woord uit Jesaja 53: *‘Door zijn lijden, zijn wij genezen.’* Het raakte mij in merg en been. De angst snoerde me de keel toe. Ik ging voor het Heilig Sacrament zitten, maar mijn maag schroefde dicht en mijn slokdarm blokkeerde. Ik heb

toen tegen de Heer gezegd: ‘Ik geef U dit lijden dat in mij opwelt, ik wil U niets verborgen houden. Gij die gekomen zijt om te genezen en te troosten, ik smeeek u Heer, toon mij de wortel van deze angst.’

Ik heb ook aan de H.Geest gevraagd om Jezus in het centrum van mijn leven te plaatsen. Na verloop van tijd heeft de Heer mij de oorzaak getoond van die angst. Ik heb erg veel geweend en geleden, maar heb tegelijkertijd een grote bevrijding gevoeld.

Mijn moeder was pas drie, toen haar mama stierf. Door deze kwetsuur ontstond in haar onbewust het verlangen, om ooit een dochter te hebben aan wie ze dezelfde naam kon geven. Aldus kwam ik erachter dat ik iemand moest zijn die ik niet was. Ik had geen zelfvertrouwen, omdat ik nooit mezelf had mogen worden. De Heer heeft me bevrijd en heeft mij mijn ware identiteit gegeven. Nu weet ik dat Hij mij liefheeft om wie *ik* ben, dat ik uniek ben en dat ik zelfs het Woord voor mij kan nemen: ‘Gij zijt mijn zoon, vandaag heb Ik u verwekt.’ (Ps 2,7)

Ik heb echt ervaren hoe ik opnieuw geboren mocht worden, ook al blijf ik erg gevoelig, maar ik mocht voor het eerst mijn eigen persoon-lijkheid ontwikkelen. Maar de Heer zal het doen met tederheid en liefde.’

Ik ben een vervangingskind

“Toen er eens een chronologisch genezingsgebed gezegd werd, heeft de Heer me twee zaken voor de geest gebracht.

Voor ik werd ontvangen, was mijn moeder zwanger geweest van een andere jongen, die bij de geboorte is gestorven. Toen ze in het gebed bij de derde maand van de zwangerschap kwamen, zag ik plots mezelf in een zilveren soepterrine. Soms tilde ik het deksel op en deed aldus de deur naar de buitenwereld open en dan weer toe. De gebeurtenissen tijdens de zwangerschap kwamen terug naar boven. Ik heb dan een mis laten opdragen voor mijn overleden broer. Ik heb ook aan de Heer gevraagd om elke binding met de dood van mijn broer te verbreken en om me te bevrijden van de droefheid die deze gebeurtenis had nagelaten. Ik heb hem ook gevraagd om me de betekenis te tonen van het beeld van de zilveren soepterrine. Maar dat zou ik pas later ontdekken de loop van een retraite.

‘Hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oor, nog altijd weerstreeft gij de Heilige Geest.’ (Hnd. 7,51). Dit woord uit de Schrift trok sterk mijn aandacht. Het confronteerde me met mijn onafhankelijkheid: mijn hardnekkigheid hield verband met mijn hart dat onbesneden was, en dat niet leefde in een intieme relatie met God. Ik huiverde en vroeg aan de Heer: ‘Vanaf wanneer ben ik me onafhankelijk van U gaan opstellen?’ En toen kwam plots dat beeld terug van de zilveren soepterrine.

Het was dus in de loop van de derde maand van de zwangerschap dat ik me onafhankelijk ben gaan opstellen. Het was een moment van opstandigheid en woede: ik was immers te snel ontvangen na de dood van mijn broer bij de bevalling. Ik was dus niet verwelkomd noch ten volle bemind door mijn moeder, die nog volop in het verdriet zat om het verlies van haar eerste kind.

Ik ben me ook bewust geworden van de verkeerde gedragingen die het gevolg waren van die diepe kwetsuur. Wat me nog het meest pijn deed, was de ontdekking dat er zoveel wraakgevoelens in me zaten. Dat is me duidelijk geworden in de loop van nog een andere retraite. Tot mijn grote verbazing legde de Heer opeens het woord “wraak” in mijn hart. Ik vroeg om klaarheid tijdens het gebed. Hij heeft me toen laten inzien dat ik, sinds mijn opstandigheid en onafhankelijkheid in de moeder-schoot, mezelf tot rechter heb gemaakt en mij had ontdaan van diegenen die me niet met liefde hadden verwelkomd en ontvangen. Welk een vreselijk gevolg: ik

was hard en ongevoelig voor hun aanwezigheid, en langzaamaan heb ik hen uit mijn leven verbannen: ze bestonden niet meer voor mij. Er kwam me een hele lijst voor ogen met mensen die ik aldus had laten verdwijnen. De Heer gaf me de gave van berouw. Ik heb tranen van ellende gestort over mijn hart dat zo verhard was en ik heb me tot Gods barmhartigheid gekeerd.”

Hoofdstuk 12

Kwetsuren door de geboorte

*“Gij deed mij de moederschoot uitgaan,
aan haar borst hebt Gij mij gevlijd;
ú viel ik toe, nauwelijks geboren,
van mijn oorsprong af zijt Gij mijn God.
O blijf dan niet verre van mij:
nu is mij wat dreigde genaderd
en er is geen mens die mij helpt” (Ps. 22,10-12)*

Vele mensen zijn getekend door een moeilijke geboorte. We moeten natuurlijk wel een onderscheid maken tussen bevallingen die moeilijk waren omdat het kind weigerde geboren te worden, en bevallingen die dramatisch voor moeder en kind verlopen zijn, ondanks alle goede voorzorgen.

De Heer heeft ons werkelijk opmerkelijke vermogens geschonken. Het zal wel ongelooflijk klinken, maar het is waar dat wij in ons geheugen alles opnemen wat er over ons gezegd is, tot en met het kleinste woordje. Dat blijft in ons opgeslagen en wordt bewaarheid in iedere verwerping, ontgoocheling of gebrek aan erkenning door vader of moeder, enz.

Zinnetjes als: “Wat een lelijk kind!” of “Dat kind gaat dood” worden vastgelegd in het geheugen van dat kleine wezentje. Sommige moeders hebben met afgrijzen gezegd “Oh God, wat een monster heb ik op de wereld gezet!”, toen ze hun pasgeborene zagen die soms helemaal purper was, omdat hij haast gestikt was. Zelfs al zagen ze later dat het kind een lief en aangenaam gezichtje had, dan nog blijft het heel zijn leven daardoor getekend: hij zal altijd geloven dat hij eruit ziet als een monster.

Meestal weigert een kind dat niet gewenst is om geboren te worden; hij zou niet weten wat hij hier moet komen doen als hij toch niet bemind wordt. Vele van deze kinderen worden geboren met de navelstreng rond de hals, en de gynaecoloog heeft meestal heel wat moeite om hun leven te redden.

Een kind dat geboren wordt door middel van een keizersnede, ervaart zijn geboorte als een agressie tegen zijn persoon. Vanzelfsprekend is deze ingreep te verkiezen boven een normale geboorte, als daarmee het leven van moeder of kind in gevaar komen, hetzij omdat de moeder te jong is, hetzij omdat haar bekken te nauw is. Maar dat neemt niet weg dat het kind deze ingreep altijd ervaart als een agressie en als een inbreuk op zijn privé-terrein. Het groeide zo vreedzaam in het vruchtwater en opeens wordt het daar weggehaald en het komt onverwacht in een wereld terecht die het als een dreiging ervaart. Op dat ogenblik maakt het een keuze voor de dood: het wordt woedend. Naarmate hij opgroeit, zal de minste tegenspraak hem brengen tot een ongeproportioneerde woede-aanval. Mogelijk ervaart hij ook angst om in de steek te worden gelaten, als men hem van de moeder wegneemt, en als hij niet aan de borst mag worden gevoed.

Ook het gebruik van de verlostang of de zuiger wordt door het kind als erg dramatisch ervaren. We hebben al vastgesteld dat mensen die geboren zijn met de verlostang of de zuiger meestal zelfvertrouwen missen. Ze hebben voortdurend de indruk dat er een zwaard boven hun hoofd

hangt. Bij de minste tegenwerking worden ze vervuld van angst. Alsof ze voortdurend voor zichzelf herhaald hebben: “Ik kan niet door - ze laten me niet door - ze willen niet dat ik eraan kom, enz.”

Ze zijn zodanig getekend door die koude metalen klemmen of door die bedreigende zuignap die hen uit de moederschoot trekt, dat ze zich heel hun leven zenuwachtig verplaatsen, alsof ze voortdurend schrik hebben dat ze zullen worden vastgegrepen.

Ze gaan een controlemechanisme ontwikkelen dat hen brengt tot een uitputtend perfectionisme, dat niet alleen voor henzelf maar ook voor anderen ondraaglijk wordt. Zij stellen zich voor dat ze andere mensen en ook alle gebeurtenissen in de hand moeten houden. Als iemand aan hun controle ontsnapt, kunnen ze in een depressie terechtkomen of in een toestand van slapeloosheid. Het is niet uitzonderlijk dat die mensen extreme rationalisten worden: dat is hun wijze om te ontsnappen aan het lijden en aan alle situaties die hun emotiviteit kunnen beroeren. Zij verdedigen zich tegen alle gevoelens van liefde en vriendschap, en ze kunnen bikkelhard zijn tegen diegenen voor wie ze een zekere sympathie ervaren.

Ze zijn bezitterig en beschouwen de kleinste fout als een vreselijk verraad. Als ze denken dat iemand ontrouw is geworden aan het beeld dat zij voor zichzelf geschapen hebben over liefde en vriendschap, verwerpen ze die persoon uit hun intimiteit en doen ze alsof ze die nooit gekend hebben of alsof hij zelfs nooit bestaan heeft.

Deze mensen menen dat het geluk niet voor hen is weggelegd. Als ze vreugde kennen of momenten van geluk, gaan ze uit alle macht proberen daar zelf een einde aan te stellen, opdat dat geluk hen door niemand zou worden afgenomen. Aldus is er een soort fatalisme in hun leven, dat hen ertoe brengt een mechanisme te ontwikkelen van onverschilligheid jegens het leed van anderen. Zij verharden hun hart uit schrik overmand te zullen worden door een gevoel, dat ze niet onder controle kunnen houden.

Schuchterheid en slechte schoolresultaten zijn vaak een gevolg van de moeilijkheden tijdens de geboorte. Die kunnen nog versterkt worden als het kind zich door de ouders afgewezen voelt.

Voor mensen die in die omstandigheden ter wereld komen, is het moeilijk om in God te geloven, en nog meer om te kunnen geloven dat iemand anders hen bemint. In het diepste van hun hart bewaren ze altijd een verkeerd beeld van God.

De couveuse is misschien wel de grootste oorzaak van de meeste kwetsuren van verlatenheid. Als een kind in de couveuse wordt gelegd, is dat omdat zijn leven in gevaar was. Maar ze hebben het kind van de moeder gescheiden, ze hebben het vastgenomen en helemaal naakt in de couveuse gelegd. Het kind maakt dan een keuze voor de dood door tegen zichzelf te zeggen: “Ik reken alleen maar op mezelf, ik zal alléén wel overleven!”

Soms neemt de dokter de beslissing om de geboorte voortijdig in te leiden. Kinderen die aldus geboren zijn, zullen het niet gemakkelijk hebben om met gezag om te gaan. Ze hebben hen gedwongen om naar buiten te komen, ze zijn niet gerespecteerd in hun natuurlijk geboorteprocess. Ze zullen dan ook vaak opvliegend zijn en alles vluchten wat te maken heeft met regels en formalisme. Onbewust worden zij geleid door volgende vraag: ‘Wat wordt er hier beweerd, zodat ik het tegenovergestelde kan zeggen?’ Ze hebben vaak relatieproblemen, niet alleen met hun ouders, maar met allen die regelmatig hun pad kruisen.

Soms wordt de geboorte ook kunstmatig uitgesteld. Daar kunnen vele redenen voor zijn, maar ook hier hebben we vastgesteld dat het kind dan getekend wordt door een verwerping van het leven: “Ik word niet bemind. Ze gunnen me het leven niet.” Deze kinderen worden vaak het

slachtoffer van ongecontroleerde angsten en obsessies. Zij lijden dikwijls aan een kwetsuur van onwaardigheid en van verwerping. Heel vaak hebben ze ademhalingsproblemen of astma. Ze zullen het altijd moeilijk hebben om het leven te accepteren.

Het feit dat men hun geboorte heeft vertraagd, heeft hen de dood van heel dichtbij doen zien. Ze zijn bang om ziek te worden en te sterven door gebrek aan zuurstof of te stikken. Ze zijn als de dood voor water en zullen nooit leren zwemmen. Sommigen zijn zelfs gehandicapt door zuurstofgebrek bij de geboorte.

En ten laatste zijn er nog kinderen die men vergeten heeft na de geboorte. Soms was de bevalling zodanig moeilijk, dat het leven van de moeder ernstig in gevaar was. De dokter en de verpleegsters waren er vooral om bekommerd het leven van de moeder te redden, en ondertussen werd het kind heel vaak letterlijk in de kou gelegd, soms zelfs nauwelijks in een handdoek gewikkeld.

Die kinderen voelen zich buiten het leven geplaatst en rekenen alleen op eigen krachten, omdat ze zich in de steek gelaten voelen, zij alleen tegen de rest van de wereld. De enige mens die hen warmte en tederheid had kunnen geven, ligt daar, doodmoe en bijna stervend.

Deze kinderen kunnen hun plaats in het leven niet vinden: ofwel nemen ze die plaats in met geweld, zonder de anderen te ontzien, ofwel laten ze zich zonder enige moeite aan de kant schuiven. Ze zeggen voortdurend tegen zichzelf: “Ik ben toch niet de moeite waard.” Ze koesteren hun eenzaamheid en meten zich een harnas aan van ongevoeligheid. Als ze iemand sympathiek vinden, lijden ze sterk onder hun onbekwaamheid om contact te leggen.

Hebben ze me daarvoor te vroeg laten komen?

“Ik heb altijd gedacht dat mijn affectieve problemen het gevolg waren van de gestrengheid van mijn moeder, maar ik ben tot de ontdekking gekomen dat het anders zit.

Mijn ouders hoopten dat hun zesde kind een jongen ging zijn, maar ik was een meisje.

De Heer heeft me getoond in hoever mijn vader me verworpen heeft. Ik heb me op een bepaald moment gezien in de armen van de vroedvrouw. Mijn vader zag me en riep toen uit: “Verdorie! het is een overschoen!” (Chileens scheldwoord voor een meisje) en toen ging hij stilletjes naar mijn moeder. Op dat ogenblik heb ik gevoeld hoezeer ik “niets” was en ik heb toen gedacht: “Is het daarvoor dat ze me te vroeg hebben laten komen!?” De vroedvrouw had haast die dag, heeft mijn moeder later verteld. Er zou die avond een feestje zijn, dat ze beslist niet wilde missen. Omdat de bevalling nog steeds niet begonnen was, is ze druk beginnen uitoefenen op de buik van mijn moeder door van boven naar beneden te strijken. En ze diende warme compressen toe om de geboorte te bespoedigen.

En in de buik van mijn moeder, verzette ik me heftig tegen die onophoudelijke druk, en tegen die warme compressen, die me voortdurend verplichtten van plaats te veranderen. Ik beefde van angst, want de wereld leek me zo wreed.

Toen mijn vader mij tot overmaat van ramp zo laatdunkend bekeek omdat ik een meisje was, heb ik gekozen voor de dood. Het is de Heer zelf die mij heeft laten zien, dat ik bij mijn geboorte voor de dood gekozen heb. Ik heb een beeld ontvangen waarin ik een grafsteen zag, met daarop mijn geboortedatum. Er stonden bloemen op en Jezus stond erbij, rechtop. Ik wist dat ikzelf onder die grafsteen lag. Ik heb toen aan Jezus gevraagd om me te helpen uit dat graf te komen, want ik kon alleen die zware steen niet optillen. Ik verweet hem dat hij dat alles in mijn leven had toegelaten, en het heeft me heel wat moeite gekost om mij met hem te verzoenen en hem daarvoor te vergeven.

Als gevolg van die geforceerde geboorte en van de verwerping door mijn vader, ben ik altijd teruggetrokken en introvert geweest. Ik had voor mezelf een irreële wereld geschapen, waarnaar ik telkens vluchtte als de werkelijkheid me vijandig voorkwam. Ik zat altijd vol angst, ik was als de dood om in de steek te worden gelaten. Ik verzette me dus tegen elke affectieve relatie, zodat niemand ooit de kans zou krijgen om me in de steek te laten.

In het diepste van mezelf zaten altijd angst en onzekerheid, maar ik had rond mezelf een stevig schild opgetrokken, dat die gevoelens goed verborgen hield voor de buitenwereld. Ik had de indruk dat ik niet tot de familie behoorde, ik voelde me niet op mijn gemak in het gezin. Aldus heb ik mijn toevlucht genomen tot een zekere vorm van nomadisme, omdat ik me aan niets of niemand wou hechten. Ik ben koud, ik ben gevoelloos, mijn hart is ongenaakbaar en het kost me erg veel moeite om iets van liefde te laten blijken.

Om door mijn ouders aanvaard te worden, heb ik me willen schikken naar wat ze van mij verwachtten: een klein modelmeisje! Maar mijn eigen wereld lag daarbuiten, in dat innerlijk schuiloord dat ik voor mezelf alléén geschapen had.

De Heer heeft me ook getoond dat ik naar de wereld keek als toeschouwer, als vanachter een uitstalraam, of ook vanuit mijn graf, waarin ik mezelf terugtrok, opdat niemand me daar zou komen zoeken om mij pijn te doen.”

Alleen Uw liefde redt mij

“Ik ben geboren op het platteland op een oktobermorgen. Mijn vader was gaan werken en mijn moeder die lichamelijk heel zwak en depressief was, zette me onverwacht op de wereld na zes maanden zwangerschap. Ik woog iets meer dan een kilo. Omdat de vroedvrouw ervan overtuigd was dat ik het niet zou halen, legde ze me in een hoek van de kamer, zomaar op de grond. Mijn moeder was uitgeput en heeft niet eens gevraagd om mij te mogen in haar armen nemen.

‘s Avonds toen mijn vader thuiskwam, werd ik terug opgemerkt toen hij riep: “Maar dat kind leeft nog!” Pas toen heeft men zich over mij ontfermd en mij opgenomen en verwarmd. Mijn moeder heeft me dat allemaal pas verteld toen ik veertien jaar was.

Heel mijn kinderjaren ben ik een heel mager en vreesachtig jongetje geweest, altijd op mijn hoede. Toen ik twintig was noemde iemand van mijn vrienden “de geslagen hond”, wat duidelijk maakt welke indruk ik maakte.

Ik moet er nog aan toevoegen dat mijn eerste stappen in de middelbare stadsschool, me zeker niet geholpen hebben om meer zelfvertrouwen te krijgen. De kleine boerenkinkel was al gauw het mikpunt van de spotters. Tijdens de speeltijden verborg ik me in een hoek, opdat mijn klasgenoten me niet in de gaten zouden krijgen.

Maar de Heer had me een goed verstand gegeven. Ik had begrepen dat ik, om erbij te horen, erg goed moest studeren. Ik heb me toen verwoed op mijn studies gestort, ik heb dag en nacht gestudeerd, zelfs op zondag. Ik stond mezelf geen ontspanning toe, ik had geen enkele interesse buiten mijn studies.

Aldus heb ik schitterende hogere studies gedaan. Maar zelfs in mijn beroepsleven, ook al was er al een zekere stabiliteit bereikt nu, bleef ik nog altijd op mijn hoede, ik had nooit genoeg gedaan in mijn ogen, ik was er nooit zeker van of mijn bazen wel tevreden waren over mij.

Eigenlijk vroeg ik mezelf steeds af of ik al wel voldoende zekerheden had verzameld voor de toekomst, ik spaarde “voor het geval dat...” en ik probeerde voortdurend te voorzien wat er zou gebeuren als...

Ik had geen vertrouwen in het leven, ik was er nooit zeker van dat ik bemind werd, ik had altijd

het gevoel dat ik de liefde van mijn vrouw moest verdienen. Als zij me haar liefde liet blijken, had ik steeds het gevoel dat ze te goed voor me was.

Ik ben steeds blijven doorgaan met het verzamelen van diploma's "voor het geval dat...". Tot ik op een dag instortte en in een diepe depressie zat. Ik heb toen vele therapieën gevolgd, ze hebben nochtans niet de wortel kunnen blootleggen van mijn angsten, en ook geen vertrouwen in het leven kunnen geven. Dat leven zelf leek me triest, niets of niemand interesseerde me, ik had niet de indruk dat ik leefde.

Uiteindelijk op vijftigjarige leeftijd heb ik een persoonlijke ontmoeting met de Heer gehad. In een Ignatiaanse retraite heeft Hij me de oorzaak getoond van mijn onrust, van mijn neiging om alleen maar op mezelf te rekenen en niemand te vertrouwen. De oorzaak ging terug tot die eerste morgen van mijn leven, die eerste kille oktobermorgen, waarop ik in die hoek gelegd werd, alleen en hulpeloos, zonder warmte en zonder liefde, maar ik leefde. En de Vader in de Hemel was daar bij me op dat ogenblik.

Ik heb nooit kunnen wachten. Wachten, dat was voor mij een beetje doodgaan. Elke keer als ik moest wachten, dacht ik: "Nog tien zinloze minuten dichterbij de dood." En telkens werd ik woedend.

Ik wilde alles erg snel doen, ook al was het dan niet goed gedaan, want de tijd verstreek met grote schreden. Ik had nooit geweten waar die indruk vandaan gekomen was, ik had een dringende behoefte om te blijven leven. Ik was altijd als de dood geweest voor de tijd die verstrijkt.

In het gebed heeft de Heer me dat kind getoond, dat te vroeg geboren was en vergeten in die hoek lag, voor wie elke minuut die verstreek van levensbelang was. Elke minuut die ik langer moest wachten, bracht me letterlijk dichterbij de dood.

Vervolgens heeft de Heer getoond welk verdedigingsmechanisme ik had opgebouwd: ik heb nooit willen wachten, ik heb nooit willen vragen om niet te moeten wachten, om niet te lijden onder dat wachten. Ik moest mijn plan alléén trekken, zonder te rekenen op wie ook. Als ik dan nog niet kreeg wat ik wou, nam ik het met geweld, zonder mij af te vragen of ik daar iemand mee benadeelde. Ik kende geen medelijden, ik was hard, ik was als een wolf die zijn hol verdedigt. De Heer heeft me dit zondig mechanisme moeten tonen.

Een ander verwarrend gevoel dat me al heel mijn leven beheerste, was de drang om op te potten en te sparen.

Op een dag zat ik in een benarde situatie, waaruit ik mezelf nauwelijks kon bevrijden, ik zou al mijn krachten moeten aanspreken. Ik reduceerde dus mijn verplichtingen tot een minimum, ik deed alleen nog het hoogst noodzakelijke, maar ik nam zelf geen enkel initiatief. Als iemand me vroeg om ook maar iets te doen, vroeg ik steeds: "Is dat wel nodig?" Ik smoorde alle ideeën in de kiem. Maar in tegenstelling daarmee was ik er ten eerste op uit om reserves aan te leggen voor het geval ik geen stand zou kunnen houden. Reserves geld, voedsel, geneesmiddelen enz. Dat hield ook in dat ik veel at en veel wou slapen om op de been te kunnen blijven.

Er was nog een ander tekort in mijn leven: ik miste affectie. Ik had de indruk dat mijn moeder nooit tijd had gehad om mij te knuffelen en eens op de schoot te nemen. Ik was ervan overtuigd dat ik dat niet waardig was, dat niemand me ooit zou kunnen liefhebben. Alle waarachtige en diepe blijken van liefde van mijn vrouw hebben die affectieve leemte nooit kunnen vullen.

Tijdens heel dat genezingsproces heb ik langzaam durven begrijpen dat al die uren die ik na mijn geboorte daar op de gond gelegen heb, heb aan gevoeld als een affectieve verwaarlozing, als een tragische verwerping.

Ik heb er altijd onder geleden nooit in de armen van mijn moeder te zijn gelegd na mijn geboorte. Het is nog maar onlangs dat ik begrepen heb dat ik, in die allereerste nood aan liefde, in mezelf

een mechanisme van verwerping heb opgebouwd. Ik heb ook elke vorm van affectie verworpen. Al wat ik heb opgebouwd, is gebeurd zonder rekening te houden met de affectie van mijn moeder. Ik heb geen moederlijke affectie gevoeld, en die van Maria als moeder ook niet, want ik had ervoor gekozen om geen moeder meer te hebben. En aldus ben ik nooit in staat geweest om mijn moeder te beminnen of om Maria te beminnen.

Al wat te maken had met moederlijke genegenheid irriteerde me, zelfs de bewondering van jonge moeders voor hun baby's. Het spreekt vanzelf dat die onderliggende houding enorm veel pijn veroorzaakt heeft in de relatie met mijn eigen kinderen!

Ik heb deze schrik voor gevoelens van genegenheid uitgebreid naar al mijn sociale relaties. Ik had geen echte vrienden en in mijn sociale relaties zat ook geen echte affectie. Integendeel, ik had al mijn affectie geconcentreerd op mijn vrouw. Naar haar toe was ik enorm bezitterig en zelfs mijn zonen beschouwde ik als rivalen.

Ook mijn relatie tot God leed onder deze contactarmoede, deze hardheid. Ik heb de waarheid ontdekt achter het woord van Johannes: *“Wie zegt dat Hij God liefheeft maar zijn broeder haat, is een leugenaar.”* (1 Joh.4,20)

Met God zelf ging ik ook om op een egocentrische manier. Ik verwachtte alles van hem. Mijn gebed bestond uitsluitend uit vraaggebed en marchanderen. Voor het Heilig Sacrament ben ik er mij bewust van geworden dat de vroedvrouw, nadat ze had geoordeeld dat ik niet zou blijven leven, mij vrijwillig ter dood had veroordeeld, door mij zonder meer in die hoek te leggen. Maar de Heer heeft niet gewild dat ik dood ging, en ik hoorde mezelf zeggen: “Heer, Gij hebt niet gewild dat iemand mijn leven afnam, vandaag geef ik het U in alle vrijheid.”

In het begin was ik bang van wat Hij in mijn hart gelegd had, maar achteraf heb ik tenvolle ja kunnen zeggen. En vanaf dat ogenblik ben ik van nieuwe kracht vervuld.”

Ik kwam ter wereld met de verlostang____

“Ik ben 24 jaar en heb weinig zelfvertrouwen. Ik ben schuchter en ik heb enorm veel geleden in de lagere school.

Na veel aarzeling en schrik heb ik deelgenomen aan een genezings-retraite. Toen ze op een dag het genezingsgebed voorlezen voor de kwetsuren in de moederschoot, was ik vervuld van vrede. Ik ben gaan zitten, toen ze begonnen te zingen en te bidden. Ik voelde me goed. En bovendien wist ik dat mijn ouders mij gewild hadden.

Toen ze echter aan het gebed over de moeilijke geboortes kwamen, werd er gebeden voor de mensen die geboren waren met behulp van de verlostang. Toen heb ik een vreselijke kilte in mezelf gevoeld en een diepe angst, alsof ik me vastklampte aan mijn moeder in haar schoot. Er waren plots die lepels die mijn hoofd omklemden. Toen ben ik in paniek geraakt. Maar dan zag ik plots de vreugde van mijn moeder omdat ik een meisje was; ze kon het niet geloven omdat ze al twee jongens had. Ze nam me in haar armen en drukte me tegen zich aan en mijn papa riep uit:

“Wat een mooi klein sterretje!”

Toen kwam de kindertijd. Ik was 6 jaar en wilde niet naar school, ik had moeite met leren lezen. Het derde leerjaar heeft me nog onzekerder gemaakt en mijn gebrek aan zelfvertrouwen helemaal ondermijnd.

Op een dag zei de lerares dat ze ons een groot plezier zou doen. Waarmee dan wel? Ze zou de klas indelen in drie groepen: de verstandige leerlingen, de normale en de zwakke. Omdat ik nogal wat leermoeilijkheden had en ze me altijd moesten helpen met mijn huiswerk, heb ik heel dat jaar in de groep van de zwakken gezeten.

Ook tijdens mijn geboorte zelf is er iets gebeurd dat een blokkering heeft veroorzaakt. Ik voelde me niet op mijn gemak, ik was zwak en vreesachtig. Ik hoorde wel wat ze me zegden, maar ik kon het niet opschrijven. Ik heb uiteindelijk mijn jaar moeten overdoen.

Toen ben ik een paar jaar naar een school voor bijzonder onderwijs geweest, en mijn moeder zette me opnieuw in het derde leerjaar hoewel ik al twaalf jaar was. Ik was de grootste van de klas en ik schaamde me omdat mijn vroegere klasgenoten al in het achtste leerjaar zaten. Ik heb alle contact met hen verbroken en heb me opgesloten in een wereld waar nog alleen mijn studies en mijn familie telden.

Mijn middelbaar is zonder problemen verlopen, ondanks mijn gebrek aan zelfvertrouwen. Ik heb mijn studies kunnen beëindigen en heb een diploma boekhouden behaald.

En nu op 24jarige leeftijd kom ik achter de oorzaak van mijn angsten en mijn gebrek aan zelfvertrouwen: ik ben geboren met behulp van een verlostang.”

Hoofdstuk 13:

Gebed over de 9 maanden

*“Uw oog zag mij, vormeloos nog:
in uw boek waren alle dagen geschreven
waarop ik gevormd werd,
toen er nog niet één daarvan was” (Ps 139, 16)*

We moeten een onderscheid maken tussen het gebed voor iemand die al geboren is, en het gebed voor een kind dat nog in de moederschoot in wording is.

Gebed voor een kind of een volwassene

Op de allereerste plaats moeten de moeders op het hart worden gedrukt dat ze geen schuldgevoelens mogen hebben bij al wat ze lezen of dat ze zich niet veroordeeld mogen voelen door God. Als ge tot de ontdekking zijt gekomen dat Jezus leeft, dat Hij gekomen is om ons te bevrijden, te genezen, om de wereld te bekeren, en niet om te oordelen, zal alles al een stuk gemakkelijker verlopen.

Innerlijke genezing is een proces dat verloopt op het ritme dat de Heer Zelf bepaalt.

Als ge een begin gemaakt hebt met het gebed voor uw kind, ga daar dan trouw mee verder. Het is belangrijk dat ge onophoudelijk op de deur van de Heer blijft kloppen, ook als uw kind volop in crisis is. *“Gij die Jahweh alles in herinnering brengt, er is voor u geen rust. Gun ook Hem geen rust, tot Hij herstelt...” (Jes. 62,6-7)*

Charismatische gaven zijn niet nodig om te kunnen bidden over of voor iemand. Denk niet dat Jezus aan uw gebed minder kracht zou geven dan aan degenen die bidden voor de zieken. Het gebed van een echtpaar heeft een grote genezingskracht: op basis van het sacrament van het doopsel en van het huwelijk: ge zijt medescheppers met God.

Wat kan er allemaal gebeurd zijn in de ontwikkeling van dit kind dat u zoveel zorgen baart? Probeer u de zwangerschap te herinneren, alle positieve en negatieve gebeurtenissen. Een moeder kan zich toch herinneren welke intieme relatie er gegroeid is tussen haarzelf en haar kind tijdens die 7,8 of 9 maanden zwangerschap. Het kind heeft alles haarfijn opgenomen als een spons, al het negatieve en het positieve, het heeft alles geregistreerd in zijn onderbewuste. Precies daarom zijn de maanden van de zwangerschap zo uitermate belangrijk.

We zullen even een paar omstandigheden onder de loupe nemen die de ontvangenis en het leven in de moederschoot hebben kunnen beïnvloeden. Een kind kan ontvangen zijn met een gevoel van walg of weerzin voor de seksuele vereniging. Mogelijk heeft de moeder de gemeenschap ervaren als gewelddadig, misschien is ze verkracht, of misschien heeft ze in de vereniging alleen lichamelijke bevrediging gezocht, zonder te denken aan het kind dat mogelijk kon ontvangen worden. Misschien is het kind verwekt buiten het huwelijk, of zonder liefde, misschien alleen uit plichtsbesef enz.

Talrijke gebeurtenissen kunnen de ontwikkeling van het kind in de moederschoot beïnvloed hebben. Om er een paar te noemen: een val, angst, schrikken, het overlijden van een geliefd iemand, een miskraam, vrijwillige pogingen tot abortus, aardbevingen, stormen, ziektes van de

moeder die het kind als een agressie ervaart. Het gebruik van alcohol, drugs, roken, seksuele gemeenschap tijdens de zwangerschap, vooral in de laatste maanden, agressie jegens de zwangere vrouw, slagen, schoppen in de maag of op de buik, geschreeuw, angst voor een miskraam, angst voor een gehandicapt kind.

Sommige vrouwen moeten lang in bed blijven tijdens de zwangerschap om hun kind te kunnen houden. Sommigen voelen zich uitermate neerslachtig en wenen veel. Anderen gaan gewoon door met dansen of met zware lichamelijke inspanningen tijdens de zwangerschap. Er zijn er die zwaar werk doen, zonder zich te bekommeren om het kind dat ze dragen. Sommigen hebben lang niet geweten dat ze zwanger waren omdat ze nog een aantal maanden gewoon ongesteld zijn geworden. Anderen waren beschaamd voor hun zwangerschap, hetzij omdat ze kritiek van de buitenwereld vreesden of omdat ze al een aantal kinderen hadden. Weer anderen hebben lang een insnoerend corset gedragen om hun zwangerschap te verbergen, of zijn verplicht geworden om te huwen. En er zijn ook vrouwen, vooral intellectuelen, die weigeren te huwen, maar toch een kind willen om aldus een zin te geven aan hun leven, zonder te denken aan de leegte die het kind zal ervaren omdat het geen vader heeft, en het gevoel van onwaardigheid dat ermee gepaard gaat.

Gebedsverloop

Vader, wij zeggen u dank voor de gave van het leven. Gij hebt ons geschapen naar uw beeld en gelijkenis.

Vandaag breng ik voor u N. op het ogenblik van zijn/haar ontvangenis. Dat uw heilig bloed dit ogenblik zuivert en vrijwaart van elke onzuiverheid, elke begeerte, elke lichtzinnigheid en elk gebrek aan liefde enz.

Eerste maand

Heer Jezus, wij brengen voor u de eerste maand van N. in de moederschoot. Kijk naar dit kleine wezentje dat zich ontwikkelt, herschep het in uw Liefde. Genees elke kwetsuur van verwerping van zijn/haar bestaan, als hij/zij per ongeluk zou ontvangen zijn of als gevolg van een verkeerd gebruik van anticonceptiemiddelen. Kom de angst wegnemen die er is opgetreden bij een poging tot abortus. Troost dit kleine wezentje als men zijn/haar geslacht zou hebben geprogrammeerd of als het belast is geworden met het verderzetten van de familienaam. Kom de keuze voor de dood aanraken die hij/zij gemaakt heeft door op eigen kracht te willen leven. Wij brengen voor u elke erfsmet die van vaderszijde of moederszijde vandaag nog op dit kleine wezentje drukt. In de loop van deze maand is het hartje beginnen kloppen. Leg in dit hart dat zich ontwikkelt elke vaderlijke tederheid die hij/zij tekort kwam. Heilige Maria, kom met uw moederlijke fijngevoeligheid en tederheid aanvullen al wat dit kind niet heeft ontvangen van zijn/haar moeder.

Tweede maand

Heer, wij brengen voor u de tweede maand van N. in de moederschoot.

Jezus, ontplooi heel de christelijke vrijheid die gij aan dit kind gegeven hebt. Genees elke opstandigheid en al wat hij/zij ervaren heeft als agressie. Raak het zelf gecreëerde schuiloord aan, die hij/zij voor zichzelf heeft opgebouwd, om zich te beschermen tegen uw liefde. Open zijn/haar hart, opdat hij/zij het leven overvloedig kan binnen laten.

Heer, wij vragen u om elke fout die er is opgetreden in de vorming van de ogen, de oren en de mond te genezen. Gij weet Heer dat de lever zich nu is beginnen ontwikkelen. Genees hem/haar van elke overge-erfde zwakheid langs moederszijde.

(Denk hier als moeder van dit kind aan alle omstandigheden die uw zwangerschap in de loop van deze maand mogelijk hebben beïnvloed: een val, een reis, overlijden, dreigende miskraam enz.)

Derde maand

Heer, wij brengen voor u de derde maand van N. in de moederschoot.

Heer, kom dit kind aanraken dat in de war is omdat men zijn geslacht verwerpt. genees alle verwarring en dubbelzinnigheid waaronder dit kind geleden heeft tijdens zijn/haar ontwikkeling in de moederschoot. Bevestig hem/haar in zijn mannelijkheid/vrouwelijkheid. Geef hem/haar de plaats die hem/haar toekomt. Breng evenwicht en harmonie in zijn/haar lichaam, ziel en geest, in alle gewaarwordingen, in zijn/haar seksualiteit. Geef hem/haar de genade om vandaag ja te zeggen tegen het leven. Herstel in hem/haar het vaderbeeld en moederbeeld. Wij brengen voor u elke mogelijke afwijking in de vorming van de stembanden, de ogen, de nieren, van zijn/haar armen en benen, van zijn/haar geslachtsorganen.

Probeer uzelf alle gebeurtenissen te herinneren die de zwangerschap mogelijk hebben beïnvloed: woede, een ziekte, geweld, verwondingen, ruzies, een verhuis, financiële problemen, schaamte, kritiek, oorlog, sociale onlust, laster enz.

Vierde maand

Heer, wij brengen voor u de vierde maand van N. in de moederschoot. Heer, genees hem/haar van alle angst voor vernietiging, van elke afwezigheid van de vader, van alle tekort aan tederheid. Kom zijn auditief geheugen zuiveren van elke agressie door geschreeuw, geweld, luidruchtige ruzies. Genees hem/haar van de droefheid en het gevoel van verlatenheid dat hij/zij langs de moeder ervaren heeft omdat haar man zo weinig thuis was en veel op reis ging. Genees hem/haar van elk gevoel van verwerping door zijn/haar grootouders. Genees hem/haar van elk gevoel van onveiligheid in het milieu waarin hij/zij is opgegroeid. Kom hem/haar genezen van elke agressie door slagen of door ziekte van de moeder. Kom weer vrede brengen in elk gevoel van disharmonie en omhul hem/haar met uw tederheid en barmhartigheid.

We brengen ook zijn/haar zenuwstelsel voor u en al wat misvormd is, elke erfelijke belasting van vaderskant of moederskant, die hem/haar verhinderd heeft om uw verrijzenis te ontvangen.

(Denk hier terug aan al wat u aan negatiefs hebt ervaren in deze maand: drank, tabak, drugs of geneesmiddelen, geweld, een val, erfelijke ziektes enz.)

Vijfde maand

Heer, wij brengen voor u de vijfde maand van N. in de moederschoot. Genees zijn/haar auditief geheugen. Raak alles aan wat hij/zij aan negativiteit heeft kunnen opvangen in deze maand, al wat tegen of over hem/haar in deze maand gezegd is. Wij brengen elke vrees voor u die hij/zij van buitenaf heeft opgedaan door geroep, door dingen die omvielen of onverwachte harde geluiden. Genees zijn /haar gehoor als het zou gekwetst zijn door de indringende autoritaire stem van de vader. Leg vergeving in zijn/haar hart voor de seksuele relaties van zijn/haar ouders, die hij/zij als agressie ondergaan heeft. Kom alles in hem/haar aanraken dat tegenzin of verwerping van het leven heeft veroorzaakt. Bevrijd hem/haar van elk verlangen om op zichzelf terug te plooiën en van elke wil om alleen maar op zichzelf te rekenen.

Wij brengen voor u heel de ontwikkeling van zijn/haar bloedsomloop, zenuwstelsel, ademhalingsstelsel en we vragen u om alle fysische afwijkingen die toen ontstaan zijn te komen aanraken.

(Denk ook aan...)

Zesde maand

Heer, wij brengen voor u de zesde maand van N. in de moederschoot. Kom vrede brengen in dit kind, als hij/zij geweld zou zijn aangedaan omwille van een operatie die de moeder moest ondergaan. Genees hem/haar van elke vorm van wantrouwen en van elk verlangen om zich af te sluiten van het leven. Geef hem de genade om zichzelf te accepteren, en om zijn geslacht te aanvaarden. Genees elk gevoel van minderwaardigheid en elk gevoel van levensangst.

Herstel in hem/haar het moederbeeld en vaderbeeld. Jezus, verbreek in hem/haar elke band met de dood van een geliefde persoon, die zijn/haar moeder verdriet heeft gedaan en het kind heeft beïnvloed. Geef hem/haar levensvreugde in overvloed. Als zijn/haar vader in de loop van deze maand is overleden, kom dit kind dan genezen Heer, vooral als de moeder in hem/haar haar troost gezocht heeft. Genees dit kind van elk slachtoffergevoel en van elke neiging om zich terug te plooiën op zichzelf.

Wij brengen voor u alle beenderen van zijn/haar geraamte, maak ze sterk en bevrijd hem/haar van elke zwakheid die tot misvormingen zou hebben geleid. Geef hem/haar de genade om elke lichamelijke zwakheid die in de moederschoot ontstaan is te accepteren.

(Denk ook aan...)

Zevende maand

Heer, wij brengen voor u de zevende maand van N. in de moeder-schoot. Kom dit kind aanraken dat te vroeg geboren is en nog niet voldoende woog. Moeder Maria, kom gij die twee ontbrekende maanden aanvullen. Gij weet waarom dit kind voortijdig uit de moederschoot verdreven is. Leg vergeving in zijn/haar hart voor alle vrees en bekommernis van de moeder. Raak zijn gevoel van verlatenheid aan, het gebrek aan tederheid, het feit dat hij/zij niet gevoed mocht worden aan de moederborst, het feit dat hij/zij in de couveuse moest. Wij brengen de verdere ontwikkeling van dit kind voor u. Bevrijd zijn/haar christelijke vrijheid, breng harmonie aan in zijn/haar wezen, geef hem/haar de genade om het leven in overvloed te ontvangen. Genees hem/haar van elke opstandigheid, elke woede, van elke gevoel teveel te zijn, van elke druk gprogrammeerd te zijn, van elke verwerping van zichzelf.

(Denk ook aan...)

Achtste maand

Heer, wij brengen voor u de achtste maand van N. in de moederschoot. Kom dit kind aanraken dat in deze maand geboren is ten gevolge van een val, een aardbeving, een echtelijke ruzie omwille van ontrouw enz. Genees hem/haar van zijn weigering om te groeien. Herstel in hem/haar het beeld van zijn/haar ouders. Genees hem/haar van het beeld van de wereld die hij/zij als wreed ervaren heeft, genees hem/haar van elk gevoel van verwarring door zijn/haar vroegtijdige geboorte. Kom de keuze aanraken die hij/zij voor de dood gemaakt heeft omdat hij/zij zich ontworteld voelde.

Wij brengen voor u dit kind dat verder groeide in de schoot van zijn moeder. Bevrijd hem/haar van elke weigering om geboren te worden en om het leven te verwelkomen. Genees hem/haar van elke opstandigheid en angst omdat hij/zij niet de rol kon spelen die zijn/haar ouders hem/haar wilden opdringen. Kom hem/haar genezen van elke sociale verwonding door armoede, emigratie, verbanning, vernedering en verwerping. Wij brengen ook voor u zijn/haar auditief geheugen en al wat hij/zij aan negatief ervaren heeft langs de smaak- of reukzin.

(Denk ook aan...)

Negende maand

Heer, wij brengen voor u de negende maand van N. in de moederschoot. Gij kent uw kind, “*want alles wat bestaat hebt Gij lief, en Gij verafschuwt niets van wat Gij gemaakt hebt. Als Gij iets gehaat hadt, zoudt gij het niet geschapen hebben.*” (Wsh 11,24). Ja Heer, het is uit liefde dat gij dit kind het leven hebt gegeven. Laat hem/haar voor het leven kiezen, geef hem/haar de genade om zijn wezen te ontvangen, bevrijd hem/haar van zijn/haar woede en levensangst. Geef hem/haar de genade zijn/haar familie te accepteren, zijn ouders, zijn sociaal milieu. Kom alle afweermechanismen aanraken die hij/zij heeft opgebouwd om zich te wapenen tegen de liefde.

Genees het ogenblik van zijn/haar geboorte, als zijn/haar ouders ontgoocheld waren om zijn/haar geslacht. Genees het gebrek aan tederheid, omdat zijn/haar moeder uitgeput was na een moeilijke geboorte en hem/haar niet haar armen heeft ontvangen. Genees zijn/haar tactiel geheugen en zijn/haar hoofd als hij/zij ter wereld is gekomen met de zuiger of de verlostang. Genees hem/haar van zijn/haar angst en wantrouwen.

Wij brengen dit kind voor u Heer, dat eerst met de stuit geboren is. Bevrijd hem/haar van zijn/haar diepe angst, zijn/haar woede of schuchterheid, van alle tekenen van verstikking en agressie die hij/zij ervaren heeft bij deze moeilijke geboorte.

Ontferm u met uw liefde Heer over dit kind dat naar de couveuse is gebracht omdat hij/zij niet voldoende woog, ademhalingsproblemen had of vruchtwater had ingeslikt.

Genees ook het tactiel geheugen Heer van de kinderen die met de navelstreng rond de nek geboren zijn of die ziek geworden zijn door de anesthesie die aan hun moeder werd toegediend. Kom ook de kinderen aanraken die te groot waren en het leven van hun moeder in gevaar hebben gebracht. Kom de kinderen genezen van hun schuldgevoel als hun moeder is gestorven bij hun geboorte.

(Denk hier nog aan alle moeilijkheden van de laatste maand en alle bijzonderheden van de geboorte.)

Heilige Geest, vervul dit wezentje met de genade van de verrijzenis, open zijn/haar hart opdat hij/zij overvloedig liefde kan ontvangen en geven. Breng harmonie in zijn/haar geest, zijn ziel en lichaam, herstel alle emoties, gewaarwordingen en zijn/haar seksualiteit. Vul alle tekorten aan van vaderlijke of moederlijke tederheid. Geef hem/haar de genade om voluit voor het leven te kiezen, open zijn/haar hart voor de vreugde en voor de anderen. Geef hem/haar een hart dat kan vergeven en leg in zijn/haar hart het verlangen om alle frustraties en wraak-gevoelens los te laten. Open zijn/haar hart voor de liefde van de Vader, geef hem/haar de genade om het leven te accepteren zoals het is.

Heilige Geest, moge zijn/haar hart overvloeien van uw genade. Dat hij/zij zichzelf mag aanvaarden als geliefd schepsel en de weldaden van zijn/haar Schepper mag erkennen. Amen.

Dit gebed moet niet slaafs worden nagezegd. Men kan het rustig lezen en zich tegelijk herinneren wat er zich bij u in het bijzonder heeft voorgedaan.

We drukken nog eens op het hart dat schuldgevoelens verkeerd zijn: dit boek is er niet gekomen om iemand te beschuldigen, maar om de bevrijdende en genezende kracht van Christus te tonen, die ons al komt genezen vanaf het ogenblik dat wij ontvangen zijn.

Gebed voor een kind in de moederschoot

Het zou goed zijn als de ouders beiden elke dag een moment samen zouden bidden voor het kind

dat ze verwachten.

“Wij danken u Eeuwige Vader, omdat gij ons waardig hebt bevonden om het leven door te geven, omdat gij ons tot uw medewerkers hebt gemaakt. Wees met ons begaan en leer ons om liefdevolle ouders te zijn, die niet autoritair zijn, en die het leven of het geslacht van ons kind niet programmeren.

Moeder Maria, spreek voor ons ten beste: dat we ouders mogen worden die voluit tederheid kunnen ontvangen en ook geven, dat we zouden openstaan voor de wijsheid om dit kind elke dag van zijn/haar leven te begeleiden.

Heer wij danken u voor het mysterie van het leven. In uw Naam en door de genade van ons doopsel en ons huwelijk, zegenen wij dit kleine wezentje dat mag groeien in de moederschoot. Geef het de genade om altijd voor het leven te kiezen.”

Het zou goed zijn om elke dag van de zwangerschap, maand na maand spontaan te bidden en het kind te zegenen in Jezus' naam: “Wij vragen u Heer om het kind te omhullen met uw kostbaar bloed. Bescherm zijn groei, vervul hem met uw vreugde en met de kracht van uw verrijzenis.”

Eerste maand

Heer in uw Naam zegenen wij ons kind. Heer, zijn hartje is zich al aan het vormen: vervul het met tederheid en laat het kiezen voor het leven. Genees elke misvorming, raak de bloedsomloop aan. Kom zijn christelijke vrijheid in werking stellen vanaf het ogenblik van de conceptie.

Tweede maand

Heer Jezus, wij brengen ons kind voor u. Kom alle organen aanraken die nu gevormd worden. Leg uw liefdevolle hand op hem, zodat hij of zij gezond kan ontwikkelen. Overstelp ons kindje met uw tederheid, geef dat het openstaat om het leven lief te hebben.

Derde maand

Heer Jezus wij danken u voor de ontwikkeling van ons kindje. Dank voor zijn hartje, zijn nieren, zijn lever. Dank voor zijn armpjes en beentjes. Dank voor heel zijn lichaam dat gij beschermt. Geef het alle vaderlijke en moederlijke tederheid die het nodig heeft. Moeder Maria, wij plaatsenen ons kind onder uw moederlijke bescherming.

Kindje, wij weten niet of je een jongetje of een meisje bent, maar ons hart bereidt er zich op voor om je te mogen verwelkomen. Je oogjes zijn nog toe maar je mondje is al open. Toch kan je nog niet met ons praten. Wij danken je omdat je ons leven komt vervullen.

Vierde maand

Heer wij danken u omdat ons kindje al zo groot is. Kom zijn verstand aanraken, en breng harmonie in heel zijn wezen. Waak over de vorming van zijn hart en over het functioneren van de lever. Vervul hem met de liefde van Christus. Geef hem de genade dat hij het leven accepteert en dat hij zichzelf aanvaardt vanaf het ogenblik van zijn ontstaan.

Vijfde maand

Dank Heer voor het leven van ons kind, dank omdat we het voelen bewegen. Help ons Heer om met hem te spreken, om hem te zeggen dat we hem beminnen en met heel ons hart naar hem uitkijken.

Kleintje, wij zijn je mama en je papa, wij bereiden ons erop voor u in onze armen te mogen

wiegen en wij openen ons hart om je te ontvangen.

Dank Heer Jezus voor ons kindje. Maak het vrij van elke erfelijke belasting van vaderszijde of moederszijde. Laat al wat mooi en goed is in hem groeien. Zegen alle vermogens die gij hem al gegeven hebt. En bovenal vragen wij u om hem te vervullen met uw vrede en uw vreugde.

(Het is goed om vanaf nu tegen uw kind te beginnen praten met woordjes vol tederheid, en zoals hierboven door te gaan met elke dag te bidden voor uw kind tot aan het einde van de zwangerschap, en ook voor het ogenblik van de nakende geboorte...)

Gebed over de 9 maanden

*“Uw oog zag mij, vormeloos nog:
in uw boek waren alle dagen geschreven
waarop ik gevormd werd,
toen er nog niet één daarvan was” (Ps 139, 16)*

We moeten een onderscheid maken tussen het gebed voor iemand die al geboren is, en het gebed voor een kind dat nog in de moederschoot in wording is.

Gebed voor een kind of een volwassene

Op de allereerste plaats moeten de moeders op het hart worden gedrukt dat ze geen schuldgevoelens mogen hebben bij al wat ze lezen of dat ze zich niet veroordeeld mogen voelen door God. Als ge tot de ontdekking zijt gekomen dat Jezus leeft, dat Hij gekomen is om ons te bevrijden, te genezen, om de wereld te bekeren, en niet om te oordelen, zal alles al een stuk gemakkelijker verlopen.

Innerlijke genezing is een proces dat verloopt op het ritme dat de Heer Zelf bepaalt.

Als ge een begin gemaakt hebt met het gebed voor uw kind, ga daar dan trouw mee verder. Het is belangrijk dat ge onophoudelijk op de deur van de Heer blijft kloppen, ook als uw kind volop in crisis is. *“Gij die Jahweh alles in herinnering brengt, er is voor u geen rust. Gun ook Hem geen rust, tot Hij herstelt...” (Jes. 62, 6-7)*

Charismatische gaven zijn niet nodig om te kunnen bidden over of voor iemand. Denk niet dat Jezus aan uw gebed minder kracht zou geven dan aan degenen die bidden voor de zieken. Het gebed van een echtpaar heeft een grote genezingskracht: op basis van het sacrament van het doopsel en van het huwelijk: ge zijt medescheppers met God.

Wat kan er allemaal gebeurd zijn in de ontwikkeling van dit kind dat u zoveel zorgen baart? Probeer u de zwangerschap te herinneren, alle positieve en negatieve gebeurtenissen. Een moeder kan zich toch herinneren welke intieme relatie er gegroeid is tussen haarzelf en haar kind tijdens die 7,8 of 9 maanden zwangerschap. Het kind heeft alles haarfijn opgenomen als een spons, al het negatieve en het positieve, het heeft alles geregistreerd in zijn onderbewuste. Precies daarom zijn de maanden van de zwangerschap zo uitermate belangrijk.

We zullen even een paar omstandigheden onder de loupe nemen die de ontvangenis en het leven in de moederschoot hebben kunnen beïnvloeden. Een kind kan ontvangen zijn met een gevoel van walg of weerzin voor de seksuele vereniging. Mogelijk heeft de moeder de gemeenschap ervaren als gewelddadig, misschien is ze verkracht, of misschien heeft ze in de vereniging alleen lichamelijke bevrediging gezocht, zonder te denken aan het kind dat mogelijk kon ontvangen worden. Misschien is het kind verwekt buiten het huwelijk, of zonder liefde, misschien alleen uit plichtsbesef enz.

Talrijke gebeurtenissen kunnen de ontwikkeling van het kind in de moederschoot beïnvloeden hebben. Om er een paar te noemen: een val, angst, schrikken, het overlijden van een geliefd iemand, een miskraam, vrijwillige pogingen tot abortus, aardbevingen, stormen, ziektes van de moeder die het kind als een agressie ervaart. Het gebruik van alcohol, drugs, roken, seksuele gemeenschap tijdens de zwangerschap, vooral in de laatste maanden, agressie jegens de zwangere vrouw, slagen, schoppen in de maag of op de buik, geschreeuw, angst voor een miskraam, angst voor een gehandicapt kind.

Sommige vrouwen moeten lang in bed blijven tijdens de zwangerschap om hun kind te

kunnen houden. Sommigen voelen zich uitermate neerslachtig en wenen veel. Anderen gaan gewoon door met dansen of met zware lichamelijke inspanningen tijdens de zwangerschap. Er zijn er die zwaar werk doen, zonder zich te bekommeren om het kind dat ze dragen. Sommigen hebben lang niet geweten dat ze zwanger waren omdat ze nog een aantal maanden gewoon ongesteld zijn geworden. Anderen waren beschaamd voor hun zwangerschap, hetzij omdat ze kritiek van de buitenwereld vreesden of omdat ze al een aantal kinderen hadden. Weer anderen hebben lang een insnoerend corset gedragen om hun zwangerschap te verbergen, of zijn verplicht geworden om te huwen. En er zijn ook vrouwen, vooral intellectuelen, die weigeren te huwen, maar toch een kind willen om aldus een zin te geven aan hun leven, zonder te denken aan de leegte die het kind zal ervaren omdat het geen vader heeft, en het gevoel van onwaardigheid dat ermee gepaard gaat.

Gebedsverloop

Vader, wij zeggen u dank voor de gave van het leven. Gij hebt ons geschapen naar uw beeld en gelijkenis.

Vandaag breng ik voor u N. op het ogenblik van zijn/haar ontvangenis. Dat uw heilig bloed dit ogenblik zuivert en vrijwaart van elke onzuiverheid, elke begeerte, elke lichtzinnigheid en elk gebrek aan liefde enz.

Eerste maand

Heer Jezus, wij brengen voor u de eerste maand van N. in de moederschoot. Kijk naar dit kleine wezentje dat zich ontwikkelt, herschep het in uw Liefde. Genees elke kwetsuur van verwerping van zijn/haar bestaan, als hij/zij per ongeluk zou ontvangen zijn of als gevolg van een verkeerd gebruik van anticonceptiemiddelen. Kom de angst wegnemen die er is opgetreden bij een poging tot abortus. Troost dit kleine wezentje als men zijn/haar geslacht zou hebben geprogrammeerd of als het belast is geworden met het verderzetten van de familienaam. Kom de keuze voor de dood aanraken die hij/zij gemaakt heeft door op eigen kracht te willen leven. Wij brengen voor u elke erfsmet die van vaderszijde of moederszijde vandaag nog op dit kleine wezentje drukt. In de loop van deze maand is het hartje beginnen kloppen. Leg in dit hart dat zich ontwikkelt elke vaderlijke tederheid die hij/zij tekort kwam. Heilige Maria, kom met uw moederlijke fijngevoeligheid en tederheid aanvullen al wat dit kind niet heeft ontvangen van zijn/haar moeder.

Tweede maand

Heer, wij brengen voor u de tweede maand van N. in de moederschoot.

Jezus, ontplooi heel de christelijke vrijheid die gij aan dit kind gegeven hebt. Genees elke opstandigheid en al wat hij/zij ervaren heeft als agressie. Raak het zelf gecreëerde schuiloord aan, die hij/zij voor zichzelf heeft opgebouwd, om zich te beschermen tegen uw liefde. Open zijn/haar hart, opdat hij/zij het leven overvloedig kan binnen laten.

Heer, wij vragen u om elke fout die er is opgetreden in de vorming van de ogen, de oren en de mond te genezen. Gij weet Heer dat de lever zich nu is beginnen ontwikkelen. Genees hem/haar van elke overge-erfde zwakheid langs moederszijde.

(Denk hier als moeder van dit kind aan alle omstandigheden die uw zwangerschap in de loop van deze maand mogelijk hebben beïnvloed: een val, een reis, overlijden, dreigende miskraam enz.)

Derde maand

Heer, wij brengen voor u de derde maand van N. in de moederschoot.

Heer, kom dit kind aanraken dat in de war is omdat men zijn geslacht verwerpt. genees alle verwarring en dubbelzinnigheid waaronder dit kind geleden heeft tijdens zijn/haar ontwikkeling in de moederschoot. Bevestig hem/haar in zijn mannelijkheid/vrouwelijkheid. Geef hem/haar de plaats die hem/haar toekomt. Breng evenwicht en harmonie in zijn/haar lichaam, ziel en geest, in alle gewaarwordingen, in zijn/haar seksualiteit. Geef hem/haar de genade om vandaag ja te zeggen tegen het leven. Herstel in hem/haar het vaderbeeld en moederbeeld. Wij brengen voor u elke mogelijke afwijking in de vorming van de stembanden, de ogen, de nieren, van zijn/haar armen en benen, van zijn/haar geslachtsorganen. Probeer uzelf alle gebeurtenissen te herinneren die de zwangerschap mogelijk hebben beïnvloed: woede, een ziekte, geweld, verwondingen, ruzies, een verhuis, financiële problemen, schaamte, kritiek, oorlog, sociale onlust, laster enz.

Vierde maand

Heer, wij brengen voor u de vierde maand van N. in de moederschoot. Heer, genees hem/haar van alle angst voor vernietiging, van elke afwezigheid van de vader, van alle tekort aan tederheid. Kom zijn auditief geheugen zuiveren van elke agressie door geschreeuw, geweld, luidruchtige ruzies. Genees hem/haar van de droefheid en het gevoel van verlatenheid dat hij/zij langs de moeder ervaren heeft omdat haar man zo weinig thuis was en veel op reis ging. Genees hem/haar van elk gevoel van verwerping door zijn/haar grootouders. Genees hem/haar van elk gevoel van onveiligheid in het milieu waarin hij/zij is opgegroeid. Kom hem/haar genezen van elke agressie door slagen of door ziekte van de moeder. Kom weer vrede brengen in elk gevoel van disharmonie en omhul hem/haar met uw tederheid en barmhartigheid.

We brengen ook zijn/haar zenuwstelsel voor u en al wat misvormd is, elke erfelijke belasting van vaderskant of moederskant, die hem/haar verhinderd heeft om uw verrijzenis te ontvangen.

(Denk hier terug aan al wat u aan negatiefs hebt ervaren in deze maand: drank, tabak, drugs of geneesmiddelen, geweld, een val, erfelijke ziektes enz.)

Vijfde maand

Heer, wij brengen voor u de vijfde maand van N. in de moederschoot. Genees zijn/haar auditief geheugen. Raak alles aan wat hij/zij aan negativiteit heeft kunnen opvangen in deze maand, al wat tegen of over hem/haar in deze maand gezegd is. Wij brengen elke vrees voor u die hij/zij van buitenaf heeft opgedaan door geroep, door dingen die omvielen of onverwachte harde geluiden. Genees zijn /haar gehoor als het zou gekwetst zijn door de indringende autoritaire stem van de vader. Leg vergeving in zijn/haar hart voor de seksuele relaties van zijn/haar ouders, die hij/zij als agressie ondergaan heeft. Kom alles in hem/haar aanraken dat tegenzin of verwerping van het leven heeft veroorzaakt. Bevrijd hem/haar van elk verlangen om op zichzelf terug te plooiën en van elke wil om alleen maar op zichzelf te rekenen.

Wij brengen voor u heel de ontwikkeling van zijn/haar bloedsomloop, zenuwstelsel, ademhalingstelsel en we vragen u om alle fysische afwijkingen die toen ontstaan zijn te komen aanraken.

(Denk ook aan...)

Zesde maand

Heer, wij brengen voor u de zesde maand van N. in de moederschoot. Kom vrede brengen in dit kind, als hij/zij geweld zou zijn aangedaan omwille van een operatie die de moeder moest ondergaan. Genees hem/haar van elke vorm van wantrouwen en van elk verlangen om zich af

te sluiten van het leven. Geef hem de genade om zichzelf te accepteren, en om zijn geslacht te aanvaarden. Genees elk gevoel van minderwaardigheid en elk gevoel van levensangst.

Herstel in hem/haar het moederbeeld en vaderbeeld. Jezus, verbreek in hem/haar elke band met de dood van een geliefde persoon, die zijn/haar moeder verdriet heeft gedaan en het kind heeft beïnvloed. Geef hem/haar levensvreugde in overvloed. Als zijn/haar vader in de loop van deze maand is overleden, kom dit kind dan genezen Heer, vooral als de moeder in hem/haar haar troost gezocht heeft. Genees dit kind van elk slachtoffergevoel en van elke neiging om zich terug te plooiën op zichzelf.

Wij brengen voor u alle beenderen van zijn/haar geraamte, maak ze sterk en bevrijd hem/haar van elke zwakheid die tot misvormingen zou hebben geleid. Geef hem/haar de genade om elke lichamelijke zwakheid die in de moederschoot ontstaan is te accepteren.

(Denk ook aan...)

Zevende maand

Heer, wij brengen voor u de zevende maand van N. in de moeder-schoot. Kom dit kind aanraken dat te vroeg geboren is en nog niet voldoende woog. Moeder Maria, kom jij die twee ontbrekende maanden aanvullen. Gij weet waarom dit kind voortijdig uit de moederschoot verdreven is. Leg vergeving in zijn/haar hart voor alle vrees en bekommernis van de moeder. Raak zijn gevoel van verlatenheid aan, het gebrek aan tederheid, het feit dat hij/zij niet gevoed mocht worden aan de moederborst, het feit dat hij/zij in de couveuse moest. Wij brengen de verdere ontwikkeling van dit kind voor u. Bevrijd zijn/haar christelijke vrijheid, breng harmonie aan in zijn/haar wezen, geef hem/haar de genade om het leven in overvloed te ontvangen. Genees hem/haar van elke opstandigheid, elke woede, van elke gevoel teveel te zijn, van elke druk gprogrammeerd te zijn, van elke verwerping van zichzelf.

(Denk ook aan...)

Achtste maand

Heer, wij brengen voor u de achtste maand van N. in de moederschoot. Kom dit kind aanraken dat in deze maand geboren is ten gevolge van een val, een aardbeving, een echtelijke ruzie omwille van ontrouw enz. Genees hem/haar van zijn weigering om te groeien. Herstel in hem/haar het beeld van zijn/haar ouders. Genees hem/haar van het beeld van de wereld die hij/zij als wreed ervaren heeft, genees hem/haar van elk gevoel van verwarring door zijn/haar vroegtijdige geboorte. Kom de keuze aanraken die hij/zij voor de dood gemaakt heeft omdat hij/zij zich ontworteld voelde.

Wij brengen voor u dit kind dat verder groeide in de schoot van zijn moeder. Bevrijd hem/haar van elke weigering om geboren te worden en om het leven te verwelkomen. Genees hem/haar van elke opstandigheid en angst omdat hij/zij niet de rol kon spelen die zijn/haar ouders hem/haar wilden opdringen. Kom hem/haar genezen van elke sociale verwonding door armoede, emigratie, verbanning, vernedering en verwerping. Wij brengen ook voor u zijn/haar auditief geheugen en al wat hij/zij aan negatief ervaren heeft langs de smaak- of reukzin.

(Denk ook aan...)

Negende maand

Heer, wij brengen voor u de negende maand van N. in de moederschoot. Gij kent uw kind, *“want alles wat bestaat hebt Gij lief, en Gij verafschuwt niets van wat Gij gemaakt hebt. Als Gij iets gehaat hadt, zoudt gij het niet geschapen hebben.”* (Wsh 11,24). Ja Heer, het is uit liefde dat gij dit kind het leven hebt gegeven. Laat hem/haar voor het leven kiezen, geef hem/haar de genade om zijn wezen te ontvangen, bevrijd hem/haar van zijn/haar woede en levensangst. Geef hem/haar de genade zijn/haar familie te accepteren, zijn ouders, zijn sociaal milieu. Kom alle afweermechanismen aanraken die hij/zij heeft opgebouwd om zich te

wapenen tegen de liefde.

Genees het ogenblik van zijn/haar geboorte, als zijn/haar ouders ontgoocheld waren om zijn/haar geslacht. Genees het gebrek aan tederheid, omdat zijn/haar moeder uitgeput was na een moeilijke geboorte en hem/haar niet haar armen heeft ontvangen. Genees zijn/haar tactiel geheugen en zijn/haar hoofd als hij/zij ter wereld is gekomen met de zuiger of de verlostang. Genees hem/haar van zijn/haar angst en wantrouwen.

Wij brengen dit kind voor u Heer, dat eerst met de stuit geboren is. Bevrijd hem/haar van zijn/haar diepe angst, zijn/haar woede of schuchterheid, van alle tekenen van verstikking en agressie die hij/zij ervaren heeft bij deze moeilijke geboorte.

Ontferm u met uw liefde Heer over dit kind dat naar de couveuse is gebracht omdat hij/zij niet voldoende woog, ademhalingsproblemen had of vruchtwater had ingeslikt.

Genees ook het tactiel geheugen Heer van de kinderen die met de navelstreng rond de nek geboren zijn of die ziek geworden zijn door de anesthesie die aan hun moeder werd toegediend. Kom ook de kinderen aanraken die te groot waren en het leven van hun moeder in gevaar hebben gebracht. Kom de kinderen genezen van hun schuldgevoel als hun moeder is gestorven bij hun geboorte.

(Denk hier nog aan alle moeilijkheden van de laatste maand en alle bijzonderheden van de geboorte.)

Heilige Geest, vervul dit wezentje met de genade van de verrijzenis, open zijn/haar hart opdat hij/zij overvloedig liefde kan ontvangen en geven. Breng harmonie in zijn/haar geest, zijn ziel en lichaam, herstel alle emoties, gewaarwordingen en zijn/haar seksualiteit. Vul alle tekorten aan van vaderlijke of moederlijke tederheid. Geef hem/haar de genade om voluit voor het leven te kiezen, open zijn/haar hart voor de vreugde en voor de anderen. Geef hem/haar een hart dat kan vergeven en leg in zijn/haar hart het verlangen om alle frustraties en wraakgevoelens los te laten. Open zijn/haar hart voor de liefde van de Vader, geef hem/haar de genade om het leven te accepteren zoals het is.

Heilige Geest, moge zijn/haar hart overvloeien van uw genade. Dat hij/zij zichzelf mag aanvaarden als geliefd schepsel en de weldaden van zijn/haar Schepper mag erkennen. Amen.

Dit gebed moet niet slaafs worden nagezegd. Men kan het rustig lezen en zich tegelijk herinneren wat er zich bij u in het bijzonder heeft voorgedaan.

We drukken nog eens op het hart dat schuldgevoelens verkeerd zijn: dit boek is er niet gekomen om iemand te beschuldigen, maar om de bevrijdende en genezende kracht van Christus te tonen, die ons al komt genezen vanaf het ogenblik dat wij ontvangen zijn.

Gebed voor een kind in de moederschoot

Het zou goed zijn als de ouders beiden elke dag een moment samen zouden bidden voor het kind dat ze verwachten.

“Wij danken u Eeuwige Vader, omdat gij ons waardig hebt bevonden om het leven door te geven, omdat gij ons tot uw medewerkers hebt gemaakt. Wees met ons begaan en leer ons om liefdevolle ouders te zijn, die niet autoritair zijn, en die het leven of het geslacht van ons kind niet programmeren.

Moeder Maria, spreek voor ons ten beste: dat we ouders mogen worden die voluit tederheid kunnen ontvangen en ook geven, dat we zouden openstaan voor de wijsheid om dit kind elke dag van zijn/haar leven te begeleiden.

Heer wij danken u voor het mysterie van het leven. In uw Naam en door de genade van ons doopsel en ons huwelijk, zegenen wij dit kleine wezentje dat mag groeien in de

moederschoot. Geef het de genade om altijd voor het leven te kiezen.”

Het zou goed zijn om elke dag van de zwangerschap, maand na maand spontaan te bidden en het kind te zegenen in Jezus’ naam: “Wij vragen u Heer om het kind te omhullen met uw kostbaar bloed. Bescherm zijn groei, vervul hem met uw vreugde en met de kracht van uw verrijzenis.”

Eerste maand

Heer in uw Naam zegenen wij ons kind. Heer, zijn hartje is zich al aan het vormen: vervul het met tederheid en laat het kiezen voor het leven. Genees elke misvorming, raak de bloedsomloop aan. Kom zijn christelijke vrijheid in werking stellen vanaf het ogenblik van de conceptie.

Tweede maand

Heer Jezus, wij brengen ons kind voor u. Kom alle organen aanraken die nu gevormd worden. Leg uw liefdevolle hand op hem, zodat hij of zij gezond kan ontwikkelen. Overstelp ons kindje met uw tederheid, geef dat het openstaat om het leven lief te hebben.

Derde maand

Heer Jezus wij danken u voor de ontwikkeling van ons kindje. Dank voor zijn hartje, zijn nieren, zijn lever. Dank voor zijn armpjes en beentjes. Dank voor heel zijn lichaam dat gij beschermt. Geef het alle vaderlijke en moederlijke tederheid die het nodig heeft. Moeder Maria, wij plaatsen ons kind onder uw moederlijke bescherming.

Kindje, wij weten niet of je een jongetje of een meisje bent, maar ons hart bereidt er zich op voor om je te mogen verwelkomen. Je oogjes zijn nog toe maar je mondje is al open. Toch kan je nog niet met ons praten. Wij danken je omdat je ons leven komt vervullen.

Vierde maand

Heer wij danken u omdat ons kindje al zo groot is. Kom zijn verstand aanraken, en breng harmonie in heel zijn wezen. Waak over de vorming van zijn hart en over het functioneren van de lever. Vervul hem met de liefde van Christus. Geef hem de genade dat hij het leven accepteert en dat hij zichzelf aanvaardt vanaf het ogenblik van zijn ontstaan.

Vijfde maand

Dank Heer voor het leven van ons kind, dank omdat we het voelen bewegen. Help ons Heer om met hem te spreken, om hem te zeggen dat we hem beminnen en met heel ons hart naar hem uitkijken.

Kleintje, wij zijn je mama en je papa, wij bereiden ons erop voor u in onze armen te mogen wiegen en wij openen ons hart om je te ontvangen.

Dank Heer Jezus voor ons kindje. Maak het vrij van elke erfelijke belasting van vaderszijde of moederszijde. Laat al wat mooi en goed is in hem groeien. Zegen alle vermogens die gij hem al gegeven hebt. En bovenal vragen wij u om hem te vervullen met uw vrede en uw vreugde.

(Het is goed om vanaf nu tegen uw kind te beginnen praten met woordjes vol tederheid, en zoals hierboven door te gaan met elke dag te bidden voor uw kind tot aan het einde van de zwangerschap, en ook voor het ogenblik van de nakende geboorte...)